

VEZÉRCIKK

Csatlakozz Hozzá! • *Fejes Ádám*

%%Ez itt a kérdés: megközelíteni!
Hintaján ült, ma autón, motoron
száguld az ember, gyorsvonatokon;
meg nem állítják apró tornyaink:
világűrbe röpitik vágyai,
és nő a kérdés: megközelíteni?
Csatlakozz hozzá... szállj fel a szekereére,
értsd meg, eszéhez férközz ma közel,
ámbar a szívét kéne megragadni,
de azt elrejti, nem nyilatkozik –
és éppen őt kell megközelíteni...
Nem mondhatod: „Érted-e, amit olvasol?”
Ő nem felel: „Ülj fel ide mellém,
s kérlek, az Írást magyarázd meg!”
Fogalmaink is ismeretlenek...
Az bizonyos, sok más hely bizonyítja:
Szentlélek nélkül ott se mehetett,
a Lélek küldte akkor Filepet,
a mondandóját Ő bontotta ki –
hogymerte volna megszólítani
parancs nélkül az idegen nagyembert?
Uram, a Lélek tüzét add nekem,
Uram, segíts megközelítenem...
És érdeklődést Te gyűjts a szívekben,
jó vallomást adj ajkunkra, Uram!
Ez volt a kérdés: megközelíteni,
és ez a kérdés, tudom én, ma is;
a Lélek oldó és kötő hatalma
küldte a hintó után Filepet,
s a Lélek küld ma, keresd meg, menj utána,
hát gyűjts nekem te, ma is, lelkeket...
Pünkösdi tűz, ragyogj fel életünkben!
Utat mutass és alkalmat teremts!
Ügyetlenségünk rossz bilincseit
rontsd le, Uram, és küldd a szekeret,
autót, motort, nagyembert, kicsit,
színesset, fehérét, száguldót, mait,
s a Lélek bontsa majd ki titkaid!

TANÍTÁS

A reménység nem szégyenít meg • Fábián Attila prédikációja (1999. május 24. Pünkösdi Konferencia)

%Alapige: „A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által,” (Róm 5,5).

Mindannyiunknak nagy szüksége van reménységre. Annyi reménytelenség vesz körül bennünket az életben. Naponta áradnak ránk a hírek nyomorúságról, rombolásról, pusztításról, gyilkolásról, halálról és a bűn elhatalmasodásáról. A Sátán megpróbál mindenkit „elhitetni”, mindenütt akadályokat gördíteni az evangélium útjába – a reménység üzenete elé. Szükséges, hogy mi stabil alapokon álljunk, biztos célok lebegjenek előttünk, és reménységgel tekintünk előre. A Péld 13,12-ben azt olvasom: „a halogatott reménység beteggé teszi a szívet”. Van tehát folyton tovatűnő, soha meg nem valósuló reménység is. Ez beteggé teszi a szívet. Isten üzenete azonban olyan reménységről szól, amely „nem szégyenít meg”. Milyen is ez a reménység? Az első verstől olvashatjuk a Róm 5-ben: „mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Őáltala kaptunk hitben szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében. De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet.” Nos, ez az a remény, amely nem szégyenít meg. Ez az a remény, amely nem teszi beteggé a szívet, ez a reménység kiállja a próbát. Ez a reménység azért is nem szégyenít meg bennünket, mert az „*Isten szerelme töltetett ki a mi szívünkbe*”. A szeretet mindig talál okot a reménységre. A mi reménységünk így kapcsolódik a Szentlélek által kitöltött drága szeretetbe, A Róm 15,13-ban azt olvassuk: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.” Ez az én imádságom is. Az Isten szeretete árad a Szentlélek által. Erőssé tesz bennünket a reménységben. Ha közelebről megnézzük a reménység és a Szentlélek kapcsolatát, akkor a szeretetben találjuk meg a magyarázatot. A Szentlélek képviseli Isten szeretetét, amely a reménységet mindig meg tudja ragadni. A Szentlélek által pedig „...árad...”, ez a szeretet. Az eredeti szövegben itt olyan igealak szerepel, amely a múltban kezdődő és mindmáig tartó folyamatot jelent. A Szentléleknek tehát nem az a célja, hogy egyszer, valamikor történjen egy nagy találkozás Vele, és aztán megszűnjön minden. A Szentlélek kiáradása csodálatos kezdet. Elindul a folyamat. A Szentlélek által kiárad – és folyamatosan árad – az Isten szeretete a mi bensőnkben. Ma az Úr Jézus ebben akar közelebb vonni magához és tanítani mindannyiunkat. Vele járok, Vele élek. Ő él bennem, s „azt az életet pedig, amit most testben élek, Isten Fiában való hitben élem” (Gal 2,20). Ezt az életközösséget a Szentlélek táplálja. Vizsgáljuk ezt meg az efézusi gyülekezet életében.

Az efézusi gyülekezetről az ApCs 18; 19 és 20 fejezetei beszélnek. Ez a gyülekezet a kis-ázsiai gyülekezetek körében indult el, és nagyon szorosan kapcsolódik Pál apostol szolgálatához. Pál második misszióútjának a vége felé nagyon rövid időre bement Efézusba. Találkozott néhány emberrel, beszélgetett velük a zsinagógában. Otthagyta Akvilát és Priscillát és ő továbbment. Efézusban Apollós szolgált, aki nagyon bölcsen hasogatta az igét, de egy bizonyos szintig jutott el. Pál a harmadik missziói útján visszatért Efézusba, és közel három esztendőt töltött ott. A 19,2-ben rögtön a lényegre kérdez rá: „Kaptatok-e Szentlelket,

amikor hívőkké lettetek?” Érzékelte, hogy Szentlélek nem kapja meg azt a helyet, amelyet Ő akar betölteni a gyülekezet és az azt alkotó személyek életében. Kiderült, hogy abszolút nem is tudják, miről van szó. Pál tanítja őket, és helyrekerülnek a dolgok: átélik bűneik bocsánatát, elfogadják Jézus Krisztust, alámerítkeznek, és ezek után betöltekeznek Szentlélekkel. Megszólalnak más nyelveken, még prófétálnak is. Ezek olyan alapvető lépései a gyülekezeti életnek, amelyeket nem lehet kikerülni, Krisztusban újjászületni, nevének vallástételére alámerítkezni az Atya, Fiú és Szentlélek nevében, és betöltekezni Szentlélekkel. Efézusban ezek után élénkült meg a gyülekezeti élet. Ahol a Szentlélek a maga helyére kerül, nem csupán egy tantétel, személyes közösség alakul ki Közte és a gyülekezet tagjai között, ott ébredés indul el. Efézusban a tanítványok száma szaporodott, és „nem mindennapi csodák” történtek az apostol szolgálata nyomán. Mögötte állt a Szentlélekkel megújult közösség, akik nyitottak voltak a Lélek vezetésére, nyitottak voltak az engedelmisségre, és tisztelettel hallgatták az apostol tanításait. Elment a híre egész Ázsiában. Összeütköztek a sötétség erőivel. Efézus pogány város volt, Artemisz isten tiszteletének a központja. Itt volt egy nagy templom, amelyet bálványként imádtak. Tehát szellemileg nem volt könnyű közeg, de a Szentlélek előtt nincs megoldhatatlan akadály. Ahol uralomra tud jutni, szembeszáll a sötétség erőivel. Megszabadultak, feloldódtak az emberek. Jöttek lézengők is, akik próbáltak hivatkozni Pálra meg Jézusra, ez nem sikerült már akkor sem. Csak ott van szabadulás, ahol jelen van a Szentlélek-Isten maga, ahol *Krisztus uralomra jutott*.

Ezt követően nagy lázadás tört ki: Demeter ötvös, aki üzletét veszélyben látta, fellázította az egész várost. Kavarodást, lázadást, összevisszaságot nagyon könnyű produkálni. *Ezt mindig az ellenség csinálja!* Aztán kiderült, hogy saját maguk sem tudják, hogy miért láznak, úgyszólván szépen elcsendesedtek. Pál a harmadik térítő útján hazafelé megáll Milétosznál, és odahívja magához az efézusi gyülekezet véneit. Itt nagyon drága beszélgetés, igazi testvéri szeretetben összeforrt búcsúzás történik. *ApCs 20,36–38: „Miután ezeket elmondta, mindnyájukkal együtt térdre borulva imádkozott. Ekkor valamennyien nagy sírásra fakadtak, Pál nyakába borultak, és csókolgatták őt. Különösen azon a szaván szomorodtak el, hogy többé nem fogják őt viszontlátni.”*

Azután kikísérték a hajóhoz. Eléjük tárul az a tiszta szeretet, amelyben összeforrt a gyülekezet és az apostol. Pedig az apostol nem kendőzte el a dolgokat. Nem az emberek tetszésére, hanem a Szentlélek iránti engedelmisség szerint szolgált a gyülekezetben. Örülök annak, hogy a Szentlélek által kiáradó szeretet nem elvont, hanem érzelmekben is gazdag. Egészséges tiszteletet, megbecsülést, aggodást és kapcsolatot táplál a szívekbe. Nagyon szeretném, ha közösségünkben megerősödne ez a krisztusi szeretet egymás iránt, a szolgálattévők, az előljárók iránt, amelynek példáját látjuk az efézusi gyülekezetben. Pál ezután Jeruzsálemben fogságba került, és az efézusiakkal személyesen nem találkozott többé, de a kapcsolata nem szűnt meg az efézusi gyülekezettel. A szeretetkapcsolat nemcsak akkor működik, amikor egymáshoz közel vagyunk, hanem a távolban is. Nem a körülményektől függ, nem sokszori találkozásra épül, hanem a Szentlélek a forrása. Ő Isten, mindenütt jelen van, és „betölt mindenedet mindennel”. Pál fogságba kerül, és onnan sok levelet ír. Ezeknek a leveleknek az egyike, talán a gyülekezet szempontjából a csúcsa az efézusi gyülekezetnek írt levél. Ezt a levelet tanulmányozva mindenütt felismerhetjük azt a szeretetet, amelyben gazdag Pál és a gyülekezet kapcsolata. Az 1,4-ben így szólítja meg a testvéreket: „Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben.” Két konkrét imádság van leírva ebben a levélben, az egyik imádság 1,15–23 a másik 3,14–19.

Az első imádság így szól: „Én tehát, miután hallottam a Úr Jézusba vetett..., aki teljessé tesz mindent mindenedben”. Csodálatos imádság! Pál azért imádkozik, hogy ismerjék és lássák meg, hogy: *1. milyen reménységre hívott el bennünket az Isten*. Ezt az Isten megismerése során fogjuk egyre tisztábban és tisztábban látni. *2. milyen gazdag az Ő örökségének a*

dicsősége. Isten ugyanis nem – „éppen csak létező vegetációra”, hanem az Ő dicsőségében bővülködő életre hívott el minket. *3. milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma.* Ennek a hatalomnak a mérhetlenségét összehasonlítja Krisztusnak a halálból való feltámadásával, és azzal, ahogy hatalma által Jézust felemelte, és minden nép fölé ültette. Ez az Ő műve. Istennek a hatalma munkálkodik a keresztényekben a Szentlélek által. A gyülekezetnek ennek az ismeretére kell eljutnia. Ugyanerről a három dolgról beszél Péter apostol: „*Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben*” (1Pét 1,3–5).

Milyen csodálatos harmónia van az Igében! Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által élő reménységre hívott el bennünket Isten. Figyeljük meg a jelzőket: el nem múló, szeplőtlen, hervadhatatlan örökség. Ebben a múló, a sok mindennel szennyezett, szeplővel teli, elhervadó világban ott van számunkra egy ilyen drága örökség. Engedd testvérem, hogy a Szent Szellem felelevenítse benned is az örömet azért a diadalért, melyet Jézus szerzett számodra a gólgotai kereszten! Mindezek elérésében téged és engem is az ő hatalma őriz hit által. Ó, ha megérthetnénk, hogy milyen kiváltság Isten gyermekének lenni, szeretetben az Úrhoz tartozni, az örökség reménységében és Isten megőrző hatalmában élni. Kívánom, hogy a szorongás, a sok-sok félelem, a sok-sok aggodás tűnjön el szívünkéből, és töltsse be helyét az Isten szerelme, mely kiárad a Szentlélek által!

Nézzük meg a következő imádságot, amelyet Pál apostol mond a 3. fejezetben a 14. verstől: „Ez okáért... teljességéig.” Ugyanebből a szeretetből fakad az apostolnak a következő imádsága. Itt, most meghajtja térdét a mindenek Ura előtt és könyörög az efézusiakért. Nézzük meg ebben az imádságban is a jelzőket! Mennyi a határt meghaladó, ún. túlzó jelző, amiket használ az apostol. Azt mondja, miután meghajtja térdeit az Atya előtt, „...adja meg néktek *az ő dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjetek az ő lelke által a belső emberben*”. Pál apostol tudja, hogy nem elég egyszer betöltekezni Szentlélekkel és ebben örvendezni, hanem közben szükséges az, hogy a belső ember megerősödjön. Méghozzá nem is akárhogy, hanem hatalmasan. Hogy ez a belső ember valóban életképes, cselekvő – és szolgálatra képes, terheket is hordozni tudó legyen, ahhoz nem vegetálni kell. A keresztény élet nem gyerekjáték, a gyülekezeti élet nem hétvégi hobbi. Élet vagy halál, üdvösség vagy kárhozat. Erről van szó! Szükséges, hogy belső emberünk hatalmasan megerősödjön. Ne légy elgyengült keresztény, ne emlékekből, vagy másoknak az áldásaiból ún. „kenetéből” élni akaró hívő, hanem ott belül erősödj meg a te belső emberedben! Ennek forrása ugyanaz a Szentlélek, aki adatott, aki árad, aki jelen van. Ő az, aki a belső embert megerősíti, Ő az, akiben növekedés van, előrehaladás és fejlődés. Pünkösdi hívők! Gyülekezetünk tagjai, pásztorok! Hogy állunk a belső emberrel? A Szentlélekkel való közösségünkben valóban zajlik ez a folyamat? Erősödtünk, feladataink elvégzéséhez felnövünk végre belső emberünkben? Ezek nem látványos, nagy események. A növekedésnek napról-napra kell haladnia. A megerősödés a Szentlélekkel való folyamatos és egészséges kapcsolat által működik. Ennek célját Pál négy területen jelöli ki imádságában. Ezeknél a céloknál is csodálatosan szépek a jelzők, amelyeket az apostol használ.

Az első cél az, hogy „lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben”. Ő legyen az Úr a ti szívetekben! Erről tudunk lelkesen énekelni, „...Jézus Krisztus Úr, Jézus Krisztus Úr...”. De tudjátok, hogy ez csak akkor valóságos, ha Jézus Krisztus uralma itt, bennem működik. Ő Úr akar lenni szívedben és nem alkalmi vendég. Ha valóban Úr a szívedben, akkor meghatározó tekintély is mindennapi életedben. A belső ember megerősödésének tehát az első célja az, hogy Krisztus-központúvá váljék az életem. Gondolkodásom, látásmódom, ítélethozatalom, az események mérlegelése nem pillanatnyi hangulatom vagy mások véleménye szerint, hanem

Krisztus szerint alakul. A Szentlélek Jézus Krisztust ülteti a trónra.

A második cél a „szeretetlenben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni...”. Álljunk meg itt egy pillanatra! A „szeretetlenben meggyökerezve és megalapozva”. Ez ugyancsak a Szentlélek munkája, melynek célja a belső ember megerősödése. Itt két – a természetes életből vett – képet használ az apostol. Az egyik a növényvilágból való, a másik egy épület képe. De úgy a gyökérzet, mint az alap *a felszín alatt van*. Jaj annak a növénynek, amelynek kilátszanak a gyökerei, és jaj annak az épületnek, amelynek kilógnak az alapjai. Mind a kettő akkor jó, ha mélyen a felszín alatt van. Testvéreim, az Úr azt üzeni ma, hogy Ő látja és fontosnak tartja, hogy mi van a felszín alatt. (Tudtam, hogy erre nem lesz taps.) Ma – ha mást nem – ezt mindenképpen a lelkedre helyezi az Úr. Figyeli, hogy az életedben mi van a felszín alatt. Olyan lesz a fa és a gyümölcse, amilyen a gyökérzet, és olyan stabil lesz az épület, amennyire „sziklára épített” és stabil az alapja. Mindkettő szeretetlenben! A szeretetlenben meggyökerezve, a szeretetlenben alapot véve, a felszín alatt. Szép az, hogy szépet mondunk egymásnak, szép, hogy bátorítjuk egymást, szép, hogy mosolygunk egymásra, de az Úr ma mélyebbre megy, és megnézi, hogy mi van a felszín alatt. A szeretetlenben vagy-e meggyökerezve? Vagy a keserűség gyökerei vannak benned, melyek, ha fölnövekednek, sokakat megfertőznek? Én szeretek örülni az örülőkkel, szabad vagyok az Isten magasztalására és dicsőítésére, ebben nem gátol semmi, de érzem, hogy a fejlődésnek arányosnak kell lennie felfelé és lefelé. Csak olyan stabil és gyümölcsöző lesz az életünk fája, amilyen erős tud lenni szeretetlenben a gyökérzet. Amikor nem lát és hall az a másik, akkor is szeretet van iránta a szívemben. Pál apostol ezt a levelet börtönből írja, és csak úgy sugárzik belőle a szeretet. Kedvesem, a Szentlélek lakozást akar venni a te bensődben, és az Istennek a szerelmét akarja folyamatosan árasztani. Ez a szeretet lejut a felszín alá. Mélyre hatol, és igazi, egészséges gyökereket akar táplálni. Vessük ki hát ma a keserűségnek, a kritizálásnak, a másik elutasításának, a másik megvetésének, a másik lenézésének az indulatait, és engedjük, hogy az Ige mélyre hasson, és jelen lévő drága Szentlélek irányuljon lefelé is, egyre mélyebbre! Hadd hulljon a szíved mélyére az Ige, mely elhat az ízeknek, a velőknek a megoszlásáig, megítéli a gondolatokat, belehasít a csontokba is. Lehet, hogy fájdalmas ez a hasítás, de az a cél, hogy a hatalmasan megerősödött belső embered a szeretetlenben legyen meggyökerezett és alapos.

A harmadik cél a szeretet újabb dimenziója. Így meggyökerezve és megalapozva a szeretetlenben, ismerjétek meg Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy megérthessétek „mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység”. Mintha ellentmondás lenne itt. Pál azt mondja, hogy ismerjétek meg a megismerhetetlent. A minden ismeretet meghaladó szeretet. Nagyon szép ez a szófordulat, alázatosan hangzik a nagy apostoltól. Itt olyan megismerésről van szó, amely az örökkévalóságban is folytatódni fog. Még ott is lesz mit megismerni Krisztus szeretetéből. Hatalmas ez a szeretet, nincs olyan magas, amit fel ne érne, nincs olyan mély, ahová le nem tudna hatni, nincs olyan távol, sem jobbra, sem balra, ameddig el ne sugározna Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretete. A szeretetnek ez a megismerése „minden szentekkel együtt” történik. Értsd meg, testvérem! A Krisztus szeretete nem kirekesztő, hanem befogadó, elfogadó szeretet. Elér a legmélyebbre és a legtávolabbra is. A Zsolt 103,11–12-ben olvassuk: „Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.” Engedd, hogy a belső embered ebben az ismeretben gazdagodjon. Ha jó alapokon állsz, és jó mélyen vannak a gyökereid, akkor ez nem fog téged megszedíteni. Fontos ezt megértenünk nekünk, pünkösdi hívőknek.

A negyedik cél: „*teljességre jussatok Isten mindent átfogó teljességéig*”. Ez olyan, amihez nincsenek szavak. Ez az állapot, amikor már nem én élek, hanem Krisztus él bennem. Ez az egyháznak az a felnőtt, egészséges állapota, amely szeretetlenben felnövekedett mindenben a főhöz, Krisztushoz. Az Ef 4,12–13 szerint ezért adatnak a szolgáló ajándékok, ezért áradnak

ki a kegyelem különféle ajándékai a gyülekezetben, hogy az egész test így együtt eljusson „a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy ...növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus”. Az így felnőtt gyülekezet tud lehajolni a reménytelenhez, az elveszettekhez, és képviselni tudja Isten szeretetét az elveszett és reménytelen világban. Ezért imádkozik Pál apostol. Az efézusi gyülekezettel kapcsolatban nézzük még meg a Jel 2,1–7 szakaszt. A hét gyülekezetnek címzett mennyei üzenet közül az *első megszólított gyülekezet az efézusi*. Ezt már nem Pál írja, hanem a fej, a főpásztor, Jézus üzeni a gyülekezetnek. Először nézzük az első három verset: „Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg: ...nem fáradtál el”. Ó, milyen szép, milyen győzelmes ez a közösség! Mi mindenben ment keresztül, mennyire tiszta a tanításban, van mércéje, van elvárása, tud igent és nemet mondani, különbséget tenni, terhet hordozni, de nem keveredik bele a mindennap dolgaiba. Igen, ez nagyon pozitív, úgy szeretném, ha rólunk is ezt tudná mondani Urunk, Jézus. Az üzenetnek azonban nincs vége, folytatódik. *„De az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhez hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz. Az viszont megvan benned, hogy gyűlölöd nikolaiták cselekedeteit, amelyeket és is gyűlölök. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.”*

Tudom, hogy a gyülekezet Ura ma a magyarországi pünkösdi közösséget különösen ezen a ponton szólítja meg. Hálás vagyok a múltért, köszönöm az elmúlt évtizedeket, a közel 100 esztendő, annak minden viharát kihívását, megrázkódtatását, harcát, győzelmét, köszönöm mindazt, amit a Szentlélek segítségével elődeink, szüleink és nagyszüleink tettek. Ők a maguk ismerete szerint és körülményei között hűséggel, állhatatossággal szolgáltak. Tudom, hogyha ők ezt nem tették volna, akkor mi ma nem lennénk itt. Hála értük az Úrnak. Amikor az Úr előtt voltam – minden hálaadás mellett – egy gondolat visszhangzott bennem. Jézus ezt mondja: van egy panaszom. Nem kárhozhatni kívánlak benneteket, nem elítélni, nem büntetni. Én áldani akarom a gyülekezetet, gyógyítani és a szeretetben megerősíteni. De panaszom is van, *mert az első szeretetet elhagytad*. A régi fordítás közvetlenebbül adja meg a szó jelentését, nemcsak a „nincs meg”, hanem „elhagytad” tartalom is benne van. Az eredeti szöveg szerint ez a szó: elhagyni, otthagyni, hátrahagyni, elveszíteni, magára hagyni jelentésekkel bír. Tehát olyan valamire utal, ami nem tűnt el, nem semmisült meg, csak a gyülekezet elhagyta. Jézus az első szeretetért kiált. Azért a lángoló szeretetért, ujjongó, naiv szeretetért, amely nem mérlegel, hanem odaveti magát az Ő lába elé. Jézus azt mondja: „tudom, sokat fáradtál értem, hordoztad a nevemet, és nem fáradtál bele, de kedves gyülekezet, te az ügyért fáradsz és nem értem, fontosabb az ügy, mint én magam”. Jézus ma helyét kéri a gyülekezetben, a Szentlélek által kiárasztott szeretetben kéri a helyét a hívők életében, szívében. Szeretne az első, a legfontosabb lenni, azt szeretné, ha érte lángolnál újból, ha Ő lenne fontos a számodra. Mert ahol a Szentlélek uralomra jut, ott Krisztus személye lesz egyre fontosabb, egyre értékesebb. Így Krisztus jelenlétében erősödik meg az a szeretet, amelyben helyére kerül az ajándék, helyére kerül a gyümölcs, és minden a maga valós értéke szerint működik. Jézus azt kívánja, hogy az első szeretet lángoljon fel a szívedben újból. Ennek érdekében azt üzeni (Jel 2,5): *„Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg és tedd az előbbiekhez hasonló cselekedeteidet...”*

Szeretnék ma az Úr Jézus nevében emlékeztetni, testvérem, a kezdetre. Emlékezzél a Krisztussal való találkozásra, a Szentlélekkel való betöltekezésre, emlékezzél a lángolásra, arra a frissességre, dinamikára, arra a gondolkodás nélküli odaadásra, ahogyan kerested az Úrral való közösséget. Emlékezz arra, milyen fontos volt számodra, hogy minél többet időzhess vele. Emlékezz közösségi szinten is. Nekem fáj, ahogyan napjainkban szoktunk emlékezni a kezdetekre. Csak a rossz jön elő: a belső viták, a szakadások, a fájdalmak, a

szomorúságok. Kedveseim, nem igaz, nem csak ez volt! Emlékezzél az Isten szerelmének a kiadására, a gyülekezet áldozatos együtt időzésére, amikor nem voltak ilyen közlekedési és hírközlő eszközök, amikor a maihoz képest nagyon nehéz volt a gazdasági helyzet, de a gyülekezet együtt volt, a testvérek szerettek imádkozni, összejárni, a Szentlélek leszállt, és a hely megmozdult, a betegek meggyógyultak, a bűnösök megtértek. Emlékezzél honnan estél ki! Mert ugyanez megvan, csak elvesztettük az úton. Emlékezzél: személyesen, gyülekezetileg és közösségileg.

A következő tanács: *térj meg*. Pünkösdi nép, térj meg! Miután emlékeztél, hozz döntést. Megfordulok, ezt jelenti a megtérés, tehát nemcsak visszapillantó tükörrel járok örökké. Térj meg! Ezt neked kell megtenni.

A harmadik tanács: tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet...! – Figyelj! Nem ugyanazt, hanem ugyanazzal a lelkülettel, ahhoz hasonlóan. Nem bízott rám az ítélethirdetés, de a figyelmeztetés igen: „Ha meg nem térsz, kimozdítom gyertyatartód a helyéről”. Úgy érzem, hogy itt az idő, amikor emlékeznünk kell, és komolyan megtérnünk. Vegyük igazán a szívünkre az első szeretet hiányát. Hiszem, hogy azért adatott a kegyelemnek ez a drága napja, hogy a megtérésre felszólító üzenet elérjen a szívekhez, és el tudja végezni azt a munkát, amelyért küldetett. Jer 2,2-ben az Úr panaszkodik, azt mondja: „emlékszem ifjúságodra, emlékszem mátkaságodra, emlékszem buzgóságodra”. Az első szeretet megvan, az Úrnál nincs változás, még annak árnyéka sem. Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Féltőn szerető szíve ma is ugyanúgy dobog, az Ő oldaláról nincs hűtlenség, nem vész el semmi, Ő nála megvan, Ő ugyanazzal a buzgó szeretettel szeret.

Van egy drága ígéret az efézusi imádságnak a végén *Ef 3,20–21*: „*Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.*”

Ő nem csak emlékeztet, hanem hatalmas arra is, hogy mindent megcselekedjen, sokkal inkább, mint elgondoljuk vagy mint kérni tudánk. Salamonnak azt mondta az Isten, hogy amit nem kértél, azt is megadom neked. Ez az ígéret ma is. Ezért vagyok újból reménységgel telve. Tudom, hogy a Szent Szellem megerősíti ezt az ígéretet, mert egy olyan Úrnak szolgálunk, olyan Istennek a jelenlétében vagyunk, olyan Szent Szellem munkálkodik bennünk, aki isteni dimenziókban működik, és ami az embernél lehetetlen, az nem lehetetlen Nála, Vele minden lehetséges. Ezért hát emlékezz, térj meg, és valóság lesz, hogy az előbbi cselekedeteidet cselekedd, meg tudja adni feljebb, mint kéred vagy el tudnád gondolni a bennünk munkálkodó erő szerint. Neki hatalma van, ezért hát dicsőség legyen az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek az egyházban most és mindörökkön-örökké. Ámen.

KÜLMISSZIÓ

Hogyan lettünk misszionáriusok? • Rick Wislocky

Feleségemmel már több mint két éve tartózkodunk Magyarországon mint misszionáriusok. Sokszor megkérdezték tőlünk, hogy miért missziózunk. Hadd válaszoljam meg ezt a kérdést egy rövid bizonyágtétellel.

Lóriával mindketten keresztény családban nőttünk fel, olyan szülőkkel megáldva, akik látták a fontosságát, hogy alkalmakat biztosítsanak számunkra, amelyek felhívhatják figyelmünket Isten dolgaira, és erős vágyat ébreszthetnek bennünk, hogy Őt szolgáljuk. Nyarainkat gyermektáborok és lelkigyakorlatok, ifjúsági alkalmak és rövid missziós utak töltötték ki. Szüleink gyakran nagy áldozatot hoztak, hogy biztosítsák ezeket az alkalmakat, de tudták, hogy életünkre olyan hatással lesznek, ami mindennél többet ér.

Sosem felejttem el az első missziós utamon szerzett élményeimet. Csak 14 éves voltam és 15 Pennsylvaniából jött idősebb fiatallal utaztunk Haiti szigetére. Az iskolában csupán annyit hallottam és olvastam Haiti szigetről, hogy a mágia és a boszorkányság erős befolyása alatt áll. Csoportunk megpróbált felkészülni erre az utazásra, de semmi nem tudta igazán elénk hozni az ottani tényleges állapotokat.

Emlékszem, hogy egy egész napos szolgálat utáni forró estén elhatároztuk, hogy kinn alszunk a teherautó hátuljában, amellyel utaztunk, mivel szálláshelyünk túl messze volt ahhoz, hogy még aznap este visszautazhassunk. Az éjszaka hangjai nagyon ismeretlenek voltak számomra, és amint besötétedett, dobok pergését hallottuk a távolban... a közeli faluban egy mágikus ceremónia kezdődött. Aznap éjjel nem aludtam igazán jól, mert nem tudtam szabadulni a gondolatától, hogy a Sátán felségterületén vagyunk.

Másnap reggel mindannyian a hangokról beszélgettünk, amiket éjszaka hallottunk.

Felkészültünk egy újabb napi szolgálatra, de az éjszaka mindannyiunkban nyomokat hagyott. Elmentünk egy faluba, hogy megosszuk velük Jézus Krisztus evangéliumát, hirdessük szeretetét és vágyát arra, hogy életünk Ura legyen. Hamarosan olyan helyzetbe kerültünk, amit egyikünk sem remélt volna. Az egyik lakó megkért, hogy látogassuk meg a falujuk nagypapáját. Egy 80 éves, gyenge öregembert találtunk, aki a halál szélén állt. Megtudtuk, hogy egy ideje nagyon beteg, és már mindent megpróbált, hogy meggyógyuljon. Minden pénzét gyógyító varázslókra költötte, de azok nem tudtak rajta segíteni. Egyik kunyhóját teljesen átadta a Sátánnak és erőinek. Mindennap friss ételt tett az asztalra, mintha a Sátánt látná vendégül. Minden pénzét sátáni szertartásokra költötte, mégsem javult az állapota. Azt mondta csoportunknak: „Mindent megpróbáltam már, és nem lettem jobban, így most meghallgatom, hogy mit mondotok”. Vezetőnk hozzálépett, hogy beszéljen neki Jézus Krisztusról, haláláról és feltámadásának hatalmáról. A férfi olyan érdeklődést mutatott a hatalom iránt, hogy megkérdezte, tudna-e Jézus rajta is segíteni. A csoport elkezdett imádkozni ezért az emberért, és életében először megtapasztalta Jézus Krisztus hatalmát. Az idős férfi érezte, hogy valami valóságosat él át, és mindent meg akart tudni erről a Jézus nevű emberről. Elmondta csoportunknak, hogy ezt a házat a Sátánnak áldozta föl, de most mindent le akar rombolni annak jeleként, hogy Sátán többé nem irányítja életét. Segítettünk összegyűjteni minden berendezési tárgyat és a falu közepére vittük. Amint minden egy kupacban volt, meggyújtottuk, és elkezdtük énekelni a dicsőítést az Urat. A tömeg összegyűlt, hogy lássa, mi történik. Hatalmas lehetőség állt előttünk, hogy beszéljünk nekik Jézus Krisztusról. A 80 éves ember meggyógyult, és mindenkinek elmondta, hogy forduljanak el a mágiától és a boszorkányságtól. Még sokáig élt utána, és így lehetősége nyílt, hogy sokaknak beszéljen Jézus Krisztus hatalmáról.

Akár olvashattam is volna ezt a történetet, vagy hallhattam volna valakit mesélni, de saját magam tapasztaltam meg, és tudom, hogy ott voltam a tömegben, akik látták Istent ilyen dolgot cselekedni. Ezt éltem át ezen az utazáson, amit több másik is követett, amik mind-mind érzékennyé tettek engem Isten hívása iránt, hogy: „tegyetek tanítványokká minden népeket”. Ezt hívják misszióknak, amit ha egyszer megtapasztalhatsz, életed soha többé nem lesz ugyanaz.

FÓKUSZBAN A CSALÁD

Drágám, beszélünk kell! • Írta: Bill és Lynne Hybels

%A házassági konfliktusok gyakorlati megközelítése

Megbocsáthatatlan, mégis állandóan megtörténik. Tanárok, pásztorok, szülők és barátok tétlenül figyelik, amint a szerelemtől elkábult párok elmerülnek a románcban, az

összeborulásban. Nagyon is jól tudják, hogy a valóság majd egyszer csak betör az idillbe, konfliktusok alakulnak ki, ellenségeskedések keletkeznek, és a valamikor boldog pár olyan helyzettel találja magát szemben, amelyre egyikük sem lesz felkészülve. De senki nem kínál recepteket konfliktus-megoldásra. Megfelelő felkészítés és gyakorlás nélkül az új párnak nem lesznek konfliktus-megoldó módszerei, amikre támaszkodhatna.

Mit tesznek tehát? A legtöbb esetben az egyetlen olyan problémamegoldó-módszerhez folyamodnak, amit ismernek: amit szüleik használtak. Még akkor is, ha a konfliktus-megoldás egészségtelen, elfogadhatatlan módszerének voltak tanúi, sőt, ha megfogadták is, hogy soha nem fognak úgy viselkedni. Megfelelő képzés hiányában szinte elkerülhetetlen, hogy ahhoz a módszerhez folyamodjanak, amit a családjukban láttak.

Már az is elég rossz, hogy helytelen módszerek ritkán oldják meg a konfliktust. Ami viszont ennél is rosszabb az, hogy fájdalmat fájdalomra halmoznak. A pár rengeteg energiát fektet abba, hogy megpróbálja megoldani a helyzetet, de a végére rosszabb állapotba kerülnek, mint amikor elkezdték. Ezek után nem csoda, hogy sok pár felhagy a próbálkozással.

Sokszor mi is fel akartuk adni, amikor a házasságunkban felmerültek megoldhatatlannak tetsző konfliktusok. De újból és újból a megbékélés szelleme győzedelmeskedett, és ahelyett hogy tettük volna, elolvastunk még egy könyvet, meghallgattunk még egy kazettát, vagy beszéltünk még egy barátunkkal. Végül olyan konfliktus-megoldó tervet állítottunk össze, amely valóban működik.

Nem gerenda az a szemedben?

Az első lépés a probléma-megoldó tervünkben az, hogy imádkozzunk a témával kapcsolatban. Hihetetlen, hogy az ima „fáskamrájában” hány áthidalhatatlannak látszó konfliktus faragható le kisebb méretűre.

Amíg emberi hajlamunk része, hogy másokat hibáztassunk, és tagadjuk, hogy mi hibásak lennénk, a Szentléleknek hihetetlen képessége van arra, hogy rámutasson a valóságra. A Hegyi beszédben Jézus arra szólította fel követőit, hogy mielőtt másokra mutogatnak, előbb magukra mutassanak az ujjukkal. „Miért – tette fel a kérdést – nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem?” (Mt 7,3) Mit mond ez a házastársaknak? Arra mutat rá, hogy minden alkalommal, amikor megbántva, sértve, kihasználva vagy kisémmizve érezzük magunkat, mielőtt elö vesszük a pisztolyokat, és elkezdünk szavakkal lövöldözni, vagy visszavonulunk vagy kizárjuk a másikat, félre kell vonulnunk, egyedül lenni Istennel, és fel kell tennünk önmagunknak néhány mélyreható kérdést: Vajon velem van gond? Vajon önző, érzéketlen vagy ostoba vagyok? Rontom-e a helyzetet? Átadtam-e magam valamilyen bűnnek?

Meggyőződésünk, hogy a legtöbb házasságban a fennálló feszültség megfelelezhető lenne, ha a házastársak mindennap együtt imádkoznának a házasságukért. Isten csodákat tesz az imák hatására. A vádaskodó ujjak irányt váltanak, amikor az emberek imádkoznak. A konfliktusok néha el is tűnnek, amikor imádkozunk.

Tehát mielőtt a társadhoz mérsz, menj Istenhez! Nézd meg, hogy Ő milyen bölcsességet és nézőpontot kínál.

Beszélgethetnénk?

A következő lépés, hogy egy formális „békekonferenciát” tervezetek csendes, nyugodt környezetben, ahol a társaddal alaposan megtárgyaljátok a témát. Mi úgy találtuk, hogy a komoly konfliktusokat ritkán lehet az élet rohanásában megoldani. Nem lehet futtában megtárgyalni, vagy amikor a gyerekek a fejetekre másznak, vagy este elalvás előtt. Semleges környezetben kell megszervezni a „békekonferenciát”, ahol mindketten megfelelő erővel rendelkeztek hozzá.

Az is fontos, hogy a beszélgetés minél előbb megtörténjen. Pál azt mondja: „... a nap le ne

menjen a ti haragotokkal” (Ef 4,26). Szavai napi béketárgyalásokat javasolnak azon konfliktusok megoldása érdekében, amelyek a nap folyamán merültek fel.

Az elfoglaltság ezt néha lehetetlenné teszi, és előfordulhat, hogy a komoly témához megbeszélési időpontokra van szükség, de ezeket is minél előbb meg kell tartani. Időközben a házastársaknak kölcsönösen meg kell fogadniuk, hogy nem „vétkeznek a haragjukban”.

Mindkettőjüknek tartózkodniuk kell a csípős, gúnyos megjegyzésektől, célozgatásoktól és a gorombaságoktól – ezek ugyanis elkerülhetetlenül komplikálják a helyzetet.

Azok, akik éjjeli típusok, egy csendes vacsora mellett tervezzék a beszélgetést. Mások ebédre találkozzanak. Ha kisgyermeketek vannak, javasoljuk, hogy kérjeteك segítséget, legyen velük valaki más, hogy zavartalanul és siettetés nélkül beszélhessetek.

Tegyük fel, hogy megbeszélteék az időpontot, és most ott ültök egymással szemben az asztalnál. Mi a teendő? Íme, néhány vezérfonal:

1. Kezdd megerősítéssel! Mi valamikor egyenesen a probléma közepébe ugrottunk, ez pedig azt jelentette, hogy negatív helyzetből kezdtük a beszélgetést. Ez mindig azt eredményezte, hogy „élünkre álltunk”, és védekező válaszokat adtunk.

Amikor megtanultuk megerősítéssel kezdeni a beszélgetést, ez segített abban, hogy beszélgetésünk pozitív állásból induljon. Ez gyengítette a konfliktus erejét, és visszatartott bennünket attól, hogy védekezésbe csapjunk át. A béketárgyalásaink sokkal békésebbekké váltak, amikor megtanultuk azt mondani: „Drágám, szeretlek, és nem adom fel a házasságunkat. De azt hiszem, hogy lehetne jobb, mint amilyen. Elmondom néhány ötletemet ezzel kapcsolatban.”

Egy ilyen bevezetés konstruktív beszélgetést indít el.

2. Legyél hajlandó elismerni a hibádat! Hozd magaddal a beszélgetésre azt a hozzáállást és nézőpontot, amely megerősítést nyert, amiért nem vagy felelős, viszont teljességében fogadd el azt, ami a tiéd. Konkrétan ismerd el, hogy hogyan járultál hozzá a feszültséghez:

„Soha nem lett volna szabad ezt mondanom.”

„Sajnálom, hogy önző voltam.”

„Ne haragudj, hogy hagytam, hogy az énem az útba álljon.”

„Borzasztóan érzem magam, mert a gyerekek előtt robbantam.”

„Túl sokat vártam tőled.”

„Nem volt igazságos azt hinned, hogy olvasni tudsz a gondolataimban.”

„Nem volt világos, amit mondtam, sajnálom, hogy félrevezettelek.”

Meg fogsz lepődni azon, hogy milyen ereje van a bocsánatkérésnek. Ez a rövid szó, „sajnálom”, üzleti társaságokat mentett már meg, szomszédokat békített ki, apákat és fiúkat egyesített ismét, valamint olyan házasságokat mentett meg, amelyek a temető felé tartottak. Magában a szóban nincs varázslat, de amikor őszintén mondjuk ki, arra mutat rá, ami alul van: a megbékélés szellemére, és megnyitja a kommunikáció csatornáját.

3. Ne ellenségeskedést, hanem fájdalmat fejezz ki! A legtöbb probléma a fájdalommal kezdődik. A feleség sértve érzi magát, mert a férje nem kérdezte meg, hogy sikerült az aznapi előadás a munkahelyén. Vagy mert megfélekedezett az évfordulójukról. Vagy mert ok nélkül kritizálta az ő édesanyját. A férj sértve érzi magát, mert a felesége nem vette észre, hogy mennyit fogyott. Vagy mert nem volt érzékeny, amikor a férj a munkahelyén nagy nyomásnak volt kitéve. Vagy mert egy barátjuk előtt megsértette őt. A fájdalom (sértettség) jogos válasz a csalódásra és a megbántásra, és soha nem szabad letagadni vagy elrejteni. Mindig ki kell fejezni és megtárgyalni.

A fájdalom (sértettség) akkor válik problémává, amikor hagyjuk, hogy a belsőnkben halmozódjon, és haraggá váljon. Talán azzal kezdődik, hogy a feleséget bántja, hogy a férje szemmel láthatóan nem érdeklődik az ő karrierje iránt, de miután egy ideig a fejében forgatja ezt a dolgot, megfertőződik. A végén már dühös arra az „érzéketlen fajankóra, aki csak a saját dolgaival törődik”.

Ezért fontos a békétárgyalásokat a lehető leghamarabb megtartani, mielőtt haraggá válna a dolog. A legtöbb ember együtt érez mások fájdalmával, éppen ezért, ha felfedjük fájdalmunkat, az segíthet a megértés és az együttérzés hídjainak kiépítésében. Az ellenségeskedés viszont felrobbantja a hidakat, mert a dühös támadások visszataszítóak. Amikor valaki támad, a természetes reakciónk az, hogy ellentámadásba lendülünk. Másik hiba, amelynek következménye, hogy a fájdalom haraggá növekszik, a sérelmek halmozása. Egy sérelem megoldható, ellenőrzés alatt tartható, kifejezhetjük konstruktív módon, és meg tudjuk beszélni. Kettővel már kicsit nehezebb elbánni. Ha még ennél is többet halmozunk fel, szinte lehetetlenné válik a nézetek összehasonlításának megakadályozása és annak az elkerülése, hogy haraggá váljanak. Foglalkozz a sérelmekkel „érkezési sorrendben”! Ne halmozd őket egymásra szívedben, amíg ellenségeskedéssé válnak. A harag mindig másodlagos érzelm. Ha a társak visszamennek ahhoz, ami megelőzte, gyakran fájdalmat, megbántást találnak. Ha feltárják a fájdalmat, ez meggyengíti az őket elválasztó falakat.

4. Tegyéél konkrét kijelentéseket! Az utalások és az odavetett megjegyzések kevés eredménnyel járnak. Akár egy formális békétárgyalásról vagy egy lezser beszélgetésről van szó, konkrétan kell fogalmaznunk.

Ez például azt jelentheti, hogy azt mondanánk: „Szerintem egy férj igazán jobban tiszteletben kellene hogy tartsa a felesége időbeosztását”, azt mondjuk: „Dühös voltam, mert nem szóltál, hogy késni fogsz”. Kordában kell tartanunk a gondolatainkat és érzelmeinket, és konkrétan kell őket kifejeznünk. Sokkal könnyebb valamivel őszintén és konkrétan elbánni, mint tág általánosságban.

5. Használj „úgy érzem” kijelentéseket! Sok béketervet még a kezdete előtt romba döntenek a „te” tartalmú vádaskodó kijelentések, amelyek szembeszállásra készítetik a társat.

„Te nem segítesz eleget a ház körül.”

„Te túl sok időt töltesz a munkahelyeden.”

„Te nem tudsz bánni a pénzzel.”

„Te érzéketlen vagy.”

Az „úgy érzem” kijelentések sokkal kevésbé lobbanékonyak, és megnyitják az ajtót a további megbeszélés és a gyakorlati problémamegoldás előtt.

„Úgy érzem, elborít a házvezetés felelőssége. Eszembe jutott néhány ötlet arról, hogyan oszthatnánk fel őket egymás között. Elmondhatom őket?”

„Gyakran úgy érzem, hogy nem vagyok részese az életednek, mert olyan sok időt töltesz a munkahelyeden. Beszélhetünk erről?”

„Rendezetlen az anyagi helyzetünk. Hajlandó lennél megbeszélni, hogy hogyan tarthatnánk nagyobb rendben a költségvetésünket?”

„Megbántottak a ma reggeli megjegyzéseid. Valószínűleg nem állt szándékodban, hogy megbánts, de hadd mondjam el, hogy mit éreztem.”

6. Kerüld a „soha” és „mindig” szavakat. Ha azt akarjuk, hogy a fájdalmainkat komolyan vegyék, akkor pontos, igaz és valóságghú megállapításokkal kell azokat kifejeznünk. A „mindig” és a „soha” – nos, majdnem mindig – elterelik a figyelmet a valódi problémáról. Az értelmetlenül vádolt házastárs valószínűleg elhessegeti az eredeti gondot, és a kapcsolatban lévő feszültségért a másik gyenge kommunikációját okolja.

Van egy ötletem!

Jöjj megbékéléssel a szívedben a békétárgyalásokra. Legyéél megoldásra törekvő. Egy férj egyszer azt mondta nekünk: „Nos, megtettem, amit javasoltak. Elvittem a feleségemet egy békétárgyalásra, de nem segített. Elmondtam neki, hogy én mit gondolok, ő pedig elmondta, hogy ő mit gondol, és ezek után egy teli kosár vádaskodással mentünk haza. Mi volt ebben a jó?”

Ez a beszélgetés azért nem volt hasznos, mert nem törekedtek a megoldásra. Mindketten

elmondták a magukét, azt remélve, hogy a másik megadja magát. Sokkal jobb lett volna, ha leülnek az asztalhoz, és megkérdezik: Hogyan köthetünk kompromisszumot? Hogyan alkalmazkodhatunk egymáshoz? Mi lenne az az alternatíva, amely mindkettőnk számára kielégítő lenne?

Ha a férj is és a feleség is még a beszélgetés előtt jelentős időt töltött imában, akkor valószínűleg már van néhány ötletük, talán még papírra is vetették őket. Ezeket az ötleteket elhozhatják a béketárgyalásra, nem a probléma határozott megoldásaként, hanem kiindulópontként, lehetőségként, amelyet együtt átformálhatnak és finomíthatnak.

Mi valamikor a pénzről vitáztunk. „Erre meg miért költöttél pénzt?” „Én azt hittem, hogy másra gyűjtünk.” „Azt mondtad, hogy ebben a hónapban takarékoskodnunk kell, erre megvetted ezt?!” Végül megegyeztünk abban, hogy megszabjuk az évi költségvetést. Ezután rugalmasságért és nyíltságért imádkoztunk, majd leültünk és kidolgoztunk egy költségvetést, amit mindketten aláírtunk, és megígértük, hogy tartjuk hozzá magunkat. Minden év januárjában felújítjuk és átnézzük, és most már évek óta nem volt komoly összetűzésünk az anyagiak miatt.

Segítenétek?

Mi van akkor, ha a béketárgyalások nem működnek? Mi van akkor, ha nem tudtok a témánál maradni? Mi van akkor, ha miközben egy lépést megtesztek előre, kettőt hátrafelé haladtok? A következő lépés, hogy egy olyan baráttól vagy házaspártól kérjetek tanácsot, akiben megbíztok. „Vezetés nélkül elbukik a nép, de segítséget jelent, ha sok a tanácsadó” (Péld 11,14). Reszketünk, ha belegondolunk, hogy hol lennénk a bizalmas barátainktól kapott bölcs, mélyrelátó és néha fájdalmas tanácsok nélkül.

Itt most nem kártyapartnerekre vagy golfozó társaságra gondolunk. És nem is helyeseljük a pletyka-partikat, amikor az egyik társ a másikra panaszkodik. Bizalmas és tisztelt barátokra gondolunk és konstruktív beszélgetésekre, amelyekben nem a társunk magatartásával kapcsolatban kérünk tanácsot, hanem a magunkéval.

Nagyon nagy segítségünkre volt, amikor egy másik házaspártól kértünk tanácsot. „Milyen tanácsot tudtok adni ebben a helyzetben?” – kérdeztük. „Hogyan juttok kompromisszumra ezen a területen? Hogyan oldottátok meg ezt a problémát?” Volt rá példa, amikor formális béketárgyalást kellett beiktatnunk a programunkba a barátaink jelenlétében. Néha egyszerű, laza, közös programokat használunk fel arra, hogy betekintést nyerjünk olyan párok életébe, akiket tisztelünk.

Megezik, hogy csak az egyik házastárs hajlandó tanácsot, segítséget kérni. Őt arra bátorítjuk, hogy menjen el egyedül. Jobb, ha legalább az egyik partner továbbhalad, mintha mindketten ott maradnak, ahol vannak. Tanúi voltunk annak, hogy Isten bámulatos dolgokat tett egy házastárson keresztül, aki hajlandó volt szembenézni a továbblépés kihívásával. Gyakran az egyik házastársat befolyásolja az a változás, amit a másikban lát.

Mindezekon a módszereken kívül a konfliktusmegoldáshoz *bátorságra* és *kitartásra* van szükség. *Alázatosságot* és *őszinteséget* igényel. Lefarag a szívünk keménységéből, és néha fájdalmat okoz. De függetlenül attól, hogy milyen erőfeszítésbe kerül, mekkora alkalmatlanságot szül, milyen változást vagy kompromisszumot igényel, *megéri!*

Két házasságunk • Arnold Ernő

Néhány évvel ezelőtt részt vettem egy házi bibliakörön, ahol a hitetlen és a keresztény házasságról volt szó. Az előadás utáni beszélgetés során én is szót kértem, és megosztottam a hallgatósággal tapasztalatomat. Mint elmondtam, ha valaki véleményt mondhat erről a témáról közöttük, az elsősorban én vagyok, és ezt minden nagyképeség nélkül állítom. Ugyanis házasságunkból 16 évet, mint hitetlenek, 21 évet pedig keresztényként éltük le.

Mondanom sem kell, hogy mindkét „korszak” összes velejáróját megtapasztaltuk. Ezek után akármilyen furcsán hangzik is a fenti cím, harminchét év távlatából nézve, annak ellenére, hogy sohasem voltunk „igazából” elválva, nekem mégis úgy tűnik, két egymástól független házasságról van szó. Nyugodtan mondhatom úgyis, hogy a hitetlen, illetve keresztény házasság két külön világ. De talán kezdjem az elején.

Annak idején szerelmi házasságot kötöttünk, ahogy mondani szokás. Úgy vágtunk neki az életnek, mint a legtöbb fiatal pár, telve illúziókkal, tervekkel. Mi is naivan úgy képzeltük, a házasság csupa ünnepnapokból áll...

...de azután jönnek a nehézségek és a rideg hétköznapiak sokkal gyorsabban törtek ránk, mint azt vártuk volna. Amint az első problémák előjöttek, úgy mutatkozott meg igazi énünk is, most már teljes valóságában. És persze mindig „a másik” volt a hibás.

A következő években azután átéltünk mindent, amit egy Isten nélküli házasságban át lehet élni. Egy kis fanyar humorral úgy is mondhatnám, hogy sajnós, volt olyan időszak is, amikor csak azért voltunk együtt, hogy ne legyünk külön.

Most utólag hálás vagyok Istennek azért is, hogy bizonyos formában már akkor is velünk volt, azaz terve volt velünk, mert megóvott bennünket attól, hogy visszafordíthatatlan lépést tegyünk.

Nem mondhatom azt, hogy tudatosan kerestük a viszályt, sőt szerettük volna, ha másképp lenne, de se nem tudtuk, mit kell tenni, se az erőnk nem volt meg hozzá.

Emlékszem, milyen sokszor vártuk együtt az újévet, majd az éjfél eljövetelekor megfogadtuk: újévtől *új lapot* kezdünk. Ez azután a gyakorlatban leginkább úgy nézett ki, hogy néhány napig valóban tettünk is egy-egy kísérletet, hogy fogadalmunkat meg is valósítsuk, de legfeljebb néhány hét után minden ment a régiben.

Szívünkben tehát ott volt az őszinte vágy, hogy valami újat kezdjünk, csupán azt a tényt tévesztettük el szemünk elől, hogy azt a valami újat, ami után annyira sóvárgunk, azt nem új lapnak nevezik, hanem új életnek, pontosabban *újjaszületésnek*.

Megtérésünk körülményei nem annyira fontosak, mint az azt követő tapasztalataink, amiket úgy érzek, kötelességünk megosztani másokkal is.

Nem tudunk Istennek elég hálásak lenni azért, hogy egyszerre tértünk meg. Ez a tény minden bizonnyal sok mindenben meggyorsított egyes folyamatokat, de ami éveken keresztül elromlott, azt még keresztény környezetben sem lehet gyorsan helyrehozni.

Megtérésünk után az első örömben úgy gondoltam, hogy problémáink most már automatikusan megoldódnak. Miután rájöttem, hogy ez nem így történik, elkezdtem imádkozni: Uram, mutass rá feleségem hibáira, változtasd meg őt! Azután vártam az eredményt, hisz annyi minden másban megtapasztaltam már az ima erejét. És csak csodálkoztam, hogy semmi sem történt! Most már tudom, hogy akkor még mindig úgy gondolkodtam, hogy „ha az a másik” megváltozna, akkor minden másképpen lenne.

Szerencsére abban az időben sok kitűnő igehirdető és tanító járt gyülekezetünkben, akiknek tanításából egyértelműen kitűnt: amíg azért imádkozunk, hogy házastársunk változzon meg, addig Isten biztosan nem fogja meghallgatni imáinkat.

Különösen nagy hatással volt rám Dr. Gordon Fee előadása, aki megmagyarázta: a kereszt, amit vinnem kell, semmiképpen sem az anyósom, apósom, férjem, feleségem, hanem saját magam! Azt kell naponta keresztre feszítenem, ha Krisztus követője akarok lenni!

Ezek tudatában és a Szentlélek erejével már képes voltam azért imádkozni, hogy Isten *engem változtasson* meg! Még most is, hosszú évek után visszaemlékezem arra a napra, amikor először tudtam így imádkozni. Mennyire nehéz volt őszintén kimondani ezeket a szavakat! De elkezdődött! Nem változott meg minden egy csapásra, de a Szentlélek azonnal figyelmeztetett, ha hibát követtem el. Azután megadta az erőt is, hogy bocsánatot tudjak kérni feleségemtől. A bocsánatkérés pedig meghozta a csodát! Már fel tudtuk dolgozni az olyan sérelmeket, amelyeket addig napokig hordoztunk, és feszültséget okoztak közöttünk.

Továbbra is voltak problémáink, de azokat nem egymás fejéhez vágtuk, hanem *közösen* az Úr elé vittük.

Másoknak tanulságul nem győzöm eléggé hangsúlyozni: mindez nem következett be se könnyen, se gyorsan! Isten nem végezte el helyettem azt, amit nekem kellett megtennem. Ő csak a segítségemre volt. És házasságunk még most sem ideális! Minden napot meg kell harcolnunk, de Isten megadja hozzá az erőt. Hálások vagyunk minden győzelemért, azok a nehézségek viszont, amelyeket nem sikerült megfelelően megoldanunk, arra figyelmeztetnek bennünket, hogy ne bízzuk el túlságosan magunkat. Továbbra is szükségünk van az Ő erejére és vezetésére.

Hálások lennénk Istennek, ha tapasztalatainkat mások is hasznosítani tudnák. Természetesen nem lehet semmit „receptként” alkalmazni, legfőképp nem a házasságban átélteteket. Ettől függetlenül, biztos vagyok abban, hogy bizonyos ötleteket adhatunk azoknak, akik őszintén fáradoznak, hogy házasságukban változás történjen. A fent leírt tapasztalatainkon kívül még javasolnám a következőket: Sohasem késő, és nem szégyen tanulni! Akár másoktól vagy könyvekből. Az utóbbi években mind több kitűnő könyv jelenik meg világszerte, így magyar nyelven is. Például: Don Meredith „Lesznek ketten egy testté” és L. Dillow „A társ” c. könyve. Mindkét könyvből mi is sokat tanultunk.

Valószínű, sokaknál megoldhatatlan, de akik tehetik, javasolnám a nálunk jól bevált gyakorlatot. Amióta nyugállományban vagyok, ha csak tehetjük, minden reggel együtt tanulmányozzuk a Bibliát és imádkozunk. Mindezt nem kötelességszerűen tesszük, hanem „lazán”, leginkább a reggeli kávézással egybekötve. Az így elkezdett nap áldásait és győzelmeit csak azok tudják igazán megérteni, akik naponta gyakorolják ezt.

És végül, ha keresztény házasságban élsz, és annak ellenére úgy érzed, hogy most már minden menthetetlen, és már nem is érdemes fáradozni annak megmentésén, akkor azt javaslom, hogy menj Isten elé, és az ő jelenlétében őszintén kérdezd meg magadtól: mi az, ami értékesebb neked a házasságodnál?

A viselkedés • Anthony de Mello

Egy pásztor türelmesen végighallgatta az asszonyt, aki férjére panaszkodott. Végül is azt mondta:

- *A te házasságod sokkal boldogabb volna, ha te jobb feleség volnál.*
- *Hogyan váljak azzá?*
- *Úgy, hogy felhagysz azzal a törekvéssel, hogy házastársadból tökéletes férjet gyúrsz.*

KÖRKÉP

Legyél az Úr Jézus szolgája! • Koncz Sándorné Budapest, Agapé gyülekezet

%Tanévzáró és diplomaosztás a Püünkösdi Teológiai Főiskolán

Június 26-án ünnepi istentisztelet volt a budapesti Agapé gyülekezetben, zsúfolásig megtelt a terem.

Ünnepeltek a Püünkösdi Teológiai Főiskola (PTF) végzős diákjai társaikkal, a tanárok, a virágot szorongató szülők, hozzátartozók, ünnepelt az egész gyülekezet.

Nem hétköznapi alkalom, amikor átadják az embernek a diplomáját, megszorítják a kezét, gratulálnak, sok-sok szem szeretettel, büszkeséggel, megindultan tekint rá, a testvéri szeretet áramai hatják át a körülötte levő teret, mintha nem is a földön járna ezekben az emelkedett

pillanatokban.

Pedig nagyon is földi küzdelmeket, elvégzendő feladatokat, mindennapi fáradtságos munkát igényelt mind a nappali, mind a levelező tagozatos hallgatóktól a diploma megszerzése. Sok virrasztás, öröm, bánat, izgalom, könyörgő imádság, Uram, segíts! kiáltás van mögöttük. Megérdemelték a szép ünneplést, a testvéri kézszorítást, az áldást, a személy szerint értük szóló imát.

Boldogok voltak, örült, meghatódott körülöttük mindenki, mikor búcsúztak és búcsúztatták őket.

A szép gesztusok után az ünneplő gyülekezet az igei üzenetre figyelt, mellyel *Fábián Attila* testvér szolgált. Júdás apostol levele alapján hangoztak el az útravalóra szánt szavak.

Legyél az Úr Jézus szolgálója! – vallotta az apostol. Emlékezzetek erre akkor is, amikor tapasztaljátok, hogy az idők nem kellemeteseek, hanem nehezek lesznek. Minden időben, körülményben szolgálni kell.

Figyeljete szívetek állapotára, arra, hogy a Szentlélek jól érezze magát bennetek. Akiket a Lélek vezérel, azok Isten fiai. Az apostol három dolgot kér a szolgálatot végzőktől, mindannyiunktól:

– épüljete, erősödjete a hitben. Lesznek megpróbáltatások, de ezektől ne féljete, hanem „épüljete, a ti szentséges hitetekben”.

– imádkozzate a Szentlélek által, hogy erőt nyerjete. Legyen ez mindennapi gyakorlat az életetekben.

– tartsátok meg magatokat Isten szeretetében.

Kívánjuk, hogy az Ige szavai legyenek valósággá minden most végzett hallgató számára.

Kísérje őket útjukon áldás és öröm mindvégig.

Gyökereink – 3. rész • *Bérczes Lajos*

%Az előző rész McGee testvér (az amerikai pünkösdi közösség Assemblies of God teológiai akadémiájának történész professzora) előadása alapján készült. Az előadás további részében és az azt követő beszélgetésben aktuális kérdésekkel foglalkoztunk. Ezt adjuk most közre az előadáson készült hangfelvétel alapján.

Megnyilvánulások

Tavaly áprilisban az egyik egyházkerületünk meghívott kerületi értekezletére, hogy vendég előadóként beszéljek a jelenlegi amerikai ébredés történelmi nézőpontjáról. Napjainkban a megnyilvánulások keltenek aggodalmat. Ugyanez lesz a feladatom egy novemberi kerületi összejövetelen is. Amikor az egyházvezetők kíváncsiak a történészek nézőpontjára, akkor már égető a helyzet. A történelem részben válaszolhat ezekre a kérdésekre.

Először is a megnyilvánulások történelmi háttéréről szeretnék beszélni. Az Újszövetségben sokféle jelenségről olvasunk. A modern ébredések történetében sokféle megnyilvánulással találkozhatunk. Tegnap utaltam a század eleji nagy indiai ébredésre, amikor táncoltak a Lélek által és kiáltottak, az emberek leestek a földre stb. A walesi ébredésben is voltak bizonyos megnyilvánulások, az istentiszteletek hosszú órákon át tartottak, miközben az emberek nagyon intenzíven beszéltek walesi dialektusban. Ez az ébredés nem a prédikálásról lett közismert, hanem a hallgatóság erőteljes imáiról, énekléséről és más dolgokról. Tehát nem szokatlan, hogy az ébredéseket bizonyos megnyilvánulások kísérik, hiszen az ébredések az egyéni átéléseket hangsúlyozzák. De volt egy ébredés rögtön a II. világháború után, amely különösen jelentős a tanítása miatt. Ennek néhány vonatkozása nektek is ismerősnek fog tűnni.

A háború után sok pünkösdi úgy gondolta, hogy a mozgalom lelkileg kihűl. Nem tartották már a pünkösdzizmust szektának, hanem a kereszténység részévé vált. Az Assemblies of God

felekezetben a lelkipásztorok több képzésben részesültek. Iskoláink egy része felsőfokú diplomát adott. A testvérek féltek attól, hogy a tanulás akadályává lesz a Szentlélek munkájának. Ebben az időben húnyt el néhány nagy pünkösdi evangélista is. Egyikük az angol *Smith Wigglesworth* volt, aki 1947-ben halt meg. Egyre több szervezet alakult a pünkösdieliek között. Sokan attól tartottak, hogy a túl sok szervezés megfojtja a Szentlélek vezetését.

Az ébredés 1948-ban kezdődött Kanadában. A vezetők elhagyták a Négy Pontú Evangélium nevű gyülekezetet és a kanadai pünkösdi gyülekezetet, mert nem akartak részt venni a szervezetekben és az előbb említett dolgokban. Volt egy bibliaiskolájuk, ott kezdődött az ébredés. Ennek híre eljutott Dél-Amerikába. Az első pünkösdi ébredés egyik neve „késői eső mozgalom” volt. Ezért az 1948-as ébredésnek a vezetői a „késői eső új rendje” nevet választották, és a század eleji pünkösdzizmus újjászületésének tartották. Szerintük a régebbi pünkösdieliek már kihűltek, most náluk működik a Szentlélek.

Ezek voltak a tanításaik:

1. Ha valaki a külmiszióba megy, akkor Isten megadja neki az ott élő emberek anyanyelvét.
2. Minden ajándék működik, amelyről az Ef 4-ben olvashatunk. Sokat foglalkoztak a személyes próféciaival.
3. Hittek abban is, hogy az ajándékokat kézrátétellel lehet kiosztani.
4. Egyes helyeken azt is vallották, hogy Isten különleges emberei már ebben az életben megkapják a feltámadási testet.
5. Egyes helyeken úgy vélték, hogy a Szentlélek szóbeli ajándékai (nyelveken szólás és annak magyarázata) már kihaltak.

Sokan elmentek Kanadába, hogy megnézzék ezt az ébredést, aztán elvitték tanításait abba az országba, ahol laktak. Ez az ébredés nagyobb hatással volt az Assemblies of God felekezetre, mint más ébredések, és úgy gondolom, hogy bizonyos tekintetben ez a Szentlélek igazi munkája volt. Ugyanakkor más vonatkozásban furcsa tanítások is megjelentek.

Ezek a tanítók sokkal tágabb értelemben gondolkodtak arról, hogy mit hozhat a Szentlélek az ébredésbe. Esetenként nagyon gyenge bibliai érvek voltak nézeteik bizonyítására. A mozgalomban nem mindenkinek volt egységes a hitvallása. Egyesek új ébredést láttak benne, mások pedig csak az új tanításokban hittek.

1949-ben a Assemblies of God felekezet elítélte a mozgalmat, és felsorolta mindazt a tanítást, amelyet rossznak tart. 1949-ben vezetőink mind első nemzedékű pünkösdieliek voltak. Ők annak idején ugyanezekkel a problémákkal már találkoztak, és úgy érezték, hogy a pünkösdi mozgalom már érettebb lett ezeknél. Azonnal érzékelték azokat a pásztorolási problémákat, amelyek ezekből a tanításokból következnek. Úgy gondolták, hogy az a legjobb, ha elítélik ezt a mozgalmat, ezzel segítenek tagjaiknak, hogy ne keveredjenek bele. Nem tudom, hogy ez volt-e a legjobb elintézési mód, de ők így érezték. Amikor egy szervezet így elhatárolódik valamilyen tanítástól, akkor hajlamos azt hinni, hogy ezzel megoldotta a problémát. De a késői eső mozgalom továbbélt.

Az 1950-es évek elején egy másik nagy gyógyító mozgalom is elindult, amelyben többek között kiemelkedett *Oral Roberts*, *T. M. Osborn* és *William Branham*. A gyógyító evangélisták tanainak egy része nagyon ellentmondásos volt. Egyeseket befolyásolt a késői eső tanítás. Az Assemblies of God és más pünkösdi szervezetek nem ismerték fel, hogy a késői eső mozgalom segített lerakni az alapot a karizmatikus ébredéshez a protestáns felekezetekben. Az 1960-as és 70-es években a pünkösdi vezetők kezdték érezni a késői eső tanítás hatásait. Ezt nem minden pünkösdi vezető tagadta. Például *Levi Petrus* Svédországból jött át az ötvenes évek elején, és nagy hatást gyakorolt az amerikai svéd gyülekezetekre. Ő áldását adta erre a mozgalomra. A legtöbb gyülekezet erre meghasonlott. Egyesek azonosultak a késői eső tanítással, mások ellenezték azt. Ebből nagyon összetett helyzet alakult ki.

Megint szeretném megemlíteni William Branham nevét. Ő volt az egyik leghíresebb gyógyító evangélista. Ő másként közelítette meg a gyógyítás kérdését, mint sokan mások. Már szó volt arról, hogy *Johan Christof Blumhardt* az „összeütközés” nézetét vallotta a gyógyításról, vagyis úgy tekintette a gyógyítást, mint a gonosz erőkkkel való szembeszállást. *Dorothy Trumbold* és *A. B. Simpson* pedig a tanítást állította első helyre, hogy elvezesse az embereket a gyógyulás elfogadására. Branham és később *Kathrin Kulmann* azt állították, hogy a gyógyulás a kijelentésen keresztül történik. Ez új tanítás volt. Korábban egyik pünkösdi evangélista sem hirdette ezt. Ha egy beteg ember elment Branham istentiszteletére, beállhatott az imasorba, és amikor odakerült elé, ő ránézett és megmondta, hogy mi baja van az illetőnek, és néhány esetben az emberek meggyógyultak, más esetekben nem gyógyultak meg. Ő ezt az ismeret beszédének tartotta.

Évekkel ezelőtt az egyik kollégám elment Branham valamelyik összejövetelére, sőt apja támogatta is Branham kampányát. Egy este az összejövetel után elmentek vele vacsorázni. Evés közben Branham ránézett a kollégám apjára, és azt mondta, hogy agydaganata van. Aztán tovább ettek. Ez az ember elment az orvoshoz, és kiderült, hogy amit Branham mondott, az tényleg úgy volt. Meg is kellett operálni. A barátom feltette a kérdést, hogy ha Branham tudta, hogy az apja beteg, akkor miért nem imádkozott érte, hogy Isten gyógyítsa meg. De el kellett végezni a műtétet.

Bizonyára hallottatok Kathrin Kulmannról, akinek kiterjedt gyógyító szolgálata volt. Ő nagy, tömeges összejöveteleken bejelentette, hogy valaki talán a karzaton meggyógyult ebből és ebből a betegségből, de nem mondta meg, hogy konkrétan ki az, aki meggyógyult. Csak annyit mondott, hogy aki ilyen gyógyulásban részesült, az lépjen ki a sorok közül, és jöjjön előre. Emberek meggyógyultak a szolgálata során, de nem imádkozott a tolószékben lévőkért, és nem álltak sorba a betegek előtte, hogy imádkozzon értük. Az ő módszere eltért Branhamétól.

Minden gyógyító evangélistánál megfigyelhető, hogy a betegek nagyobb része nem gyógyult meg. Mindig csak egy kis százalékuk nyert gyógyulást. Branham nagyon rossz előadó volt, nem tudott jól beszélni, Kathrin Kulmann viszont nagyon megnyerően tudott prédikálni. Sokan megtértek a szolgálatára. Én is részt vettem néhány összejövetelén, és emlékszem, milyen erőteljes volt a Szentlélek jelenléte.

A késői eső ébredés óta az ébredések során sokféle vitatott módszer figyelhető meg a betegekért való imádkozásban, és abban is, ahogy az emberek reagálnak Isten jelenlétére. Kathrin Kulmann összejöveteleinek egyik legszokatlanabb kísérőjelensége volt, hogy milyen sokan elestek Isten ereje nyomán, pedig Kathrin nem érintette meg az embereket. Akik közeledtek az emelvényhez egyszercsak elterültek. Vagy akik azért jöttek előre, hogy elmondják a gyógyulásukat, elestek. Bár a korábbi pünkösdielők között történt ilyen, ez mégis új volt sok pünkösdielőknek. Egyes evangélisták elkezdték utánozni Kathrin Kulmann, és erőteljesen meglökték az emberek fejét. Tudom, hogy az Úr jelenlétében megtörténhet, hogy valaki elesik, és elfogadom, hogy ez valóságos dolog. Mégis sokszor előfordult, hogy egyszerűen ellökték az embereket. Még mindig látszik a koponyámon a repedés nyoma, ami akkor történt, amikor egy gyógyító evangélista kétszer erőteljesen megütött.

A földre esés az egyik legellentmondásosabb jelenség. Előfordult, hogy amikor a betegekért imádkoztak, azok elestek, senki sem lökte meg őket, hanem Isten ereje által történt így. Feltehetjük tehát a kérdést, hogy mi is történik. Ez nem a Lélek ajándéka, amire Pál utal. Nem is lehet egyértelmű igei utalást találni rá a Bibliában. Egyesek úgy próbálnak érvelni, hogy amikor Anániás és Safira elestek és meghaltak, amikor Péter ítéletet mondott felettük, akkor lesújtotta őket a Lélek. De a mi összejöveteleinken az emberek felállnak. Miért fontos ez? Emlékeztet a bronswille-i ébredésre Pensacolában, Floridában. Valaki videofelvételt készített egy fiatal nőről, aki egész testében rázkódott. A szószéken állva rázkódott a feje és mindene, miközben arra szólította fel az embereket, hogy rendeljék alá magukat Krisztusnak. Minden

alkalommal heteken át rázkódott, miután részt vett az összejöveten. Ez történt a nővérel is. Sokan megnézték ezt a videofelvételt, és azon tűnődtek, hogy mi történik itt. Sokan mások is reszketni kezdtek. Ez az ébredés arról is nevezetes, hogy az emberek elesnek. Sok kritika érte ezért.

Más jelenségek is megfigyelhetők, például az ugrálás. Mit mondjunk erre? Először is tudnunk kell, hogy az emberek különböző módokon reagálnak Isten erejére. Emlékezzünk Pál írására arról, hogy „ez a kincsünk cserépedényben van”. Az emberek reagálására hatással van a múltjuk és az érzelmi állapotuk. Ez nem azt jelenti, hogy Isten ereje nem nyilvánul meg, hanem azt, hogy az emberek különbözően reagálnak rá. Sok évvel ezelőtt az apósom táncolt Lélekben a gyülekezetében. Végigtáncolt a padok között egészen előre a szószékig, és a pünkösdiak azt mondták, hogy ez elfogadható, ha a Lélek készítésére teszi, hiszen Dávid is táncolt az Úr előtt. Miután feleségül vettem a lányát, már soha többet nem táncolt, mert a gyülekezet jobb módú lett, és a tagok jobban odafigyeltek a társadalmi megítélésükre. Biztos vagyok benne, hogy senki nem örülne annak, ha megint ott táncolna, mert azt érzelmi túlkapásnak tartják és szégyellik. Nem mindenki táncol a Lélek által. Úgy mondjuk, hogy lebetonozták a lábunkat.

Voltak, akik táncoltak, mások remegtek. Emlékszem egy istentiszteleten elkezdtem remegni egész testemben. Nem úgy, mint az a nő, mint akiről beszéltem, hanem, amikor imádkoztam, remegtem az Úr előtt. De ezt nem teszem állandóan. Mások sokat sírtak, de nem mindenki teszi ezt. A jelenlévők különbözően reagálnak a Szentlélek erejére, és úgy gondolom, hogy ezt ismernünk kell, és tiszteletben kell tartanunk. Vajon nem szeretnénk, hogy az emberek érzékeljék Isten jelenlétét?

Ugyanakkor tudnunk kell, hogy ha ilyen megnyilvánulás történik, akkor a többi hívő feltehetően úgy fog gondolkodni, ők is ezt teszik, mert szükségük van áldásra. Esetenként egyes prédikátorok és evangélisták mondják is, hogy mindenki tegye ezt vagy azt.

Egyszer elmentem egy nagy gyülekezetbe, ahol mindenki elesett Isten ereje alatt. Én voltam az egyetlen a 3000 ember közül, aki talpon maradtam. Ott álltam a gyógyító sorban, és két ütést kaptam. Az emberek 20–30 másodpercig maradtak a földön, aztán felkeltek. A szónok azt mondta a gyülekezetnek, hogy mindenkinek meg kell kapnia az áldást. Felállította a gyülekezet egyik szektorát, odament hozzájuk, legyintett egyet, és az egész szektor elesett. Ezzel azt jelezte, hogy ha valaki részesülni akar az áldásban, akkor ugyanazt kell tennie. Ezt pszichológiai ráhatásnak nevezzük. Én ezt nem az Úrtól, hanem csak a szónoktól jövőnek tartom.

Tehát, ha valaki a földre esik, az történhet Isten erejének jelenlététől, de történhet azért is, mert valaki szeretné az áldást, ezért úgy gondolja, hogy az elesés segít neki, megint másokat pedig úgy tanítottak, hogy földre kell esniük. Isten különféle módon dolgozik velünk. Nem egy sütőformával készített bennünket, és ez nagyon jó. A hétköznapijainkban nem ismétlődnek ezek. Nem is ez a keresztény élet jellemzője.

Az utóbbi években sokat hallhattunk a híres torontói ébredésről. Ez nem is pünkösdi ébredés volt, hanem „evangéliumi”. Az emberek azokban a körökben állathangokat adtak ki magukból. Egyesek ugattak, mint a kutyák, mások ordítottak, mint az oroszlán, vagy úgy tekergőztek a földön, mint egy kígyó. Nem értem, hogy ezek miért történtek meg, de ők szellemi jelentőséget tulajdonítottak nekik.

Úgy gondolom, hogy a testi megnyilvánulás sokat jelenthet egyeseknek, de ha félreértik a szerepét, akkor akadálya lehet a további fejlődésüknek. Mondok erre egy példát. Esetenként valaki a földre esik, Isten ezt felhasználja, hogy bemutassa mindenható erejét, és fontos jelt adjon annak az embernek. Talán ennek az élménynek a hatására átfőmálódik az élete. Vagy mondjuk, hogy valaki büszke, és reszketni kezd Isten ereje alatt, és megalázza. Ha el akarjuk dönteni egy megnyilvánulás hasznosságát, akkor fel kell tennünk a kérdést: arra szolgált-e ez az esemény, hogy aki átélte, mélyebben meglátta Krisztust? Például, vegyük a reszkető fiatal

lányt. Lehet, hogy Isten valami valóságosat tett az életében először, amikor remegett. Gondoljunk arra, hogy mit írt Pál a Fil 3-ban: „...hogy megismerjem őt, és az ő feltámadása erejét”. Ez hasonlíthat egy gyermek fegyelmezéséhez. Ha a gyermek rosszul tesz valamit, és ezért megfegyelmezzük, akkor elvárjuk tőle, hogy többet ilyet ne csináljon. Tanuljon az esetből. De ha csupán úgy gondolja, hogy Isten akarata, hogy állandóan reszkessen, akkor lehet, hogy félreérti az üzenetet. Gondoljunk arra, akit lesújtott a Lélek, és Isten megmutatta neki, hogy milyen hatalmas. Ha megtanulja ezt a leckét, akkor lehet, hogy máskor is földre esik még néha, de az is lehet, hogy nem. A lényeg, hogy megtanulja a leckét. De ha valaki azt hiszi, hogy mostantól kezdve mindig földre kell esnie, akkor valószínűleg nem értette meg a valódi tanulságot. Azt gondolja, hogy Isten azért áldja meg újra, hogy elessen. Tehát ha az emberek nem lesznek lelkileg érettebbek, nem értik meg a jelenlétéből adódó tanulságot. Amikor láttam a rázkódó lányról szóló filmet, aki elmondta a történetét, megtudtam, hogy heteken keresztül ezt tette. Nagyon meglepődtem, mert nem tudtam rájönni, hogyan szerez ez dicsőséget Krisztusnak. Amit mondott, az nem volt olyan jelentős, mint amit csinált. Úgy gondoltam, hogy ennek a lánynak pásztori útmutatásra van szüksége. Később megtudtam, hogy pontosan ez történt, és abbahagyta a reszketést. Ha nem hagyta volna abba, akkor nem fejlődött volna lelkileg.

Tehát ha imádkozunk az emberekért, és azok földre esnek, ez nagyszerű. Talán Isten tesz valamit az életünkben, és nekünk segíteni kell, hogy növekedjenek Krisztusban. De ha ezután ez rendszeresen így lesz, akkor kezdik úgy gondolni, hogy az elesés fontosabb, mint hogy mit akar tanítani nekik az Úr.

Hozzászólások, kérdések

– *Amikor láttuk ezeket a videofelvételeket Csehországban, úgy gondoltuk, hogy itt pszichés ráhatás történik, abból a célból, hogy amikor majd eljön Benny Hinn vagy mások, akkor már tudják, hogyan kell viselkedniük. Most is ez a véleményem.*

– Ebben van igazság. Kathrin Kulmann ezt a kenet túlaradásának tartotta. Azt hiszem, ő is érezte, hogy nem tudja kielégítően megmagyarázni.

– *Úgy gondolom, hogy a jelenségben nagyon fontos szerepet játszik a minta. Egyesek látják, hogy mások érzik az Isten jelenlétét, és elesnek. A másik helyen nevetnek, a harmadikon remegnek. Valamit érzékelnek, és úgy reagálnak rá, ahogy megtanulták: Nagyon fontos, hogy milyen példát adunk.*

– Ez nagyon igaz, az egyensúly megtartására kell törekednünk. Ha mindezt elítéljük, akkor lemaradhatunk valamiről, amit Isten készül tenni az emberekért. De ha minden megnyilvánulást szabadjára engedünk, akkor ez is eltávolíthat attól, amit a Szentlélek tenni akar.

– *Nekem tetszik az, ha valami történik, de nagyon tiltakozik bennem valami, ha tanítanak arról, hogy ennek vagy annak így kell történnie.*

– A pünkösdi mozgalom történelmében előfordult a Szentlélek általi nevetés. Ilyenkor valaki megérezte, hogy az élő víz folyamai átáradnak benne, és megtapasztalta az Úr örömét. Ezt láttam a nagyapámnál, aki egészen hetvenöt éves koráig harcolt a pünkösdi tanítás ellen. Aztán hetvenöt évesen kezdte keresni a Szentlélek-keresztséget. Soha nem beszélt nyelveken, de egy esti imaórán elkezdett nevetni. Nagyon méltóságteljes úriember volt, aki a régi német református egyházban nőtt fel. Amikor elkezdett nevetni, abba se hagyta hazáig. Ezt onnan tudom, hogy én vezettem az autót. Még lefekvéskor is nevetett, aztán éjjel többször felébredt és nevetett. Másnap folytatta. Ettől kezdve teljesen megváltozott. Kezdte érezni Isten jelenlétét. Emlékszem, hogy sokszor olyankor mentem át hozzájuk, amikor nagypapa és nagymama imádkoztak. Hallottam őket sírni, és jól emlékszem arra, hogy Isten jelenlétét éreztem a házukban. Amikor a nagypapa már nem veszekedett többet a nagymamával a pünkösöd miatt, és átélte ezt az áldást.

Megnéztem videokazettán *Rodney Howard Brown*-t, amint összejöveteleket tart Amerikában. Őt nevető evangélistának nevezik, mert mindenkinek előre megmondja hogy nevetni fog, amikor áldást kap a Lélektől. Ez nagyon kiábrándító volt számomra. Egyesek egyszerűen azért nevettek, mert előre megmondta nekik, hogy nevetni fognak. Ugyanakkor kétségtelen, hogy mások valódi örömet kaptak. Ezért nagyon hálás vagyok, bár torznak érzem ezt az eljárást. Azt az igeszakaszt vette alapul, hogy úgy tűnt, mintha a tanítványok megrészegeedtek volna pünkösdkor, tehát biztosan nevettek. Brown Isten csaposának nevezi magát, szerintem ez nem jó ötlet.

– *Ki alkalmas arra, hogy kívülről megállapítsa a jelenségeknél, hogy eddig az Úrtól vannak, tanító szándékúak, és innentől kezdve az egyén produkálja?*

– Azt hiszem, hogy a nyilvános viselkedésünk sok problémát okozhat. Amint Pál a korinthusiaknak írta, az istentiszteleteken rendnek kell lennie.

Függetlenül attól, hogy esetenként mit mondanak az emberek, tény, hogy van uralmunk a tetteink felett. Ha valaki azt mondja, hogy nem tudom abbahagyni a reszketést, én azt válaszolom, de igen, abba tudod hagyni. Emlékezzünk arra, hogy mit mond Pál annak az embernek, aki prófétál. A próféta uralkodni tud a prófétálásán. Egyes pünkösdiak a kezdeti időkben azt mondták, hogy nem tudják abbahagyni a nyelveken szólást. De én erősen hiszem, hogy igenis tudták volna. Ha most harmincan ebben a teremben elkezdenénk reszketni órákon át, hirtelen megszólalna a tűzjelző, mindenki abbahagyná a remegést és kirohanna. Van uralmunk a tetteink fölött.

– *Azt gondolom, hogy minden igazság, amit az egyháztörténelem során elhanyagoltak, eltűlözve jelenik meg újból, de aztán letisztul.*

– A pünkösdi és karizmatikus istentiszteleteken megengedik a jelenlévőknek, hogy ne csak értelmileg reagáljanak Isten erejére. Lehetővé teszik nekik, hogy érzelmileg is válaszoljanak bizonyos határokon belül. A határ pedig az, hogy amikor a megnyilvánulás nagyobb figyelmet támaszt a személy iránt, mint Krisztus iránt, akkor helyreigazításra van szükség. Ne felejtjük el, hogy ez a kincsünk cserépedényekben van. Bármelyikünk követhet el hibákat. Emlékszem, hogy jó néhány évvel ezelőtt egy kis gyülekezetben prédikáltam több száz mérföldre onnan, ahol most lakom. Többször is prédikáltam már ott. Ezen a bizonyos vasárnapon áldást nyertem a saját prédikációmából, és elkezdtem nyelveken imádkozni. Nem voltam elég figyelmes. Feltételeztem, hogy amit mondok, az nyelveken jövő üzenet. Amikor pedig véget ért, akkor belekezdtem a magyarázatába. A magyarázat kellős közepén a Szentlélek jelezte: „Ez nem tőlem van”.

Mit lehet tenni ilyenkor? Nagyon gyorsan le kell állni. Isten sokat tanított ezen keresztül. Remélem, hogy senki sem botránkozott meg.

– *Hallunk olyan tanítást, amikor kifejezetten felszólítanak arra, hogy ne kontrolláld magad, lazíts, ne gondolkozzál. Mi erről a véleményed?*

– Ebben is van valami igazság. Amikor valaki eljön a gyülekezetbe, és magával hozza az otthoni és a munkahelyi feszültségeket, és nem tud szabadulni tőlük, vagy túlzottan vigyáz a jó hírnevére, akkor nem nyitja ki a szívét Isten előtt. Ilyenkor azt kell mondanunk, hogy Krisztusra kell irányítania az értelmét, és meg kell nyitnia a szívét aktívan bekapcsolódva az imádatba. A springfieldi gyülekezetünkbe sok tanár is jár, valamint jogászok, orvosok és vállalkozók, és sokszor nehéz nekik kinyílni a dicsőítésre.

– *És mi a helyzet akkor, ha ez a felszólítás kifejezetten extatikus jelenségekkel kapcsolatban hangzik el?*

– Soha nem szabad hagyni, hogy bármire rászedjenek öntudatlanul.

Ha valaki elesik az istentiszteletünkön, akkor utána minden esetben beszélgetünk az ilyen személyekkel. Miután felkel, elmondjuk neki, hogy nem az a lényeges, hogy hogyan estél el, hanem az, hogy hogyan kelsz fel és, hogy mi történt közben. Mióta ezt a lelkigondozói beszélgetést gyakoroljuk, kevesebben esnek el, mert megnő az esemény súlya. Ha

kategorizáljuk, négyféle elesés lehet: (1) egyesek Isten ítéleteként élték át, mint például Saul, aki Pál lett. (2) Van, aki a kijelentés idejének tapasztalta meg az elesést, mint több próféta, köztük Dániel. (3) Démoni eset is fennállhat. Például az 1Sám 18,10-ben Sault a gonosz szellem gyötörte és révületbe esett, majd egy fejezettel később prófétált Isten szelleme által Sámuel előtt. (4) Az is lehet, hogy valaki saját magát produkálja.

– *Az egyik magas egyházi elöljáró elment Amerikába és részt vett egy Benny Hinn alkalmon. Azt tapasztalta, hogy Hinn megáldja az embereket, akik jó pár métert repülnek. Ő egy kb. 50 kg-os könnyű férfi, és nagyon aggódott a sorban állva. Mielőtt rákerült volna a sor, Hinn az órájára nézett, és azt mondta, hogy lejárt az idő. Az a kérdésem, hogy ez ábránd vagy valóság?*

– Igen, valóság egyes körökben, de nagyon fontos megértenünk a kultúrát. Az amerikai kultúrában az emberek meg akarják tapasztalni a dolgokat rögtön. Mindent most akarnak érezni, és semmire sem akarnak várni. Ezért virágzik olyan sok gyorsétterem Amerikában, ahol az ember odagurul az egyik sarkához, megrendeli az ételt, körbe halad, és már át is veheti, amit rendelt. Van egy olyan étterem Springfieldben, amit tudatosan kerülök, mert ott akár még öt percet is várni kell (!) a rendelés után, hogy kiszolgáljanak. Miért nem sietnek? Ez az amerikaiak reagálása a gyorséttermekben, mindennek gyorsan kell történnie. Ez a kultúra beszivárog a gyülekezetbe is. Az emberek meg akarják tapasztalni Istent, most. Ezt látom Benny Hinn és mások összejövetelein is. De az ember megkérdőjelezi az ilyen tanítás és az ezzel együtt járó tanítványság minőségét.

Abban a gyülekezetben, ahol mindenki elesett, 3000 ember tud leülni. Az épület olyan, mintha tortaszeletekből állna. Van néhány vasárnapi iskolai terme is, de azok kicsik és hátul találhatóak. A hívők kiscsoportos tanítása sohasem volt fontos abban a gyülekezetben. Minden jelentős esemény a nagyteremben történt. Lehet, hogy sokan kielégítették érzelmi szükségleteiket, de nem sok tanítványi munka folyt abban a gyülekezetben.

Helyeslem, ami elhangzott az eleséssel kapcsolatban, hogy oda kell menni az ilyen emberhez és megkérdezni, hogy tanult-e ebből valamit, és növekszik-e Krisztusban. Amikor emberek százai elesnek, akkor azon tűnődöm, mi történik, milyen hatása van ennek?

Még el akarom mondani, hogy a pünkösdizmus korai időszakában gyakran előfordult, hogy ha valaki a Lélek ereje miatt elesett, akkor nyelveken szólva állt fel. Sokan így kaptak Szentlélek-keresztséget. Ma, amikor ilyen tömeges eleséseket látunk, aztán néhány másodperc vagy perc múlva felállnak és elmennek, akkor komoly kételyeim támadnak az élmény mélységét és valódiságát illetően.

– *Elfogadja-e Isten a türelmetlen amerikaiakat? Más szóval, ha sürgetjük a dolgokat, akkor végül Istentől kapunk valamit pl. Benny Hinn szolgálatán?*

– Szerintem nagyon veszélyes dolog, ha a gyülekezeteinkben helyet adunk az ún. show műsoroknak, amikor az áldás minőségét vagy mennyiségét abban mérjük, hogy mennyien estek el. Én kétszer estem el, mind a kétszer Isten ítéletét éltem át. Az is elesett, aki értem imádkozott, és konkrét kijelentést kaptam az Úrtól olyan testvéren keresztül, aki soha nem látott, én sem őt.

– *Hamburgban volt egy tűzkonferencia, ami nagyon megzavart. Benny Hinn akkor mindenáron el akart ejteni engem. A padokat majdnem fölszaggattatta velem, annyira taszított, hogy essek el. Ugyanakkor a többieknek elég volt, hogy a „kabátjából kirázza a Szentleket”, és már el is estek. Jöhet egy forrásból édes és keserű? Szerintem itt valahol tévedés van.*

– Amikor Benny Hinn az Assemblies of God felekezetbe tartozott, az a bizottság, amelyet kijelöltek a tanácsosainak, azt mondta neki, hogy hagyja abba a kabátja dobálását és a másokra lehelést. Nagyon felhívja magára a figyelmet. Esetenként úgy viselkedik az emelvényen, mint egy gyerek. Nyilvánvaló, hogy Isten nagy dolgokat is tett a szolgálatán keresztül.

Emberek ezrei fogadták el Krisztust *Jimmy Swaggart* tévéműsorán keresztül is, de nem tudjuk, hogy hány ezren vagy akár millióan fordultak el az evangélium üzenetétől későbbi botrányos élete miatt. Isten dolgozik velünk a hibáink ellenére is.

A kultúránk ránk, keresztényekre is hatással van, de fel kell ismernünk a tévedéseket, és meg kell térni belőlük. Az amerikai misszionáriusok egyik problémája, hogy túlzottan sietnek az evangélium továbbadásával, türelmetlenek, és nem veszik figyelembe a helyi kultúrát. Az emberek megbántódhatnak. Az amerikai sietség több problémát okozhat, mint amennyit megold.

– *Vannak, akik azt állítják, hogy ezek a megnyilvánulások pogány vallásokból erednek. Videofelvételeket mutatnak hare krisna összejövetelekről, hogyan sikoltoznak, ugrálnak, örvendeznek. Attól tartok, hogy első látásra tényleg vannak hasonlóságok. Könnyű magyarázatot adni a pünkösdieknek, akik tudják, hogy egészen más az örömük forrása, de nem könnyű megmagyarázni másoknak. Mit tanácsolsz, hogyan közelítsük meg ezt a kérdést?*

– Ha összehasonlítjuk a pünkösdi jelenséget (ugrálást, kiáltást sőt a nyelveken szólást is) a pogány vallásokkal, akkor ez felkelti a társadalomtudomány és az antropológia érdeklődését. Meg kell értenünk az ő szempontjaikat, melyek szerint a kérdést tanulmányozzák. Egyszerűen megpróbálják összehasonlítani a megfigyelhető jelenségeket, a hitelvek nekik nem sokat számítanak, mi pedig nagyon komolyan vesszük azokat.

A másik véglet annak a társaságnak a munkája, amely összegyűjti a nagy vallási vezetők tanítását Jézustól Buddháig, és azt állítja, hogy ha összehasonlítjuk ezeket a tanításokat, többé-kevésbé hasonlóak. Tehát egyik nagy tanító sem különbözik sokban a másiktól. Mindegyik azt tanítja, hogy légy jó, tégy jót, van egy igaz út és így tovább. Ez a szervezet még a New Age előtt keletkezett, sok közöttük a hasonlóság, és nagyon népszerű az egyetemisták között. Egyszer beszélgetésbe kezdtem az egyik taggal és mondtam neki, hogy Jézus azt állította, hogy Ő az út, az igazság és az élet. Ezt nem lehet összehasonlítani a többi tanítóval. Azt mondtam, hogy ki kell forgatni Jézus tanítását ahhoz, hogy a ti rendszeretek működjön. Figyelmen kívül kell hagyni jó néhány elemét, és csak úgy lehet ráerőltetni a ti rendszereteket.

Ő mit válaszolt? Voltak olyan pogányok, akik mondogattak bizonyos szótagokat, amelyek nem az anyanyelvükből eredtek. Az elmúlt évszázadban jártak presbiteriánus misszionáriusok Kínában, ott ördögöket űztek. Ezek a misszionáriusok elmondták, hogy a démonok kijöttek és nyelveken szóltak. Azt hiszem, ezt sátáni utánzatnak tartották a biblikus nyelveken szóláshoz képest.

1906-ban egy svájci pszichológus kiadott egy könyvet. Nagyon érdekelni kezdte őt egy híres francia médium. A pszichológus leírta, amit a nő a szeánszon mondott. Mentálisan kapcsolatba lépett egy Indiában lévő démonnal. Az természetesen nem úgy mutatkozott be, hogy démon, hanem hogy szellem. Ez az indiai szellem fellőtte őt a Marsra, és ott elkezdett a marslakók nyelvén beszélni és írni. A pszichológus leírta a marslakók állítólagos nyelvét, amit az asszony megkapott. Nem gondolom, hogy az író ezt valóságos dolognak tartotta, csak érdekelte őt ennek a nőnek a ténykedése, de sokan csodálatos tanulmánynak tartották a művet. Nem kell meglepődnünk azon, hogy olyan élmények fordultak elő másoknál, amelyek emlékeztetnek a nyelveken szólásra. Ezek nem töltik be ugyanazt a biblikus funkciót, nem igazi nyelveken szólások.

– *Milyen súlyúnak tartod a dicsőítést az összejöveteleinken? Magyarországon a pünkösdi közösségek liturgiájának nincs hagyománya, és erős a megoszlás a különböző gyülekezetek között. Mi minden történjen az istentiszteleteken?*

– Ez olyan jó kérdés, hogy ha tudnám rá a helyes választ, akkor sok pénzt kereshetnék. Nagyon nehéz meghatározni az egyensúlyt. Ami engem illet, én szeretek sok időt imádattal tölteni a prédikáció előtt, de Amerikában nagy úr az óra. A vasárnap délelőtti istentiszteleteink gyakran rövidebbek, a délutáni összejövetelek hosszabbak, és azokon kap

nagyobb teret a dicsőítés és az imádat. Mindenesetre a dicsőítés és a zene a pünkösdi mozgalom egyik fő jellemzője. Különös hangsúlyt kap az éneklés, mert amikor az emberek énekelnek, megnyitják a szívüket a Szentlélek előtt. Ha inkább az igehirdetésre kerül a hangsúly az imádat és dicsőítés helyett, akkor lehet, hogy túlzottan az értelem áll a középpontban, és a szív alultáplált marad. Szerintem mind a kettő nagyon fontos. Az embereket pünkösdi tanítvánnyá tenni zene nélkül sokkal nehezebb, mint zenével. Az éneklés maga kifejező ereje által gyorsabban segít megérteni, hogy mit jelent pünkösdi lenni.

– *A dicsőítéssel kapcsolatban volt egy érdekes esetem. Vettem egy új dicsőítő kazettát, amit még nem ismertem. Az első ének annyiból állt, hogy Jézus, Jézus ... és csak ez ismétlődött. A második úgyszintén. Megfordítom a kazettát: Jézus, Jézus. Úgy gondolom, hogy a megújulási mozgalmakra jellemző, hogy kiemelik a nevet.*

– A pünkösdieknek és a karizmatikusoknak nagyon Jézus központú a kegyességük. De mindig nyomtatékosítani kell az emberekben, hogy háromszemélyű Istenben hiszünk. Problémát okozhat, hogy a hívők megértsék a kapcsolatot az Atya, a Fiú és Szentlélek között. Jézus neve mindig vigasztalást jelent, de szélesebb körű ismeretekkel is rendelkezniük kell. Egyesek annyira Jézus-centrikusak, hogy ha előrejönnek, hogy imádkozzunk valamilyen betegségük megszűnéséért, és a pásztor azt mondja, hogy imádkozzunk azért, hogy legyen meg Isten akarata a testeddel, egy kicsit visszahökölnek és így reagálnak: nem, én azt akarom, hogy Jézus gyógyítson meg. Nehezen közelítenek az Atya Istenhez, de nagyon szeretik a Fiát. Néha eltűnődöm, hogy nem erősítik-e meg ezt a téves beállítottságot az énekeink is. Biztos, hogy nagyon érzékeljük Jézus nevének erejét, és ez jó, de kevés.

A karizmatikus mozgalom

Két témáról szeretnék beszélni. Az első előadáson a karizmatikus megújulásról, aztán pedig különböző tanításokról: a hit-mozgalomról, a területi szellemekbe vetett hitről és a merev tanítványsági mozgalomról.

1936-ban Smith Wigglesworth, a nagy evangélista Dél-Afrikába ment és beszélt *David Duplosi*-vel. Duplosi nagyon alacsony, Wigglesworth pedig termetes, nagy kezű, vízszelű ember volt. Azt mondta Duplosinek, hogy nagyobb ébredés közeledik, mint amit a pünkösdi valaha is ismertek, és Duplosinak fontos szerepe lesz ebben az ébredésben. Duplosi nem tudta, hogy miről van szó, és valószínűleg el is felejtette, mert nem mondta el az esetet csak évekkel később, miután elindult a karizmatikus mozgalom. 1947-ben, amikor Zürichbe szervezték a pünkösdi világkongresszust, Duplosit választották a konferencia egyik elnökének, ami egyszerűen azt jelentette, hogy ő elnökölt a tanácsadó-bizottság ülésén. Már volt gyakorlata nagy pünkösdi konferenciák szervezésében. Ismert pünkösdi lelkipásztor lett. 1958-ig hivatalában maradt.

1948 táján az Egyesült Államokba költözött, és sokat utazott pünkösdi körökben. Ismert sok gyógyító evangélistát, mint pl. Oral Robertset. Egy ideig tanított az Isten egyháza bibliai főiskoláján is, de kb. 1950 táján a keleti partra költözött, New York környékére. Isten a szívére helyezte, hogy látogassa meg az Egyházak Világtanácsát, mely New Yorkban ülésezett. Két-három évvel korábban alakult az EVT Amszterdamban. Anélkül, hogy beszélgetési időpontot kért volna bárkitől, felült a vonatra, és elment New York Citybe. Besétált a főbejáraton és figyelte, hogy kivel fog találkozni. Megmondta a feleségének, hogy készítsen ebédet, mert tudta, hogy nem marasztalják, és délre otthon lesz. De amikor bement az épületbe, nagy örömmel fogadták, és egész nap ottmaradt.

A pünkösdimus növekedését először a történelmi protestáns egyházakban ismerték fel, mert ők tudtak a brazil, chilei és más dél-amerikai pünkösdi mozgalmakról. Pünkösdi misszionáriusokkal mindenütt lehetett találkozni a világon, és felmerült a kérdés, hogy kik ezek a pünkösdi. 1947-ben egy dél-indiai püspök írt egy könyvet azzal a címmel, hogy Isten háznépe. Ebben a könyvben a kereszténység három ágát mutatta be. Protestánsok, római

katolikusok és egy harmadik csoport, mely a másik kettőtől eltérően nagyon hangsúlyozza a Szentleket. A könyv szerzője *Lesslie Newbigim*, néhány hónapja halt meg, sok könyvet írt. Különösen foglalkoztatta a Nyugat újraevangélizálása, mert azt látta, hogy a kereszténység a világ más részein növekszik, de Nyugat-Európában és Észak-Amerikában visszavonul. 1947-ben Lesslie Newbigim a keresztények harmadik táborának a pünkösdiakat tartotta. Evangéliumi keresztény volt, és az EVT első elnökeinek egyike. Sok pünkösdi és evangéliumi hívő nem tud róla, hogy jó néhány evangéliumi hívő részt vett az EVT-ben. Sajnos, az ő hangjuk mégsem volt olyan meghatározó, mint másoké. Az 1940-es és 50-es években másokkal együtt Newbigim is többet akart tudni a pünkösdiokről. Amikor Duplosi meglátogatta az EVT központját, nagyon hálásak voltak, hogy végre van valaki, aki elmondja nekik, hogy kik a pünkösdiak. Sok evangéliumi hívő az EVT-n kívül viszont egyáltalán nem örült a pünkösdi gyülekezetek növekedésének. Zavarta őket, mert pünkösdi-ellenesek voltak. Istennek át kellett formálnia Duplosi szívét is, mert ki nem állhatta a protestáns egyházakat. Azt gondolta, hogy Istennek semmi köze sincs hozzájuk. Az ő dél-afrikai gyülekezetének az volt a neve, hogy Apostoli Hit Misszió. A dél-afrikai holland-református gyülekezetek nem szerették a pünkösdiakat. Olyan befolyásuk volt az államnál, hogy az nem engedte meg a pünkösdieknek az „egyház” név használatát. Az egyetlen mód, ahogy megszerveződhetek, hogy vállalkozást kellett alapítaniuk, ezért nevezték magukat Apostoli Hit Misszióknak és nem egyháznak.

Istennek nagy munkát kellett végezni Duplosiban ahhoz, hogy közeledni tudjon azokhoz, akikkel itt találkozott. Miután meglátogatta az EVT-t, sok ajtó megnyílt számára, hogy bemutassa a pünkösdiakat, és tanítson az evangéliumról. Például megkérték, hogy beszéljen egy nagy egyházi vezetőkből álló csoportnak. Azon a konferencián az egyik vezető azt mondta Duplosinak, hogy „nekem úgy tűnik, hogy mi sok mindenben ugyanazt az igazságot valljuk, mint ti, de valahogy különbség van abban, ahogy te beszélsz ezekről, és ahogy mi beszélünk róluk”.

Duplosi azt válaszolta, hogy az a különbség közöttünk, hogy ti az igazságot jégre teszitek, mi pedig tűzön tartjuk. Mit értesz ezalatt? – hangzott a kérdés. Duplosi így folytatta: „Ha meghívnálak az otthonomba vacsorára, akkor a feleségem kivenne a fagyasztóból néhány nagyon szép hússzeletet, és megsütné a sütőben. Amíg mi a nappali szobában beszélgetnénk, addig ő a konyhában sütné a húst, és az illat betöltené a házat. Persze, megtehettük volna, hogy rögtön hozzákezdünk az evéshez, miután kivettük a húst a fagyasztóból, de senki sem élvezné, sőt, meg se tudná enni sütés nélkül. De ha megérezzük a sült hús illatát, kicsordul a nyálunk, és alig várjuk, hogy asztalhoz ülhessünk.” Duplosi azt mondta, hogy így van, amikor az igazságot tűzön tartják. Ez történik, amikor prédikáljuk az evangéliumot, és jön a Szentlélek. Van abban olyan lelki erő vagy lelki tűz, ami a Szentlélektől származik. Ahogy Duplosi kezdte járni a világot, sokan Szentlélek-keresztséget nyertek a szolgálata nyomán. Az 1950-es években történt egy másik fejlemény is. *Demos Shakarian* és *Oral Roberts* megszervezte a Teljes Evangéliumi Üzletemberek Szövetségét. Ebben a szervezetben az volt a zseniális ötlet, hogy szállodai termekben tartotta az összejöveteleit. A történelmi egyházakhoz tartozók is szívesen elmentek egy hotelbe, hogy részt vegyenek egy pünkösdi összejövetelen, bár nem tették volna be a lábukat pünkösdi gyülekezetbe. Amint ez a szervezet fejlődött, sokan: baptisták, reformátusok, evangélikusok és anglikánok Szentlélek-keresztséget nyertek. Kiadtak egy lapot is „Hang Magazin” címmel.

Már beszéltem nektek a nagypapámról, aki 75 évesen kezdett érdeklődni a Szentlélek-keresztség iránt. Tapétázó, vakoló volt a szakmája, és mindig harcolt a pünkösdiakkal. Soha nem bízott meg a prédikátorokban, de 75 éves korában valaki elküldte neki ezt a Hang újságot, amiben olvasott egy vállalkozóról, aki Szentlélek-keresztséget nyert. Nagypám ekkor értette meg, hogy ez tényleg igaz. A prédikátoroknak nem hitt, de egy vállalkozónak igen. Nem tudom, hogy ki küldte, de hálás vagyok Istennek, hogy valaki megtette.

Több tényező vezetett a karizmatikus mozgalmakhoz. Ott voltak a Teljes Evangéliumi Üzletemberek, a gyógyító mozgalom, David Duplosi szolgálata és a nagy lelki éhség sok hagyományos gyülekezetben, ahol az emberek csak azt hallották, hogy be kell kapcsolódnunk a társadalomba vagy liberális teológiát hirdettek. Óriási lett a lelki éhség. Az 1950-es években ezekben a gyülekezetekben egyre többen nyertek Szentlélek-keresztiséget, és gyakran ők lettek a szónokok a Teljes Evangéliumi Üzletemberek találkozóin.

1960-ban *Denis Bennet*, egy episzkopális (anglikánhoz hasonló) lelkész felállt a szószékére és elmondta, hogy nyelveken szólt. Az egyik segédlelkésze annyira felháborodott, hogy kiviharzott az istentiszteletről. Bennet végül lemondott pásztori állásáról. Püspöke ellenezte az evangéliumi hitelveket, különösen a Szentlélek munkájával kapcsolatos nézeteket. Bennet nem tudta, hova menjen, hol talál gyülekezetet. Végül egy másik püspök felajánlott neki egy kis, belvárosi episzkopális gyülekezetet. Elmondta, hogy már úgyis hamarosan be kell zárni a templomot, de ha megpróbálja pásztorolni ezt a gyülekezetet, akkor sok sikert kíván hozzá. Ez a gyülekezet a Seattle-ben, Washington államban lévő St. Lukács templom volt. Ez lett a legnagyobb és legerősebb episzkopális gyülekezet Amerikának azon a vidékén. Bizonyos tekintetben hasonló lett az Azusa utcaihoz, mert sokan jöttek oda, és Szentlélek-keresztiséget nyertek. Sok pünkösdi, amikor hallott a karizmatikus megújulásról, úgy érezte, hogy igazolást nyert. Őt annak idején üldözték a pünkösdi hitért, és most itt vannak ezek a tiszteletreméltó protestánsok, akik nyelveken szólnak. „Lám, lám mégis nekünk volt igazunk!”

Aztán megdöbbenek, amikor ezek a protestánsok bennmaradtak a saját egyházukban, és nem foglalkoztak annyit a szentség egyes pontjaival, mint ők. Néhány pünkösdi felekezet üdvözölte a karizmatikus megújulást, de távolságot tartott tőle. Ezek felekezeti vezetők voltak, különösen az Assemblies of God felekezetnél. Nem akartuk elveszíteni azoknak az evangéliumiaknak a barátságát, akik elleneztek a karizmatikus megújulást és a pünkösdi tanítást is. Helyi szinten viszont sok Assemblies of God lelkipásztor elment a karizmatikus összejövetelekre, hogy segítsenek megérteni a pünkösdi ajándékokat és biztassák őket. Amikor evangélikus teológiai hallgató voltam, egyik tanárom elmondta, hogy ki kellett vizsgálnia egy helyi gyülekezetet, ahol az evangélikus lelkész karizmatikus lett. A tanárom dogmatikát tanított, és elkísérte az egyik kollégája is, aki Újszövetséget tanított. Elmentek ebbe a gyülekezetbe, hogy kihallgatást tartsanak. Nagyon érzékeny kérdésről volt szó. A dogmatika tanár nagyapja annak idején az evangélikus egyház elnöke is volt. Amikor ott tartózkodtak a helyi gyülekezetben, meghívtak egy Assemblies of God lelkészt, hogy magyarázzon meg néhány dolgot, ami a lutheránus gyülekezetben történt. Az evangélikus dogmatika tanár hamar rájött, hogy a pünkösdi lelkipásztor nem sok teológiai képzettséggel rendelkezik. Járt ugyan bibliaiskolába, de azon túl nem volt magasabb teológiai végzettsége. Ugyanakkor a dogmatika tanárra nagy hatást tett, hogy ez a pünkösdi pásztor elővette a Bibliáját, és egyik igét a másik után olvasta fel nekik az Apostolok Cselekedeteiből és Pál leveleiből és magyarázta azokat. A lutheránus teológusokat lenyűgözte a pünkösdi pásztor bölcsessége. Az is megdöbbenette őket, hogy a Szentlélek-keresztiséget nyert helyi evangélikus lelkésznek korábban elég sekélyes nézete volt a Szentírás ihletettségéről, és úgy vélte, hogy a Bibliában vannak hibák. Miután azonban Szentlélek-keresztiséget nyert, mindez megváltozott. Hirtelen nagyon erőteljesen hinni kezdett a Biblia ihletettségében és azt állította, hogy a Biblia hibátlan. A Szentlélekkel való találkozás megértette vele a Lélek erejét a Szentírás ihletésére. A tanár nem hitt ugyan a Szentlélek-keresztiségben, de nem tagadhatta a helyi lelkészben végbement változásokat, sem a pünkösdi pásztor bölcsességét.

A pünkösdi pásztoroknak sok helyen kapcsolatuk volt a karizmatikusokkal, és ez nagyon jó volt. Davis Duplosi arra biztatta a karizmatikusokat, hogy maradjanak benn az egyházukban, mert nekik van legnagyobb lehetőségük a bent lévő egyháztagok evangélizálására, akiknek újjá kell születniük. Elvezethetnek másokat is a Szentlélek-keresztiségre, és sokkal könnyebben elérhetik őket, mint a kívülálló pünkösdi pásztorok. Igaz, hogy sok karizmatikus

otthagytta az egyházát és független lett, vagy csatlakozott valamilyen pünkösdi gyülekezethez, de sokan ottmaradtak az egyházukban, és erőteljes hatást gyakoroltak a környezetükre.

– *Jó volt-e az a tanács, hogy maradjanak benn az egyházukban? Mit tanácsoljunk mi a mostani karizmatikusoknak? Az evangéliumi felekezetekben még csak hagyján, de mi legyen a katolikusokkal? Tehát történész szemmel jó volt-e ez a tanács?*

– A kérdés nagyon jó! Szerintem először is imádkoznunk kell azért, hogy a Szentlélek vezesse el az embereket minden igazságra. A nagy küldetés nem arra vonatkozik, hogy mindenkit rávegyünk, hogy csatlakozzon a mi gyülekezetünkhöz. Tehát nem úgy szól, hogy menjetek el az egész világra, és tegyetek mindenkit pünkösdivé. Tudnunk kell, hogy Krisztus egyháza sokkal nagyobb, mint egy helyi gyülekezet vagy felekezet. A Szentlélek kiáradása ebben az évszázadban minden keresztény egyházban megfigyelhető. Ha az egész képet nézzük, akkor azért kell imádkoznunk, hogy a Szentlélek vezesse el az övéit minden igazságra. Én úgy gondolom, hogy sokaknak jó lenne, ha otthagynák az egyházukat, és csatlakoznának a pünkösdi közösséghez, de hálás vagyok azért is, hogy sok karizmatikus ottmaradt az egyházában és továbbra is bizonyosságot tesz. Nekem úgy tűnik, hogy ez is Isten akarata. De ez a kérdés különösen nehéz, ha katolikus vagy ortodox karizmatikusokról van szó.

Mindenesetre örülök, ha az evangélium bárhol megszólalhat.

Pár hónappal ezelőtt meghívtak, hogy előadást tartsak egy konferencián St. Louis közelében.

Kb. 40–50 gyülekezeti vezető vett részt rajta, köztük katolikusok, evangélikusok, reformátusok és mások. Egnapos konferencia volt, és nekem kétszer kellett beszélnem.

Délután egy kanadai ukrán ortodox pap volt az előadó. Mindkettőnknek a Szentlélekről kellett beszélnünk. Mikor megtudtam, hogy egy ortodox pap lesz az előadó társam, azon tűnődtem, ugyan miről fog beszélni, hiszen az ortodoxok jelenleg legszívesebben légyirtóval lefújnak a pünkösdieket. Különösen az orosz ortodoxok haragszanak a pünkösdiekre. Az előadásom után kiderült, hogy a hallgatóságot nemcsak az érdekli, hogy miért növekszünk, hanem az is, hogy miben hiszünk. Az ebédnél találkoztam ezzel az ortodox pappal, és elmondta, hogy mi történt vele lelkileg. Bátorítottam, hogy mondja el ezt délután a többieknek is az előadásában. Meg is tette.

Elmondta, hogy ortodox táborigazgató volt a vietnámi háborúban az 1960-as években és a 70-es évek elején. Egy kórházba osztották be, és az volt a feladata, hogy a haldokló katonáknak szolgáljon. Ezeket nem szállították vissza az Egyesült Államokba, mert látszott, hogy hamarosan meghalnak. Kb. 300 férfival kellett így foglalkoznia, s az is feladata volt, hogy leírja az utolsó szavaikat vagy kívánságaikat, végrendeletüket. Amikor meghaltak, neki kellett felhívnia a feleségüket, hogy megmondja a hírt, és valami vigasztalást is adjon a telefonon keresztül. Igen sok feszültséggel járó feladata volt. Nyolc éven keresztül végezte ezt a munkát. Már a nyolcéves időszak elején, amikor esténként visszatért a körletébe, mint jó ukrán, megivott egy pohár vodkát. Aztán két pohárral folytatta, majd idővel három, négy, öt pohárral is megivott, és hamarosan alkoholista lett.

Elment az egyik orvoshoz, aki tablettákat adott neki, amelyek ébren tartották. Annyi tablettát adtak neki, amennyi három-négy napon át ébren tartotta, hogy végezhesse a munkáját.

Elmondta, hogy amikor a nyolcéves szolgálat után visszatért San Franciscóba, megátkozta Istent, és otthagytta a papságot. Ezzel nagy botrányt kavart az ortodox egyházban. San Francisco utcáin élt, mint alkoholista és kábítószeres. Kórházban kötött ki és haldoklott. Két lelkész hallott arról, hogy valamikor táborigazgató volt. Elmentek meglátogatni, és imádkoztak érte. Megkérdezték, hogy imádkozhatnak-e érte. Annyira kemény volt lelkileg, hogy ezt válaszolta: imádkozhattok, ha ettől jobban érzitek magatokat. Egyikük pünkösdi lelképásztor volt, a másik pedig egy episzkopális lelkész, aki Szentlélek-keresztiséget nyert. Amikor elkezdtek imádkozni, az episzkopális lelkész nyelveken imádkozott, és valójában egyházi ószláv nyelven kezdett kántálni egy litániát. Az ukrán haldokló azt mondta, hogy ő ismeri ezt a litániát, és tudja a teljes szövegét. Amikor az episzkopális lelkész befejezte ezt az

énekelő imádkozást, a pünkösdi lelkész pontos magyarázatot adott a nyelveken szólásról. Az ének Isten hatalmáról beszélt, mely képes megszabadítani. Amikor mindezt befejezték, a volt ukrán pópa rájuk nézett és ezt kérdezte. Tanulmányoztátok ti az ortodox egyházat, vagy bármit vele kapcsolatban? Azt válaszolták, hogy nem, és nem tudták, hogy ószláv nyelven mondtak valamit, sőt azt sem, hogy Isten ereje ott megszabadította ezt a férfit. Felgyógyult a betegségből és visszafogadták az ortodox papságba. Kábítósok és alkoholisták között kezdett szolgálni egész Amerikában. Olyan magas szinten is elismerték a munkáját, hogy kitüntetésben részesült Reagan elnöktől.

Miután elmondta a történetét, egy órán keresztül prédikált arról, mennyire nem változott meg Isten ereje az ősegyháztól fogva, és nem ért véget a karizmatikus ajándékok kora. A hallgatóságból sokan nem hittek a karizmatikus ajándékokban, egyesek teológiailag nagyon liberális nézeteket vallottak, és itt állt előttük ez az ukrán ortodox pap, aki Isten hatalmáról prédikált nekik. Nagyon élveztem a helyzetet. Istennek furcsa helyeken is vannak barátai. Ők tudnak hatni olyan emberekre, akikre mi nem tudunk. Persze csodálkozunk, hogyan teszi Isten mindezt. Neki ez sokkal könnyebb, mint nekünk.

Szóval visszatérve a kérdésedre, azt válaszolom, hogy igen, sokaknak az a legjobb, ha otthagyják a régi egyházukat, másoknak pedig az a jobb, ha maradhatnak. Például, ha a katolikus egyházra gondolunk, számításba kell vennünk, hogy ott nagy változás van folyamatban a II. vatikáni zsinat óta. Sokkal többféle római katolikus hívő él ma a világon, mint negyven évvel ezelőtt. Ez így van Európában és Észak-Amerikában. Találkozom olyan katolikusokkal, akik nagyon keveset beszélnek Szűz Máriáról, máskor meg olyanokba botlok, akik állandóan máriáznak. Ezt a realitást figyelembe kell vennünk, és azt hiszem először is Krisztus szeretetét kell bemutatnunk nekik.

Azt szoktam mondani a diákjaimnak, hogy ha szolgálatuk során kórházi látogatásra kerül a sor, és beszállnak egy liftbe egy pappal vagy apácával együtt, akkor hívják meg őket a büfébe egy kávéra, nem azért, hogy Máriáról beszélgessenek, hanem azért, hogy Jézusról beszéljenek nekik. Lehet, hogy olyan személyre bukkannak, aki szereti az Urat, vagy aki szeretné megismerni az Urat. Talán meglepő lesz, hogy kivel találkoztak.

– Lehet, hogy cseh sajátosság, amire szeretnék rákérdezni. Nálunk sokan, akik karizmatikussá válnak valamilyen egyházban, úgy érzik, hogy ők a szellemi elit, vagyis jobbnak gondolják magukat konzervatívabb egyháztagjaiknál. Ezért a konzervatív gyülekezetek megfeddik őket. Ezzel párhuzamos probléma, hogy külső karizmatikus vezetők is arra biztatják őket, hogy legyenek szuper hívők. Például egyesek így gondolkoznak: ha a szabad evangéliumi gyülekezet tagja vagyok és Szentlélek-kereszttségben részesültem, de a pásztorom ezt nem ismeri, akkor már nem fogadom el őt lelki tekintélynek, mert nekem mélyebb lelki átélésem van, és csak egy másik karizmatikus gyülekezetből tudok elfogadni valakit pásztoromnak. Ez a jelenség természetes feszültséget táplál a karizmatikus gyülekezetek és a hagyományos gyülekezetek vezetői között.

– Ez a probléma egyáltalán nem egyedülálló a pünkösdi és a karizmatikus közösségekben. Az ébredési mozgalmak történelmében mindig felmerült. Emlékeztek arra, amikor *G. Spener Jakabról* beszéltem, aki XVII. sz.-i evangélikus ébredési vezető volt. Ez az ébredés terjedt az evangélikus egyházban, ahol nagy lelki hidegség uralkodott. A lutheránus-egyház államegyház volt, és ez még inkább súlyosbította lelkileg halott állapotát. Állandóan az a kritika érte ezeket az evangélikus vezetőket, hogy lelki elitnek tekintik magukat, mert úgy tűnt, hogy létrehoznak egy új egyházat a nagy egyházon belül. Így volt ez *John Wesley* esetében is az anglikán egyházban. Angliában a bristoli szénbányászok közül egyesek, amikor újjászülettek és megváltozott az életük, esetenként összefutottak egy arisztokráciával és ezt mondták neki: én éppen olyan jó vagyok, mint ön, mert Krisztus vére megmosott, sőt ha ez még nem történt meg önnel, akkor bűnös, akinek újjá kell születnie. Erre azok azzal a váddal álltak elő, hogy beképzelt. A pünkösdieket és a karizmatikusokat egyaránt ezzel vádolták.

Minden ébredésben meg van a veszély a felfuvalkodásra az alázat helyett. Például az Újszövetség egyik legkarizmatikusabb gyülekezete a korinthusi volt. Mielőtt Pál rátérne a lelki ajándékokra a nekik szóló levelében, megfeddi őket az első részben azért, mert lelki elitnek tekintik magukat. Egyes csoportok Péterre, mások Pálra hivatkoztak és természetesen a „leglelkibb” csoport azt állította, hogy ő Krisztusé. A lelki beképzeltség problémát jelentett minden ébredési mozgalomban. Lehet, hogy neked mélyebb átélésed volt, mint másoknak a gyülekezetekben, mégis alázatban kell maradnod. Ugyanakkor azt is tudnunk kell, hogy mindig lesz kritizálás, mert mindig vannak olyan emberek, akik ellenállnak a Szentlélek munkájának. Lehet, hogy ellenállásuk mögött lelki keménységük áll. Mindenesetre ezeket az embereket csak alázattal lehet megközelíteni. A gyülekezeti szakadás sohasem dicsőíti Istent, mert azzal mindig együtt járnak a bántások, felgerjedések, és a kívülállók azt mondják, hogy ez nem krisztusi lelkület.

– *Ehhez a kérdéshez úgy szeretnék hozzászólni, mint aki át is éltem ezt. Nem akartam kijönni a római katolikus egyházból, mégis jóval azelőtt, hogy betöltekeztem Szentlélekkel, ki kellett jönnöm. Úgy érzem, hogy feladatom megmutatni a római katolikusnak saját korlátait, ugyanakkor látom, hogy milyen áldás azoknak a római katolikusoknak a működése, akik belül vannak. Még érlelődik bennem ez a korlátokra való rámutatás, mert látom, hogy akik ezt megpróbálták, azokat nagyon lekezelték. Nem látták meg, hogy mennyi jó szándékú és még hívő ember is van közöttük.*

– Egyetértek. Az ortodox egyház és a katolikus egyház nagyon kritizáló, amikor az evangéliumi hívők megpróbálnak Krisztusról beszélni az egyháztagjaiknak. Nem annyira az a kérdés, hogy meg akarunk-e téríteni egy katolikus vagy ortodoxot, mert nyilvánvalóan vannak közöttük olyanok, akik ismerik az Urat. Az a legfontosabb kérdés, hogy van-e jogunk rá, és a mi felelősségünk-e, hogy bizonyosságot tegyünk mindenkinek, aki névlegesen keresztény. Innen már nem sok különbség van közöttük, hogy ez az ember katolikus, ortodox vagy protestáns. Személyesen kell találkoznia az Úrral. Tény, hogy emberek milliói azt állítják magukról, hogy protestánsok, katolikusok vagy ortodoxok, de nem ismerik az Urat.

– Azt láttam, hogy amikor ez a beképzeltség eljut a tanítás szintjére, az valamiképpen annak az ébredési mozgalomnak a végét is jelzi.

– A büszkeség mindig megöli az ébredést. Évekkel ezelőtt sok nehézségünk volt az idősebb lányunkkal, aki kétszer is otthagyt minket. Az egyik ilyen lesújtó időszakban egy konferencián voltam, amelyet a különböző missziók tanárainak tartottak. Több katolikus misszionárius is részt vett ezen a konferencián. Egyikük sem volt karizmatikus, de többen ezek közül éveken át hűségesen imádkoztak a lányoméért, hogy Isten hozzon gyógyulást az életébe, és hozza őt vissza Krisztushoz. Hálás vagyok a szolgálatukért. Ha valaki nagyon őszintén imádkozik értem, mindig hálás vagyok, igazán hálás. Ki tudja, lehet, hogy egy napon egy ortodox papnak kell majd beszélnie neked Isten erejéről. Amint említettem, Istennek furcsa helyeken is vannak barátai.

A pünkösdi mozgalom sajátosságai

Örülök, hogy ma reggel átadhatok egy könyvet a főiskolának, mely a pünkösdi és karizmatikus mozgalmak szótára (McGee a szerzője). Körbeadom, hogy mindenki megnézhesse. A társszerzőm éppen átdolgozza és kibővíti ezt a szótárt különös tekintettel Európára és a világ más részeire. Ez a kiadás 1988-ban jelent meg, főleg Észak-Amerikával foglalkozik. Az egyik nagy evangéliumi kiadó jelentette meg Amerikában. Ez a kiadó korábban még sohasem adott ki pünkösdi könyvet és valószínű, hogy nem is akarta kiadni. Úgy érezzük, hogy az érdeklődés és a kiadás időzítése mögött a Szentlélek készítése áll. Először csak 2000 példányban jelent meg, mert attól tartottak, hogy nem tudnak többet eladni, és benne marad a pénzük. Két hónappal később újranyomtatták 10.000 példányban. Mostanáig 38.500 példány jelent meg. Voltak olyanok, akik elolvasták a könyvet és

Szentlélek-keresztiséget nyertek.

Isten más módokon is használta ezt a könyvet. Emlékeztek az 1989-es romániai forradalomra? A román pümkösi főtitkár, *Pavel Vokjan* egyik fia is azok között volt, akik tüntettek *Ceausescu* rendszere ellen. Nem ismerem a pontos körülményeket, de végül el kellett hagynia Romániát, és az Egyesült Államokba emigrált. Nehezen tudta megszerezni az ún. zöld kártyát, amely szükséges ahhoz, hogy az országban letelepedjen, mert nem tudta bizonyítani, hogy menekült. Évekkel korábban találkoztam az édesapjával, amikor az Egyesült Államokban járt. Úgy gondoltam, hogy talán jó lenne írni egy cikket Pavel Vokjanról a megjelenő könyvemben. Egy nagyon rövid cikkben tényleg név szerint is megemlítettem őt (az édesapát), aki pümkösdiként szenvedett a hitéért Romániában. Amikor megjelent a könyv, a fia megtalálta benne ezt a cikket az apjáról, és elvitte a szótárt az ügyvédjéhez. Ő fénymásolatot készített erről az oldalról, és elvitte az illetékes bevándorlási ügyintézőhöz. Erre megkapta a zöld kártyát. Nagyon örülök, hogy Isten ilyen sokféleképpen tud használni egy könyvet.

Miben egyediek a pümkösdiek a keresztények között? Van egy felsorolásom azokról a jellemzőkről, amelyeket fontosnak tartok, de nyugodtan mondjátok el ti is a véleményeteket ezekről, vagy egészítsétek ki, nem az enyém az utolsó szó joga.

1. *A Biblia tekintélye.* A pümkösdiek mindig nagyon hangsúlyozták, hogy a Biblia Isten Igéje, ihletett és hibátlan. A pümkösdiek úgy gondolják, hogy mivel ma is történnek csodák, ez bizonyítja erejét és tekintélyét.

2. *A természetfeletti hangsúlyozása.* Bár sok keresztény kiáll a Biblia csodái mellett, és azt állítja, hogy azok tényleg megtörténtek, egy részük mégis azt vallja, hogy ezek a csodák véget értek az első századi egyházzal. Természetesen ma már tudjuk, hogy a csodák folytatódtak néhány helyen az egyházban. Például a negyedik században egy fiatal nőt elraboltak és eladták rabszolgának a Kaukázus vidékén, a mai Grúzia területén. Ninonak hívták, és egy gazdag családhoz került, ahol ha valaki beteg volt, ő imádkozott érte. Az emberek pedig meggyógyultak. Grúzia lakossága abban az időben pogány volt. Elterjedt a híre, hogy ha ez a nő imádkozik, az emberek meggyógyulnak. Egyszer nagyon megbetegedett a király fia. A királynő elrendelte, hogy hozzák a palotába ezt a fiatal rabszolganőt és imádkozzon a fiáért. Nino elutasította azt, mondván, hogy nem ő gyógyító, hanem Jézus Krisztus. Erre a király fiát odavitték, ahol Nino dolgozott, és a fiú meggyógyult. A király nem nagyon akart keresztény lenni, de éppen egy csata előtt állt. Azt mondta, hogy ha Isten tényleg létezik, akkor adjon neki győzelmet a harcban. Ez meg is történt, és a fia gyógyulása valamint a győzelem nyomán keresztény lett. Elrendelte, hogy az egész ország vegye fel a kereszténységet. Ninoval kapcsolatban más csodálatos történetek is elterjedtek, de azok valószínűleg a fantázia szüleményei. Az eredeti történet viszont nagyon hasonlít arra, ami az Újszövetség idején is történt.

Tehát tény, hogy a későbbi időkben is történtek csodák és gyógyulások, de a protestáns reformáció utáni évszázadokban Európában eluralkodott a szkepticizmus, melyben nemcsak a csodákat kérdőjelezték meg, hanem Krisztus istenségét is. A huszadik században a pümkösdiek nagyon erősen hangsúlyozták a csodák lehetőségét. A pümkösdiek egyik határozott sajátossága, hogy hisznek a csodákban és nagyon számítanak a természetfeletti események megtörténésére. Esetenként mindez szélsőséges méreteket is ölt. Az emberek arra számítanak, hogy Isten ad nekik parkolóhelyet a zsúfolt városban vagy megkérdezik Istentől, hogy az Ő akarata-e, hogy elmenjenek a piacra egy adott napon. Találkoztatok már ilyen hívőkkel? Én úgy gondolom, hogy általában Isten akarata, hogy elmenjünk bevásárolni. Néha az az érzésem, hogy fölösleges imákkal ostromoljuk a mennyet. Az emberek hajlamosak elfelejteni, hogy Isten adott nekünk józan észet is, hogy használjuk.

3. *A bizonyágtétel ereje.* A pümkösdiek nagy hangsúlyt helyeznek a szóbeli bizonyágtételre. A beszédünkkel teszünk bizonyágot az evangéliumról. És így adjuk tovább a pümkösi

tanítást is. Amerikában az emberek megtanulnak sok éneket, és egy dicsőítő istentiszteleten egyik ének a másik után hangzik el, de ezek közül sok nem szerepel az énekeskönyvben. Amikor a látogatók keresik az új éneket a könyvben, nem találják. A pünkösdiiek rengeteg éneket megtanulnak kívülről, ami szintén jelzi a szóbeli kifejezés fontosságát nálunk. Az újságokban is sokszor találunk bizonyágtételeket. Míg más felekezeteknél a teológusok kifejtik kiadványaikban a hivatalos tanításokat, a pünkösdiiek kötetekre való iratot jelentetnek meg Isten hatalmáról.

4. *A szentség is erős bizonyágtétele volt a pünkösdieknek.* Igaz, hogy esetenként szélsőségesen kikötöttük, hogy milyen ruhában lehet járni, mit nem lehet hordani, hova mehetnek és hova nem, de mindig ott volt az a meggyőződés, hogy a szentség nélkülözhetetlen. Esetenként ez törvényeskedésbe csapott át. Például volt egy gyülekezet azon a vidéken, ahol én nevelkedtem, ahol ha valakinek gyógyulásért való imádságra volt szüksége, akkor be kellett ülnie egy bizonyos székbe. Ennek az volt az oka, hogy évekkorábban egy valaki abban a székben ülve gyógyult meg. Ezért, ha te is meg akartál gyógyulni, akkor oda kellett ülnöd. Mintha Isten csak egyféleképpen tudna cselekedni. (Ettől érdekes az egyháztörténelem.)

5. *A Lélek ajándékának és gyümölcsének összhangja.* A pünkösdiiek mindig tudták, hogy ha valaki nyelveken szól ugyan, de nem akar krisztusi életet élni, akkor lehet, hogy a nyelveken szólása nem valódi. Tehát, ha látták, hogy valaki nyelveken szól, de az élete nem termi a Lélek gyümölcsét, akkor tudták, hogy valami baj van nála. Az utóbbi időben gyakran az a kritika éri a pünkösdieket, hogy jobban kívánták az ajándékokat, mint az ajándékozót. Sajnos, egyeseknél ez így is volt, de nem volt igaz általában a pünkösdi mozgalomra nézve. Vannak, akik úgy gondolták, hogy többet foglalkozunk a Szentlélekkel, mint Krisztussal. Ez is igaz lehetett egyes esetekben, de a pünkösdiiek többsége Krisztust keresi, hiszen teológiailag azt tanítjuk, hogy Krisztus az, aki bemelegíti a Szentlélekbe.

Az első pünkösdiiek erről a kérdéssel azt vallották, hogy Jézus a megváltó, a szabadító, bemelegítő és az eljövendő király. Tehát mindig nagyon erős Jézus-központú kegyesség jellemezte a mozgalmat. Ugyanakkor egyesek ezt is szélsőségesen képviselték, és tagadták a Szentháromság tanát. Őket nevezték „egyszemélyű” vagy „csak Jézus” pünkösdieknek. Ezek az emberek nemcsak félreértik a Szentháromság tanítását, hanem elferdítik Jézus személyét is.

6. *Az imádat/dicséret kimutatása.* Hangsúlyos az egyéni, hangos imádság és az együttes, közös, hangos imádság, a kézfelemelés, taps, a hangszerek használata a dicsőítésben. Sok pünkösdi gyülekezet híres volt a zenekaráról, mert a pünkösdiiek fontosnak látták a hangszerek visszaállítását az istentiszteleteken, hasonlóan ahhoz, amit a zsoltárokból látunk. Sok pünkösdi jó zenész lett, mert akarták használni a hangszereket a helyi gyülekezetben. Mások viszont csak megpróbáltak jól zenélni... (Mint én is. Otthon, a gyülekezetemben akartam játszani a fúvós zenekarban, de nem ment. Aztán zongorázni tanultam, de ott sem arattam sikert.) Mások viszont nagyon jó zenészek lettek.

A kifejező jellegű istentisztelet hangsúlyozása szorosan kötődik ahhoz az igényhez, hogy megtapasztaljuk a Szentlélek jelenlétét és munkálkodását közöttünk.

7. *A Szentlélek-kereszttség és a lelki ajándékok hangsúlyozása.* Erről már beszéltünk korábban.

8. *A Szentlélek vezetésének hangsúlyozása.* Akár a lelkészek, akár a laikusok esetében fontosságot tulajdonítunk ennek. Tegnap *Pataky Albert* említette *Ivan Vorneov* szolgálatát. Szeretnék egy kicsit beszélni róla.

Vorneov orosz baptista lelkipásztor volt az I. világháború előtt. Valamikor a cári hadseregben is szolgált, kozákként. Aztán baptista lelkész lett, és az orosz ortodox egyház üldözte, ami nem volt szokatlan, hiszen mindenkit üldöztek, aki nem az ortodox egyházhoz tartozott. Bejárta Szibériát, majd átkelt a Csendes-óceánon és eljutott San Franciscoba, ahol egy baptista gyülekezet lelkipásztora lett. Majd New York Cityben folytatta ugyanezt a szolgálatot 1919 táján. Abban az időben erős pünkösdi gyülekezet működött New Yorkban. Vera nevű

lánya kezdett eljárni ebbe az Isten áradatai nevű gyülekezetbe. Egy este Vera Szentlélek-keresztiséget kapott és nyelveken szólt. Aztán visszament a baptista gyülekezetbe és bizonyoságot tett. A gyülekezet véneit ez nagyon aggasztotta, mert a nyelveken szólást tévtanításnak tartották. Nem akarták ezt a gyülekezetükben, és várták, hogy mit tesz a lelkipásztoruk.

Vorneov úgy döntött, hogy maga is elmegy, megnézi, mi történik a pünkösdi gyülekezetben. Ennek az lett az eredménye, hogy ő is Szentlélek-keresztiséget kapott, és beszámolt erről baptista gyülekezetében. Ezután kb. huszan ott is Szentlélek-keresztiséget kaptak. Aztán Vorneovnak és ezeknek az embereknek el kellett hagyniuk a közösséget. Elindított egy orosz pünkösdi gyülekezetet. 1920-ban ima-összejövetelt szerveztek. Volt ott egy asszony, akit *Anna Koltaviknak* hívtak, és prófétálás közben azt mondta, hogy Vorneov testvér, menj Oroszországba. Vorneov nem volt biztos abban, hogy ez Isten szava, ezért kereste az Urat imában, és Isten megerősítette, hogy ez az akarata. Oroszországban és Ukrajnában polgárháború zajlott. A bolsevikok vallásszabadságot ígértek, és Vorneov azt remélte, hogy ez így is lesz. Ezért családjával (több gyerekével) együtt Konstantinápolyba (Isztambulba) hajózott, majd a Fekete-tengeren át Várnába, Bulgáriába. Amikor ott tartózkodtak, Vorneov prédikálni kezdett a bolgároknak, és ez jelentette a bolgár pünkösdi mozgalom kezdetét. Végül Vorneov családjával együtt Odesszába érkezett. Amint kiszálltak a hajóból, máris letartóztatták és börtönbe vetették őket. A holmijukat elkobozták. Amikor néhány héttel később kiszabadultak, már az éhhalál küszöbén álltak. A polgárháború miatt nagy éhség volt az országban (Ukrajnában). Emberek ezrei haltak meg. Vorneov szülei ott éltek egy kis faluban. Tizenkét gyermekük volt. Édesapja, édesanyja és a legtöbb testvére éhhalált halt. Odessza utcáin haldokló embereket lehetett látni. Mindenütt sok holttest hevert. Az emberek túl gyengék voltak ahhoz, hogy felemeljék és eltemessék a halottakat. De ő sok haldoklónak szolgált, és meglátta, amint újjászületnek. A pünkösdi üzenetet először a baptistákhoz vitte, akik közül többen is Szentlélek-keresztiséget nyertek és pünkösdiek lettek. Odesszában elkezdett egy pünkösdi gyülekezetet, amely ezer tagúra nőtt, ő pedig utazó szolgálatot kezdett Ukrajnában és később Oroszországban. Prédikált és gyülekezeteket plántált. 1929-ben megszervezte a pünkösdi gyülekezetek egyesületét. 1939-re Oroszországban, Ukrajnában és a keleti országokban kb. 80.000 keresztény élt, és több száz gyülekezet működött.

Az 1920-as években Vorneov szabadon járhatott-kelhetett hirdelve az evangéliumot és gyülekezeteket plántálva. A szovjet kormány azért engedte ezt meg, mert meg akarta törni az ortodox egyház egyeduralmát. Hagyták, hogy a kis vallási csoportok felvirágozzanak. Talán nem új nektek a kommunisták módszere.

1929-ben Sztálin kiadott egy rendeletet a Szovjetunióban, amit vallásellenes törvénynek neveztek. Abban az évben kezdtek üldözni a pünkösdieket és a baptistákat is. Nem sokkal később a titkosrendőrség egy éjjel betört az otthonukba. Vorneovot börtönbe vitték, és Szibériába hurcolták. Feleségét is letartóztatták, de később kiengedték, és újra gondot viselhetett a gyerekeikre. Később megengedték, hogy meglátogassa a férjét Szibériában. Nem tudjuk pontosan, hogy mikor halt meg, de azt tartják, hogy a II. világháború alatt.

Bizonyára tudjátok, hogy sok száz pünkösdi, baptista és más lelkipásztort küldtek Szibériába, akik ott a táborokban is hirdették Krisztust, és sokan megismerték az Urat, és tovább hirdették az evangéliumot. Tehát Vorneov sok tekintetben az orosz pünkösdi mozgalom alapítója volt. Oroszországba való visszahívásának története jellemző példa arra, hogy sok más pünkösdi lelkipásztor hogyan állt be a szolgálatba. Ugyanakkor Vorneov elég bölcs volt, hogy meggyőződjön róla, hogy a prófécia tényleg Istentől jött-e. Mások nem tették ezt, és hibákat követtek el, aminek tragédia lett a vége.

Egy másik történet arról szól, hogy két svéd költözött Chicagóba. Az egyiket *David Burgnak* a másikat *Grunar Vingrannak* hívták. Ez 1910-ben történt. Vingran és Burg pünkösdi összejövetelen vett részt, ahol egy vén prófeciát mondott mindkettőjüknek arról, hogy Isten

Parába hívja őket, de egyikük se tudta, hogy hol van Para. Tudnunk kell, hogy Svédországban a pünkösdi mozgalom a baptisták között kezdődött el. Ők úgy döntöttek, hogy ez Isten szava, bár nem tudták hol van Para. Ezért elmentek a chicagói könyvtárba és utánanéztek.

Megtudták, hogy Para egy brazíliai állam. Mindketten egyedülállóak voltak, és elhajóztak Brazíliába 1910-ben. Amikor odaértek Parába, a kikötővárosban elmentek egy baptista gyülekezetbe, és hirdették a pünkösdi üzenetet. A meleg fogadtatás egyszerűen lehűlt. Egyesek viszont Szentlélek-kereszttségben részesültek, és elmenve, megindították a pünkösdi gyülekezetet.

Hasznos látnunk, hogy a pünkösdi mozgalom megújulási mozgalom volt sok gyülekezetben. Ellentétben a mai karizmatikus mozgalommal, ahol sok karizmatikusnak megengedik, hogy bennmaradjon az egyházában, akkor erre nem volt lehetőség. Ezért lett sok kezdeti pünkösdi gyülekezet független.

Visszatérve Vingranhoz és Burghoz, úgy kezdték el a mozgalmat Brazíliában, hogy egyikük sem tudott portugálul. Elutaztak Brazíliába, és teljesen rábízták magukat az Úr gondviselésére. Nem tudunk senkiről, aki rendszeres anyagi támogatást küldött volna nekik. Egyikük kapott állást egy gyárban, míg a másik végezte a szolgálatot, és egy fizetésből éltek, sőt ebből futotta a nyelvelvekre is. Ez volt a nagy brazil pünkösdi mozgalom kezdete. Több svéd misszionárius is ment oda, valamint egy olasz amerikai, aki az oda kivándorolt olaszok között kezdte el a pünkösdi mozgalmat. Ma több mint 15 millió pünkösdi él Brazíliában, és számuk erőteljesen emelkedik. Brazília jelenlegi elnöke is pünkösdi.

Valószínű, hogy a legtöbb pünkösdi úgy érezte a szívében, hogy Isten fel akarja őt használni valamire. Nem volt ugyan olyan látványos elhívása, mint Vorneovnak vagy ennek a két férfinak, aki Brazíliába ment. Az isteni vezetés mindenesetre nagyon jellemző a pünkösdiekre.

Még egy történet. Tavaly tanulmányoztam egy nő életútját, aki az amerikai Assemblies of God felekezethez tartozott. Szolgálatot kezdett a vakok között. Ez a nő egyszerű háziasszony volt, és nevelte hét gyermekét. Egyik gyereke leukémiában szenvedett, ezért külön gondoskodást igényelt. A férje kútfűró volt, ezért általában ő használta a családi autót. A városon kívül éltek. Az asszony azért imádkozott, hogy Isten adjon neki valamilyen szolgálatot. Nem tudom, hogyan maradt ideje a szolgálatra a gyerekei és a háztartás mellett, de ő valamilyen szolgálatot kért Istentől. *Milderd Witny*-nek hívták. Egy vasárnap délelőtt az istentisztelet alatt, nyitva volt a Bibliája az ölében. Hirtelen megvakult és úgy maradt egy órán át. Teljesen elvesztette a látását. Isten azt mondta neki, hogy ilyen érzés vaknak lenni, és soha nem látni az Ő Igéjét. Így hívta el a vakok közti szolgálatra. Egy óra elteltével visszatért a látása, és az élete sok tekintetben megváltozott.

Nem ismert egyetlen vak embert sem. Elég sok idő telt el, mire vakokkal találkozott. Hallott egy nőről, aki egy másik államban élt, és végzett valamilyen szolgálatot a vakok között. Írt neki, és információt kért tőle. Választ kapott, és azzal együtt egy Braille-ábécét is. Úgy kezdte gyakorolni a vakírást, hogy fogta a pünkösdi lapot, és valamilyen lyukasztó eszközzel kezdte kilyukasztatni az egyes betűket valamelyik cikkből. Miután lefektette a gyerekeket, hozzá kezdett ehhez a munkához. Nem tudom, honnan szerezte meg vak emberek címét, de kezdte küldeni a vakírással írt cikkeket nekik. A férje is a segítségére jött, és egy papírlapon kilyukasztották valamelyik cikk összes betűjét, majd a hátoldalára kartonlapot ragasztottak, és valamilyen vizes megoldással sikerült sokszorosítaniuk a már elkészült Braille-írást. Az egyik házassági évfordulójukon a férj vett a feleségének egy Braille írógépet ajándékba. Ez a szolgálat növekedni kezdett. A lekipásztor termet biztosított neki a gyülekezetben, és egyre több nő kapcsolódott be ebbe a szolgálathoz. Mára a pünkösdi központban, Springfieldben már működik egy vakok számára létesített könyvtár, mely Milderd Witnyről kapta a nevét. Ez a szolgálat több ezer Braille-írást és hangkasszétát küld szét a vakoknak. Mindig meghat ez a bizonyágtétel. Sok pünkösdi szolgálat kezdődött úgy, hogy Isten szólt egy

emberhez, aki kész volt cselekedni és vállalni minden nehézséget és akadályt, melyen keresztül a szolgálat fejlődött.

– *Mi az oka annak, hogy a szentségre törekvés törvényeskedésbe mehet át, és hogyan lehet ezt elkerülni?*

– Azt hiszem, ez ugyanaz a probléma, amit Jézus is látott a farizeusoknál. Ez része testiességünknek, mely többre értékeli a törvény betűjét a törvény szelleménél. Ennek a gondolkodásmódnak a következménye, hogy látunk olyan embereket, akik külsőleg nagyon szentnek tűnnek, de Krisztus szeretete gyenge bennük. Azt hiszem, ez általános probléma a keresztények között. A kegyesség formái önálló életre kelnek.

9. *Gyakorlatiasság (pragmatizmus)*. A pünkösdi mozgalom következő jellemzője a pragmatizmus, vagyis bármilyen rendelkezésre álló eszköz felhasználása az evangélizálásra. Ez különösen érvényes a rádiós és televíziós szolgálatra. Egyik idősebb lelkipásztor barátomnak Chicagóban nagyon szívére helyezte az Úr a város evangélizálását. Ez több mint 7 milliós város, és ő sokat imádkozott érte. Láta, milyen lehetetlenség az egész környék evangélizálása. Imában az Úr azt tanácsolta, hogy indítson el egy tévé-csatornát. Egyáltalán nem értett ehhez. Számos szokatlan és csak csodával magyarázható eseménysorozaton át, végül meg tudott venni egy tévé állomást, amely az egyik szakszervezeté volt, de az nem működtette, és meg akart válni tőle. Ennek a lelkipásztornak a gyülekezete és még sokan mások a környéken összegyűjtöttek egymillió dollárt. A városban sokkal többen vannak az evangéliumi hívők, mint a pünkösdiak, de nem voltak képesek tévé-csatornához jutni, ezért elég mérgesek lettek, amikor megtudták, hogy a pünkösdiaknek lett tévé-csatornájuk. Ez a lelkipásztor és munkatársai nagyon nyitott szívűek, és meghívták az evangéliumiakat, hogy kapcsolódjanak be ők is a maguk tévé programjaival ebbe a csatornába, és adtak nekik műsoridőt. Ez az eset is mutatja a pünkösdiak gyakorlatiasságát, azt, hogy minden eszközzel az evangéliumot akarják terjeszteni.

A II. világháború alatt az Assemblies of God legtöbb misszionáriusának az Egyesült Államokban kellett maradnia, mert nem térhetett vissza Ázsiába vagy más missziós területekre. Úgy érezték, hogy amint véget ér a háború, a lehető leghamarabb vissza kell térniük, és megfelelő közlekedési eszközzel kell rendelkezniük a munkájukhoz. A közösség fiataljai elkezdtek egy alapítványt azzal a névvel, hogy „Gyorsítsd a világosságot!”. Pénzt gyűjtöttek ennek az alapítványnak, amely autókat, csónakokat, kerékpárokat, szamarakat, lovakat, ökrös szekereket és bármi mást vásárolt, ami segítette a misszionáriusok utazását. Ily módon a pünkösdi misszionáriusoknak jobb közlekedési eszközeik lettek, mint más misszionáriusoknak. A pünkösdi közösség két repülőgépet is vett a háború végén, hogy a lehető leggyorsabban eljuttassa a tengeren túlra a misszionáriusokat. A háború alatt a polgári repülés lényegében megszűnt. Az egyik ilyen megvásárolt légi jármű egy B-52-es bombázó volt, amit átalakítottak utasszállítóvá. A pünkösdi közösség tehát éveken át rendelkezett légiközlekedéssel. Egyes misszionáriusok viszont nem akartak ezekkel a gépekkel utazni. Féltették az életüket.

10. *Szembeszállás a démonvilággal*. A pünkösdimizmus másik jellemzője volt, hogy a hívők szembeszálltak a démonokkal. Például sok más misszionárius, aki Afrikában dolgozott, úgy gondolta, hogy boszorkányság nem létezik. A bennszülöttek megtértek, és bekerültek a gyülekezetbe, de ott nem imádkoztak értük, amikor megbetegedtek. Ha a gyógyszerek nem segítettek, akkor ők a régi szokás szerint mentek a varázslókhöz. A pünkösdi missziómunka kezdettől fogva szembeszegült a sátáni erőkkel, ami nagyon hatékonynak bizonyult az evangélizálásban. A pünkösdiak világnézete és az afrikaiak valamint más primitív népek világnézete, mely szerint a Sátán és a démoni erők nagyon hatalmasak, közelebb áll az Újszövetséghez, mint más hívőké. Ezért is lett a pünkösdi evangélizálás olyan hatékony a világ sok részén.

11. *Egység és közösség*. A pünkösdiak másik jellemzője az egység és a közösség ápolása. A

pünkösdi mozgalom kezdettől fogva hangsúlyozta az egységet és a közösséget. Például nagyon komolyan vették azt, amit Pál az Ef 2-ben és 4-ben mond. Az Ef 4-ben az apostol azt írja, hogy növekedjétek a hit egységében. Komolyan vették Jézus imáját a Jn 17-ben, ahol az övének egységéért könyörgött. Természetesen ez ideális reménység volt, a pünkösdié gyakran összeütköztek egymással, és nem tudtak jól együttműködni. Így az az egység, amelyről Krisztus beszélt, valójában lecsökkent az „egyivásúak” egységére. Gyakran nem tudtak baráti kezet nyújtani egymásnak és más pünkösdiéknél vagy karizmatikusoknak. Azok az emberek, akik nemzetközi szinten is vezető szerepet vállaltak a pünkösdié egységének munkálásában, európaiak voltak. A mozgalom elején 1908–1914-ig létezett az ún. Pünkösdié Nemzetközi Tanácsa nevű kis csoport, benne *Levi Petrussal* Svédországból és *Thomas Barettel* Norvégiából, valamint holland, francia, angol, talán német és amerikai vezetőkkel. Ez a csoport többször is ülésezett, hogy megbeszéljen egyes vitatott kérdéseket, és kapcsolatot tartson a különböző országok közösségeivel. 1939-ben volt egy nagy pünkösdi konferencia Stockholmban, amit a háború félbeszakított. Aztán 1947-ben tartották meg a pünkösdi világkonferenciát Zürichben.

Még két fő gondolatot szeretnék elmondani, amihez lehet, hogy ti is fogtok majd csatlakozni. A pünkösdi gyülekezeti növekedés kulcsának gyakran az ún. „karizmatikus vezetőt” tartották. Itt nem a pünkösdi vagy karizmatikus kategóriák értelmében használom a „karizmatikus” szót, hanem abban az értelemben, hogy olyan vezető, akit a Szentlélek felkent és világos elképzelése van arról, hogy mit kell tenni. Például dr. Cho jó példa erre Koreában vagy dr. Levi Petrus. Nagyon erős vezetők, akiknek van érzékük, tudják, hogy mi az Isten akarata, és lehet csodatevő, gyógyítási ajándékuk is.

Évekkel ezelőtt volt egy tanítványom, aki Alaszkában egy kis pünkösdi gyülekezetet pásztorolt. Élt egy család abban a közösségben, amely nem támogatta anyagilag a gyülekezetet, hanem inkább Oral Robertsnek küldött pénzt. Mindig lehetett kézzel aláhúzott szavakat olvasni Oral pénzgyűjtő leveleiben, és az aláírása is kék színű volt a levél végén. Az olvasók egy része úgy gondolta, hogy a kék aláhúzások biztos Oral személyes kiemelései. Természetesen ezeket a leveleket több tízezer példányban küldték ki. Az olvasók úgy gondolták, hogy milyen dinamikus személy ez az Oral Roberts. Ő sokkal többet tesz Istenért, mint a helyi lelkipásztor vagy a helyi gyülekezet, ezért úgy érezték, hogy Oralnak kell elküldeniük a tizedüket és egyéb adományait. Aztán megbetegedett az egyik gyermekük, és a szülők úgy döntöttek, hogy telefonálnak Oral Robertsnek, hogy imádkozzon a fiukért. Nagyon meglepődtek, amikor megtudták, hogy Oral Robertset nem lehet csak úgy felhívni, hanem az evangélikai társaságának az egyik szolgálattevőjével lehet csupán beszélni. Egyszer megpróbáltam felhívni *Kenneth Hagint*. A titkárnője azt mondta, hogy hagyjak üzenetet, amelyben elmondom, hogy miről akarok vele beszélni. Ő majd imádkozni fog és eldönti, hogy Isten akarata-e, hogy visszahívjon és beszélgessem velem. Bár csak mondtam volna azt a titkárnőnek, hogy ez Isten akarata, és legyen szíves, kapcsolja az irodáját. Tehát miután a szülők nem tudtak kapcsolatba lépni Oral Robertsszel, úgy gondolták, hogy talán a helyi lelkipásztor is imádkozhatna a gyerekükért. Az erőteljes karizmatikus vezető bizonyos tekintetben nagy áldás volt a pünkösdi mozgalom számára. Más tekintetben viszont a gyenge pontukká vált. Két probléma adódott vele kapcsolatban: az első az alázatosság, a második pedig az elszámoltatás. Ha egyesek azt állítják, hogy az Ef 4-ben leírt ajándékoknak működniük kell a mai gyülekezetekben, köztük a prófétáknak és az apostoloknak, akkor rögtön felteszem a kérdést, hogy kiknek adjanak számot az ilyen emberek. Nem az apostoli szolgálat érvényességéről beszélnek, hanem magáról az apostolság intézményéről, arról, hogy valaki maga is apostol. Más esetben nem azt mondják magukról, hogy használják a prófécia ajándékát, hanem azt, hogy ők próféták.

Dél-Afrikában az Assemblies of God fokozatosan három apostolra épült fel. Közülük kettő fehér bőrű afrikai volt, egy pedig fekete. Az utóbbit Nikolas Bengunak hívták, akinek a

hatásköre alá tartozott egy bizonyos számú gyülekezet. Erőtéljes, karizmatikus vezető volt. Afrika Billy Grahamjének is nevezték. Azt hiszem, hogy az 1970-es években halt meg. Úgy irányította a gyülekezeteit, hogy mindig vitt magával egy aktatáskát, amelyben tartotta az egyes gyülekezetek csekkfüzeteit. Ha valamelyik gyülekezetnek ki kellett fizetnie a villanyszámláját, akkor meg kellett keresniük az apostolt, aki kinyitotta a táskáját, és elővette a csekkfüzetüket, megírta az adott összegről a csekket és odaadta nekik. Ez nagy hatalom valaki kezében. Aztán felmerül az a kérdés is, hogy ő kinek tartozik elszámolással. Én mindig úgy éreztem, hogy *ha valaki apostolnak vagy prófétának tartja magát, lehet, hogy igaza van, de csak akkor, ha kész alárendelni magát az egész gyülekezet (közösség) elszámoltatásának, és elfogadja más gyülekezeti vezetők tekintélyét. Kész-e elfogadni az olyan kritikát, mint amit Péter kapott Páltól a Galáciai levélben? David Wilkerson elment Jimmy Swaggart-hoz anélkül, hogy tudott volna Jimmy Swaggart bűneiről, és azt mondta neki, hogy hagyja abba a szolgálatot, és tartson bűnbánatot Isten előtt. Swaggart viszont elutasította, azt mondván, hogy ki vagy te, hogy beleütd az orrod a dolgaimba. Itt van tehát az elszámolás kérdése. Láthatjuk, hogy a karizmatikus vezető nagy áldás a mozgalomban. Elég, ha Ivan Vorneovra gondolunk. De aztán láthatjuk Jimmy Swaggart tragédiáját is, és annak a gyengítő hatását a mozgalomra.*

– *Amerikában látunk nagy evangélistákat, mint például Oral Robertset. Ugyanakkor úgy tűnik, hogy ők egyben létrehozzák a saját hatalmas evangéliumi vállalkozásukat is. Tartoznak-e ezek a testvérek valamilyen egyház vagy gyülekezet fegyelmébe vagy teljesen függetlenek?*

– Sokan közülük a saját vállalkozásuk csapdájába estek. Amikor valaki rádió vagy tévé szolgálatba kezd, akkor kapcsolatot kell tartania a hallgatóságával. A kultúránkból eredően mindig fenn kell tartani az érdeklődésüket. Vannak olyan „tévé prédikátorok”, akik minden hónapban bejelentenek valamilyen anyagi krízishelyzetet.

Oral Roberts azt állította, hogy egyszer Isten azt mondta neki, hogy ha nem gyűjt össze 8 millió dollárt a kiadásai fedezésére, akkor elveszi az életét. Az újságok természetesen szelvényben-hosszában tárgyalták ezt a bejelentését. Végül egy kutyafuttató pálya tulajdonosa mentette meg Oral életét. Milyen furcsa helyzet! Ez az ember természetesen nyilvánosságra hozta a nevét, hogy a tévéből mindenki megtudhassa, ki adta a 8 milliót. Ez az eset sokat ártott Oral Robertsnak. Mindenesetre, sok „tévé evangélista” azzal fenyegeti a nézőközönséget, hogy ha nem küldenek neki pénzt, akkor a jövő hónapban már nem fogják látni a műsorát. Mások minden hónapban megjelentetnek egy új könyvet, amit úgy lehet megkapni, ha valaki írásban megrendeli bizonyos összegért.

Más evangélisták évente többször is előálltak valamilyen új meglátással vagy tanítással, hogy ezzel fenntartsák az érdeklődést a műsoruk iránt. A közgazdaságban ezt a taktikát marketing politikának nevezik. Az olyan evangélisták, mint Jim Baker, a PTL Club, Oral Roberts és mások nagy üzletet csináltak az evangéliumból. Mások viszont igyekeztek elkerülni ezeket a végleteket. Ők is kérnek támogatást a munkájukhoz, de nem folyamodnak a fent említett módszerekhez. Ez elég sikos területet. Ha valaki fel akarja használni a tévét az evangélium terjesztésére, és ezt teljesen önzetlenül teszi, akkor felmerül a kérdés, hogy miként fog támogatást találni a szolgálatra.

Sok ilyen evangélista független vagy egy kis szervezethez tartozik, de ő maga nagyobb, mint a szervezet. Az egyházi szervezetük pedig nem tudta fegyelmezni őket. Jim Baker és Jimmy Swaggart „szolgálata” 100–200 millió dolláros évi bevételt termelt. Az Assemblies of God végül érvényesíteni tudta az egyházi fegyelmet velük szemben, ami nem volt könnyű, de megtörtént. Jimmy Swaggart úgy gondolta, hogy ő talán enyhébb fegyelmezésben fog részesülni, mint más lelkészek a közösségben. Nagyon befolyásos volt a saját egyházkerületében, ahol azt mondták, hogy elég, ha három hónapra visszavonul a tévé fellépéseitől. Bűnei súlyosságára tekintettel három hónapos szünetet kértek tőle, ami sokkal enyhébb fegyelmezés, mint amit más pünködsi lelkészek kiszabtak volna neki. Az országos vezetők összehívták a közgyűlést, amit mi országos presbitériumi értekezletnek nevezünk. Ez

a presbitériumi gyűlés az ötven egyházkerület vezetőinek tanácskozása. Eljöttek Springfieldbe annak eldöntésére, hogy kell-e változtatni Swaggart kerületének döntésén. A média emberei mind ott várokoztak a springfieldi központunk előtt, hogy megtudják, mire jutott a vezetőség. Tudták, hogy Jimmy Swaggart évente 12 millió dollárral támogatja a pünkösdi közösséget, arra számítottak, hogy a vezetők nem akarnak lemondani Swaggart pénzéről, ezért nem változtatják meg az addigi döntést. Azt viszont az újságírók nem tudták, hogy ez a tanácskozó testület mind olyan kerületi vezetőből állt, akinek a saját területén szintén fegyelmet kellett tartania. Egyáltalán nem volt sok esély rá, hogy Swaggart megússza. A presbitériumi értekezlet végül úgy döntött, hogy Swaggart két évig nem szolgálhat sehol, és négy éven át tartózkodnia kell a tévé fellépésektől. Swaggart tudta, ha négy évig nem fog fellépni, akkor a tévé vállalkozása teljesen összeomlik. Nem fogadta el az országos presbitérium fegyelmi döntését, és elhagyta az Assemblies of God közösséget. A közösség rövid ideig szenvedett az anyagi veszteség miatt, de aztán helyreállt az egyensúly. Voltak, akik úgy gondolták, hogy ez szakadást fog okozni a közösségben, de nem így történt.

Néhány évvel ezelőtt *Benny Hinn* kérte, hogy csatlakozhasson az Assemblies of God felekezethez. Elfogadták a csatlakozási kérelmét, mert azt mondta, hogy számonkérhető akar lenni. Amikor belépett, kijelöltek egy felügyelő bizottságot szolgálata figyelemmel kísérésére és útmutatásra. Sok észrevételt és tanácsot elfogadott ettől a bizottságtól, de egy idő után belefáradt, hogy mások beleszólnak az üzletébe. Aztán a CNN vizsgálatni kezdte az anyagi ügyeit. A főfelügyelőnk, Trash testvér felhívta őt és megmondta neki, hogy ha bármilyen elmarasztaló megállapítás születik vele kapcsolatban, ami hátrányosan érinti a közösséget, akkor távoznia kell a tagok közül. Nem tudok arról, hogy végül is találtak-e nála valami kihágást, mindenestre Hinn otthagya az Assemblies of God közösséget.

Ebben az időben nagy ébredés indult el Pensacolában, Floridában a bronswille-i Assemblies of God gyülekezetben. Emberek tízezrei kezdtek odamenni a környékről, hogy megtapasztalják az ébredést, ami nagyon felkeltette a média figyelmét. A közösség vezetői megint kijelöltek egy vizsgáló bizottságot, amely tanácsadóként működött az ottani pásztorok mellett.

– *Milyen szertartásokat gyakoroltak a pünkösdi mozgalom elején?*

– Nem volt egységes szertartás. Az Azusa utcában nem tervezték meg az istentiszteleteket. Egyszerűen csak várták, hogy kiárad a Szentlélek. Valaki gondolt egyet, belefogott egy énekbe vagy imádságba. Még ma is vannak olyan pünkösdi gyülekezetek, ahol nincs kötött liturgia. Egyszerűen összejönnek és várják, hogy mit akar tenni az Úr. A legtöbb pünkösdi mégis valamilyen rendre vágyik, legyen éneklés, gyűjtés, prédikáció, előrehívás. Egyszerűen csak hozzáadják ezekhez a pünkösdi elemeket.

Annak ellenére, hogy az Azusa utcában úgy látszott, mintha nem lenne szertartás, mégis minden istentisztelet eléggé kiszámítható volt. Még a szervezetlen istentiszteletnél is lényegében lehet tudni, hogy mi várható. Ily módon az Azusa utcának is megvolt a maga sajátos szertartása. Bármilyen pünkösdi vagy karizmatikus gyülekezet istentisztelete az egész világon lényegében előre kiszámítható a bennfenteseknek. Tehát nekünk is megvan a magunk liturgiája. Ezt azért mondom, mert akik rendszeresen ott vannak az istentiszteleteken, azoknak van viszonyítási alapjuk, hogy mi történhet és mi nem történhet meg egy istentiszteleten. Évekkel ezelőtt jártam egy kis független gyülekezetben. Úgy tűnt, hogy eléggé elszabadultak az érzelmek az istentisztelet alatt. Harminc, negyven kijelentés hangzott el nyelveken és magyarázattal. Azt hiszem, hogy ezt soknak tartanánk, de mindig ugyanaz volt a magyarázat, amely valahogy így hangzott: „Ó, én népem, ha elengeded magad, akkor megáldalak”, ők pedig elengedték magukat. Kiabáltak, sikoltoztak, ordítottak, megpróbálták feltámasztani egy halottat, bár már be volt balzsamozva, de túl sok sikert nem értek el. Ha az ember bármelyik vasárnap elment ebbe a gyülekezetbe, mindig ugyanez történt. Vasárnap délelőttönként a helyi rádiós istentiszteletükön azt prófétálták, hogy Isten megítéli az Assemblies of God

felekezetet, és el fogja pusztítani a központunkat és a főiskoláinkat. A pünkösdi összejöveteleken mindig lehet tudni, hogy mi történik, de mégis rendelkeznek egy bizonyos spontaneitással, ami sajátos. Tudjuk, hogy valamikor lesz prófétálás, de azt nem, hogy most vasárnap vagy a jövő héten, esetleg egy hónap múlva. A Lélek vezetheti úgy a pásztort, vagy adhat olyan üzenetet, ami megváltoztatja az istentisztelet szokásos menetét. Az ember tudja, hogy lehetséges, de azt nem tudjuk, hogy így lesz-e most vagy sem. Ugyanez érvényes a betegekért való imádságra is. Tudjuk, hogy valószínűleg imádkozni fogunk a betegekért, de azt nem tudjuk, hogy lesz-e gyógyulás most vasárnap. Tehát az istentisztelet kiszámíthatósága mellett mégis egy bizonyos mértékű spontaneitással kell számolnunk.

– *Pál aggódik a korinthusiak miatt, mert félti őket, hogy a kígyó becsapásának áldozatai lesznek, mint Éva. Azt írja nekik, hogy ha valaki más evangéliumot prédikál nekik, és más lelket vesznek, amit nem vettek korábban, ők szépen eltűrnék. Az a kérdésem, hogy könnyen felismerhető-e a más lélek vagy más evangélium, és kinek a feladata a felismerés?*

– Nem tartom magam végső tekintélynek ebben a kérdésben, de úgy gondolom, hogy amikor valaki használja a lelkek megkülönböztetésének ajándékát, akkor a Szentlélek rámutat, hogy itt valami nem stimmel. Láttam már ilyet. Azt is láttam már, hogy egy prófétai szó kapcsán a Lélek megfeddte a gyülekezetet a testiessége miatt. Pál sokszor beszél a hívőknek arról a felelősségéről, hogy el kell dönteniük, mi a helyes és mi a helytelen tanítás. A lelkileg érett emberek remélhetőleg gyakorolják gyülekezeteinkben a lelkek megkülönböztetésének ajándékát.

– *Hallottunk a csend jelentőségéről az istentiszteleten. Gyakorolják-e az általad ismert gyülekezetek a csendet?*

– Csak az otthoni gyülekezetekről szólhatok, amelyeket jobban ismerek. Nem sok teret adunk Istennek arra, hogy a csendben megszólaljon. Elég sietősek vagyunk, és kevés időt szánunk erre, szerintem, ez csökkenti Krisztus testének szolgálatát. Ennek az az eredménye, hogy a lelkipásztor lesz a központi személy, neki kell produkálnia magát, a gyülekezet pedig a nézőközönség. Ez az állapot nagy mértékben hozzájárult a Lélek munkájának megoltásához a történelem során az ősi katolikus és ortodox gyülekezetekben. Azt tanították, hogy a Lélek ajándékai a felszentelésen keresztül lépnek működésbe. Így csökkent egyre kisebbre a laikusok szolgálata és az ajándékok megnyilvánulása a hívők körében.

Az egyik probléma, amivel szembe találjuk magunkat a lelki ajándékok esetében éppen a gyülekezet nagysága. Amikor Pál az első Korinthusi levelet megírta, olyan hívőknek írt, akik a saját házaikban jöttek össze. Tehát Pál tanítása a Lélek ajándékairól azoknak szólt, akik házi gyülekezetekbe jártak. Mindenki tudta, hogy általában kinek van ajándéka a nyelveken szólás magyarázatára vagy a prófétálásra. Ezek az útbaigazítások nem a mai óriás gyülekezeteknek szóltak. Amikor összejön a közgyűlésünk akkor 10–15 ezer ember vesz részt egy-egy istentiszteleten. Lehet, hogy valaki a terem egyik végében elkezd mondani egy üzenetet nyelveken, közben másvalaki egészen távol onnan szintén nyelveken kezd beszélni. A hangosabb személy fog győzni. Ha valaki magyarázatot mond az itteni nyelveken szólásra, lehet, hogy a túlsó sarokban nem fogják hallani. Ezért van az, hogy egyes pünkösdi lelkipásztorok nem engedik a Lélek ajándékainak megnyilvánulásait a nagy alkalmakon, hanem csak a hétköznapi istentiszteleteken adnak teret ezeknek vagy imaórán.

Jack Hayford jól ismert pünkösdi lelkipásztor Amerikában. Kb. 10.000 tagú a gyülekezete. Ha elmész nála az istentiszteletre, és indíttatást érzel, hogy kijelentést adj a Lélek által, akkor az első sorban ülő gyülekezeti vezetőkhez kell menned, és nekik kell elmondanod, hogy mi az üzeneted. Ők majd eldöntik, hogy elmondhatod-e vagy sem. Mindegyik módszernek vannak gyengéi, megpróbálják áthidalni a szakadékot aközött, amit Pál írt és a nagy gyülekezeti létszámból adódó helyzet között. Kisebb összejöveteleken mindig mondhatja a pásztor, hogy most álljunk meg, mindenki imádkozzon, és várjunk az Úrra. Ha valaki vesz üzenetet az Úrtól, akkor mondja el. Ha valakinek van nyelve vagy prófétai szava, akkor gyakorolja, ha

indíttatást kap az éneklésre, akkor tegye. De ezt sokkal nehezebben lehet megtenni egy nagy istentiszteleten. Így lehet megérteni azt is, hogy miért lettek olyan népszerűek a sejtcsoporthoz sok gyülekezetben.

A karizmatikusok és az új tanítások

Arról lehet megismerni a pünkösdiakat, hogy soha véget nem érő közösségben vannak egymással. Amikor az én kedves lelkipásztorom elmegy a pünkösdi közgyűlésre, akkor nemcsak a hivatalos üléseken és az istentiszteleteken igyekeznek részt venni, hanem meg akarja látogatni az összes barátját is. Sose tudtam, hogy e programok közül melyiket tartotta fontosabbnak. Egyszer kezembe került közösségünk hivatalos lapja, benne fényképekkel a legutóbbi közgyűlésről. Ismerve a pásztoromat, gondoltam, hogy nem lesz rajta a hivatalos csoportképen, hanem valahol kint beszélget közben a folyosón. Amint alaposan szemügyre vettem az egyik fényképet, tényleg ott volt a kívülállók között. *Robert Gragernek* hívják, és *József Vanemacher* veje. Tudom, hogy ő járt már itt, és ha netán megint eljön, mondjátok meg neki.

A karizmatikus megújulás egyik legnehezebb problémája a független karizmatikusok ügye. Amint már említettem, ez volt a megújulás legbizonytalanabb része. Amikor a független karizmatikusokról beszéltünk, elmondtuk, hogy olyanokról van szó, akik korábban nemcsak a történelmi egyházakhoz tartoztak formálisan, hanem egyesek a pünkösdi közösségekhez, ezek több szabadságot akartak. A karizma magazin hangot ad sok ilyen független csoportosulásnak. Csoportjaikat nagyon erősen befolyásolják az új tanítások, mint az ördögi megszállottság, a hit mozgalom stb.

Sok ilyen új tanítás pásztorolási hiányosságok miatt jött létre. Például, akik azt kezdték tanítani, hogy a hívők lehetnek ördögtől megszállottak, valószínű, hogy esetenként félreértelmeztek bizonyos viselkedéseket, és démonikusnak tulajdonították azokat. Amint már említettem, egyesek azt tanították, hogy hallgatóik köhögjék fel a büszkeség démonát, vagy a körömrágás démonát. Ez bizonyos viselkedési problémák kezelésének félreértelmezése volt. A Sátán erősen támadhatja a hívőket a démonain keresztül. De amikor valaki azt mondja, hogy bizonyos szokásokat a démonok okoznak, akkor téved. Az is előfordul, hogy bármilyen mentális problémára rögtön kimondják, hogy ördögi eredetű. Évekkel ezelőtt a Karib-tengeri szigeteken prédikáltam, és egy asszony előrehozta fiát, hogy imádkozzanak érte. Elég volt a fiú szemébe nézni, és látni lehetett, hogy valamilyen elmebetegségben szenved és mozgása is korlátozott. A lelkész állandóan az ördögöt üzte a fiúból, de nem volt nála változás. Nagyon szerencsétlennek tartottam, hogy a lelkész ezt tette, mert nagyon elkésztő volt az anyának és a gyermeknek egyaránt. Az igazán démoni viselkedés zavart okoz az istentisztelet alatt is. A pünkösdi hagyomány szerint az emberek úgy különböztették meg a démoni megszállottságot minden mástól, hogy valamilyen módon érzékelték a gonosz jelenlétét, és észrevették a magatartásban lévő lázadást. Látták, hogy milyen mérges lett a megszállott, amikor kimondták Jézus nevét.

A démonok kiűzése divat lett a pünkösdiak között is, mert a szellemi harcra emlékeztetett. Mindannyian tudjuk, hogy az ördögi erő nagyon súlyos probléma, de sokan félreértelmezték ennek az erőnek a működését. Ezek a tanítók figyelmen kívül hagyják Pál tanítását az Ef 1-ben arról, hogy mit jelent „Krisztusban lenni”. Ha valaki Krisztusban van, akkor Jézus Krisztus uralma alatt, az ő felségterületén él. Ha a Sátán lakozást vesz a lelkünkben, akkor nem vagyunk többé keresztények. Mindaddig, amíg Krisztusban vagyunk, biztonságban vagyunk. Ezeknek a tanításoknak a nagy része elvette a biztonságérzetet a hívőktől. Ahelyett, hogy egyesek felismernék a gonosztságot a világban és a szívükben, inkább a körmüket szemlélik.

Ezután jött egy másik tanítás, amit magyarul talán merev tanítványsági mozgalomnak lehetne nevezni. Eredetileg nagyon tiszta szándék vezette. Sok független karizmatikus vezető látta,

hogy a hívók nem kapnak olyan pásztori gondoskodást, amilyenre szükségük lenne. Úgy vélték, hogy mindenkinek szüksége van egy lelki támogatóra (mentorra), akinek számot ad. Ez a felfogás fokozatosan létrehozott egy piramist. Észak-Amerikában és valószínűleg Európában is karizmatikusok ezrei elszámolással tartoztak egy fölöttük álló pásztornak. Ezek a pásztorok meg főpásztorok alá tartoztak, és végül a csúcson öt karizmatikus vezető állt az Egyesült Államokban. Az eredeti szándék érthető volt, de végül eltorzult. A hívők azt hitték, hogy nem lehet semmilyen komoly döntést hozni anélkül, hogy ne kérnék ki a pásztoruk engedélyét. Ha valaki meg akarta kérni egy lány kezét, akkor először engedélyt kellett kérnie ehhez a pásztorától. Ugyanezt kellett tenni egy ház eladásakor vagy autóvásárláskor. Egyesek ezt átvitték a tizedadásra is. Tizedet adtak a pásztoruknak, és ő is tizedet adott a maga pásztorának. Végül annyi probléma adódott, hogy több kulcsvezető, különösen David Duplosi elítélte ezt. David befolyása és tekintélye nagy szerepet játszott a merev tanítványság vagy pásztorlás mozgalom befejezésében.

– *Kik vettek részt vezetőkként ebben a merev tanítványság mozgalomban?*

– Az egyik jól ismert név *Bob Manferd* volt, aztán *Derek Prince*, *Earn Baxter*, a másik kettőre nem emlékszem. Manferd végül nyilvánosan is bocsánatot kért azokért a negatív hatásokért, amiket ez a mozgalom kiváltott. Egy másik Magyarországon jól ismert név, *Todd Burke*, szintén ezt a mozgalmat képviselte.

– *Milyen problémák merültek fel Magyarországon?*

– Több mint tíz évvel ezelőtt Jan Palmer is ilyen csoportokat kezdett alapítani. Általában a világból tértek meg fiatalok hozzájuk. Földalatti mozgalom volt, és nagyon terjedt, mert a maga módján élő közösségeket hozott létre. Az okozta a problémát, hogy nagyon erős volt a személyi kontroll. Manipulálták az embereket. Kb. hat évvel ezelőtt háromfelé szakadtak. Egyiküknek még mindig Jan a vezetője, bár külföldről irányítja őket.

Egy másik irányzat a hit-mozgalom, amiről tudom, hogy megjelent Magyarországon is.

Ennek a fő kérdése a jólét. A hit-mozgalom gyökerei azonban visszanyúlnak egészen a XIX. századba a megszentelődés tanításához.

Azt tanították, hogy amikor valaki megszentelődik, akkor lelkileg helyreáll az a kapcsolata Istennel, amivel Ádám és Éva rendelkezett az Édenben a bűneset előtt. Bizonyos értelemben mindannyian ezt valljuk. Azt, hogy amikor valaki Krisztushoz jön, akkor a negatív lelki hatások visszafordulnak, Krisztusban új teremtés lesz.

Amikor bejött a gyógyító mozgalom, azt állította, hogy az engesztelő vérben (miután valaki megszentelődött, és részesült a lelki áldásokban) a testünk megváltása is szerepel. Ez lényegében azt jelentette, hogy a bűneset testi (fizikális) következménye is megszűnik a váltság által.

Amikor ebben az évszázadban új lendületet vett a gyógyító mozgalom az 1940-es, 50-es és 60-as években, akkor sokan kezdték azt tanítani, hogy Isten minden gyermekét anyagi jólétben akarja részesíteni. Azt mondták, hogy a keresztények már részesültek a lelki jólétben, a testi egészség áldásában, de még mindig nem használják ki azt a teljes áldást, amit Isten adni akar nekik. Olyan igeszakaszokra hivatkoztak, mint János harmadik levelében az a mondat, hogy „Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek” (2. v.). Tehát Isten szeretné megadni az anyagi jólétet is minden hívőnek. Éppen úgy, ahogy a hitünket kell használni ahhoz, hogy elvegyük a megszentelődést, és testi gyógyulásban részesüljünk, megint csak hit által magunkévá kell tenni az anyagi áldásokat. Olyan emberek, mint Kenneth Hagin és Oral Roberts kezdték azt tanítani, hogy a hívőknek el kell venniük mindazt az anyagi áldást, amit Isten elkészített nekik.

Ennek a tanításnak egyik nagy hibája volt, hogy a tanítók pontosan előírták Istennek, hogyan áldja meg őket anyagilag. Ennek hatására az emberek ahelyett, hogy engedték volna Istennek, hogy Ő döntse el, hogyan áldja meg őket, elkezdtek követelni, pl. autókat. Azt vallották, hogy

a hangerejükkel meggyőzhetik Istent, és megadja nekik, amit kérnek. Például van egy rokonom, aki eldöntötte, hogy családjá miatt nagyobb házra van szüksége. Ez igaz volt. A következő lépésben azt is eldöntötte ez a hölgy rokonom, hogy Isten nagy házat akar adni nekik, ezért beült az autóba és körbejárta a környéket. Meglátott egy házat, ami nagyon megtetszett neki. Megállt a háznál, és becsöngetett. Amerikában, ha egy ház eladó, akkor jól láthatóan ki van írva, hogy eladó. De nem volt ilyen tábla az udvarban. Amikor kijött az ott élő nő, a rokonom elmondta neki, hogy szeretné megvenni a házat. „De mi nem akarjuk eladni a házunkat” – hangzott a válasz. „De el kell adniuk” – makacszkodott a karizmatikus rokon. „Szó se lehet róla.” – válaszolt a tulajdonos. Rokonom végső érvéhez folyamodott: „Én erre igényt tartottam, és megvallottam” – aztán elment. Persze soha nem vették meg azt a házat. Azt kívántam, hogy bárcsak a tulajdonos ránézett volna a rokonomra és így szólt volna: „Ne kívánd a felebarátod házát!”

Ezt el mertem mondani itt, de nem merném elmondani bizonyos (rokon) körökben otthon. Egyes dolgokat biztonságosabb Magyarországon elmondani.

Az anyagi áldások hajszolása jobban működik az észak-amerikai gazdasági helyzetben, mint a világ sok más országában. Részt vettem két istentiszteleten, ahol azt tanították, hogy a tized összege, amit a tagok odaadtak Istennek, meghatározza, hogy Ő viszonzásul mennyit ad nekik. A lelkipásztor késleltette a perselyezést az istentisztelet végéig (Amerikában sok helyen az istentisztelet első felében tartják a gyűjtés). Ott volt a neves hitese tanító is, akit közben felkért prédikálni. Ez a tanító elmagyarázta, hogy ha valaki a tizedének a kétszeresét adja Istennek, akkor Ő a jövő héten kétszeresére emeli a fizetését. Az istentisztelet végén, amikor gyűjtést tartottak, óriási pénz gyűlt össze (jutott belőle a hitese tanítónak is). Bizonyos értelemben ez a tanítás kapzsiságra biztatja a hívőket.

Tény, hogy van ebben a tanításban valami igazság. Isten valóban azt akarja, hogy mindannyian bővölködjünk, de engednünk kell, hogy Ő döntse el, hogyan áld meg minket. Egyesek talán nagyon gazdagok, de más területeken nagyon szegények.

A hit-tanítók legnagyobb része nagyon szegény volt, de amikor magáévá tette ezt a tanítást, kezdett felemelkedni anyagilag. Például Oral Roberts évekkel ezelőtt írt egy könyvet azzal a címmel, hogy „*Hogyan tanultam meg, hogy Jézus nem volt szegény*”. A könyv első felében leírja, milyen mérhetetlen szegénységben nőtt fel. Apja nagyon kis gyülekezetek lelkipásztora volt Oklahoma államban. Sokan úgy gondolták az apja gyülekezetében, hogy a lelkipásztornak hitből kell élnie, ezért nagyon kevés pénzt tettek a perselybe. A szülei sok éven át szenvedtek a szegénység miatt. Oral leírja, mennyire dühös volt, hogy a szülei ilyen szegények, és ő szegénységben nőtt fel. Évekkel később felfedezte azt, amit ő „mag hitnek” nevezett.

Amikor tanulmányozni kezdte az Újszövetséget és Krisztus életét, a „kinyilatkoztatási ismeret” segítségével (mellesleg a „kinyilatkoztatási ismeret” csak egy hangzatos kifejezés, amelynek segítségével bármit bele lehet olvasni az Igébe, amit szeretnénk benne látni) azt állította, hogy Jézus nagyon szép házban lakott, hiszen ácsmesterséget tanult. Természetesen Isten Fiaként ő nem készített semmi gyenge minőségűt, hanem épített magának egy nagyszerű házat (megint csak tudni kell, hogy Amerikában nem a kőművesek, hanem az ácsok építik a házakat, mert azok nagy többsége faház). Oral szerint Jézus evangélizációs társaságának bőven volt pénze, hiszen volt pénztárosuk. Olyan sok pénz halmozódott fel a pénztárban, hogy Júdás kapzsi lett. Jézusnak közlekedési eszköze is volt, szamarával járt. Tehát Oral úgy mutatja be Jézust, mint aki anyagilag áldott személy volt, sok pénzzel rendelkezett, jól élt. Mire a könyv végére értem, eltűnődtem és ezt mondta magamban: „Álljunk csak meg egy percre! Ez nem Jézus, ez Oral Roberts. Oral írt egy könyvet, hogy kimagyarázza hogyan lett ő nagyon szegény emberből nagyon gazdag. Tehát Isten azt akarja, hogy mindannyian bővölködjünk, de ez a bővölködés sokféleképpen valósulhat meg.”

Általában ezek a felszínre jövő tanítások a keresztények körében valamilyen szükség hatására

fejlődnek ki, ezért olyan vonzóak sokaknak. Az a baj velük, hogy nagyon könnyen végtelenségé válnak. Ma is vannak olyan karizmatikus vezetők, akik azt állítják, hogy Isten jót akart kihozni a hit mozgalomból, de a hívők pénzsóvárák lettek. Nagyon kár, hogy ezek a vezetők nem mutattak rá a hibákra és tévtanításokra rögtön, amint megjelentek, hanem megvárták, amíg az egész elmérgesedik a hívők között, és csak utólag tekintenek vissza fejesóválva. Persze ezek a tanítások nagyon népszerűek lettek, és kinőtték magukat, aztán megint a helyi lelkipásztorokra hárult a legnehezebb feladat. Nekik kell segíteni az embereknek, hogy megtalálják az egyensúlyt a keresztény életben. A juhok esetenként hajlamosak az elkalandozásra.

1987–88 táján együtt voltunk fiatal hívőkkel Prágában. Rám is nagy hatást tett a hit-mozgalom. Egy zambiai misszionárius tanított bennünket erről. Azt tanította, hogy mindent meg kell kötnünk, különösen a démonokat. Azt mondta, hogy ha az oroszországi hívők tudnák, hogyan kell megkötni a Sátánt, akkor nem szenvednének olyan sokat. Tehát nagyon a hatása alatt voltunk. Először radikális hívők lettünk, aztán kezdtük magunkat jobbnak tartani a többiekénél a gyülekezetben, végül csalódtunk és kiábrándultunk mindenből a hit mozgalommal kapcsolatban és mindennek a megköntözéséből is.

– *Nem ismerem a hit-mozgalom nyugati írásait, de foglalkoztam a magyarországi hit-mozgalom történelmi áttekintésével. Az itthoni szakirodalomban a pünkösdi múltat egyértelműen magáénak vallja. A topekai megmozdulást például egyértelműen saját történelme részének tekinti. Azt állítja, hogy Magyarországon a pünkösdi mozgalom a 60-as évekig létezett, utána meghalt és a hit-mozgalomban él tovább. Mennyire fogadhatjuk el a pünkösdzizmus és a hit-mozgalom közös gyökereit? Némely evangéliumi író a hit-mozgalom gyökereit a „keresztény tudomány” nevű csoporthoz vezeti vissza.*

– A gyökerek egyértelműen a pünkösdi mozgalomhoz, de a XIX. századi gyógyító mozgalomhoz nyúlnak vissza. A XIX. század második felében alakult ki az evangéliumi gyógyító mozgalom, ugyanakkor, amikor a „keresztény tudomány” csoport is. Ezek valójában párhuzamos mozgalmak voltak, nyilvánvaló hasonlóságok is láthatók közöttük. Az evangéliumiak természetesen tagadták a „keresztény tudomány” tanításait. Kimondták, hogy a gyógyulás nem azért történik, mert az értelem győz az anyag felett, hanem azért, mert Isten meggyógyított valakit Krisztus váltságmunkája révén. A hit-tanítók egy részének tanítása mégis nagyon hasonlított a „keresztény tudomány” csoportéhoz. Például *Chales Kaps* ilyen tanító volt, aki írt egy könyvet azzal a címmel, hogy „A nyelv, mint teremtő erő”. Ennek az a lényege, hogy amit kimondunk, az meghatározza Isten viselkedését. Ez nagyon közel áll a „keresztény tudomány”-hoz. A legtöbb gyógyító evangélista nem értett egyet Kaps könyvével.

Mindenesetre tény, hogy a hit-mozgalom gyökerei a pünkösdi mozgalomba nyúlnak vissza, amit meg lehet magyarázni egy családfa segítségével. A családfán láthatók a család különböző tagjai, a gyermekei, és látszik, hogy mennyire más emberek lettek belőlük, bár ugyanazok a nagyszüleik. Előfordul, hogy amikor az evangéliumiak kritizálják a pünkösdieket, ők maguk nem csinálják meg a saját házi feladatukat, egyszerűen csak beskatulyáznak minket.

– *Sokszor halljuk azt az indoklást, hogy „Jézus nevét használtam!” mintha ez egy varázsszó lenne. Mi erről a véleményed? Jellemző ez a hit-mozgalomra?*

– Úgy gondolom, hogy esetenként visszaélnék Jézus nevével. A tízparancsolatban azt olvassuk, hogy „Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd!” Ez lényegében azt jelenti, hogy ne használd Isten nevét önző célokra. Például évekket ezelőtt valaki „Jézus” nadrágokat árult, mert keresztényeknek akarta eladni a kollekcióját. Ez bűn, mert megszegi Isten parancsát. Az ilyen ember Jézus nevéből pénzt akar szerezni.

– *Sokan az ördögűzésben arra hivatkoznak, hogy használták Jézus nevét, mintha Ő eszköz lenne a kezükben.*

– Az új tanításokkal sokszor együtt jár, hogy a hívők több hatalmat tulajdonítanak maguknak annál, mint amivel ténylegesen rendelkeznek. Mi nem irányíthatjuk Istent, hanem engednünk kell, hogy Ő irányítson bennünket. Ez azt jelenti, hogy Isten dönti el a jólétünket, és amikor azt mondjuk, hogy „Jézus nevében”, akkor valójában úgy imádkozunk, hogy „Uram, legyen meg a te akaratod”. Ha ez nem így történik, akkor visszélünk vele.

Amikor sok évvel ezelőtt Oral Roberts imádkozott az emberekért és betegek ezrei vártak a sorukra, hogy imádkozzon értük, ő rátette a kezét a fejükre és ezt mondta: „Gyógyulj meg!... Jézus nevében.” Angolul ugyanilyen hangzású szót használnak, amikor egy kutyát utasítanak, hogy maradjon nyugton. Amikor valaki megfigyelte Oral Roberts parancsát, megkérdezte tőle, hogyan betüzi ezt a szót. Nagyon fontos tudnunk, hogy minden áldás az Úrtól ered és nem tőlünk.

Nagy kiváltságnak tartom, hogy meghívtatok és közöttetek lehetek. Hozzászólásaitok gazdagítottak engem is, és remélem, hogy amit én mondtam, az segíségekre lesz.

Mindannyian ugyanabban a szőlőskertben dolgozunk, és imádkozni fogok azért, hogy Isten gazdagon áldjon meg benneteket.

Imatábor – 1999 • Molnár Anita Budapest, Agapé

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése” (Jak 5,16).

Immár ötödik alkalommal gyűltek össze az imádkozók *Soltvadkerten, június 21–27-e* között, hogy a lelki fegyverzetet magukra véve közbejárjanak különféle imacélokért. A táborba érkezve csodálatos volt megtapasztalni azt a szeretetet, mely teljes mértékben összekötött; s mindannyian tudtuk, itt a helyünk, Isten valami különleges dologra akar felkészíteni.

(Személy szerint kiváltságnak tartom, hogy részt vehettem a táborban, s az Úr méltóvá tett a közbenjárásra.) A létszám egyre növekszik, s ebben az évben, 105 testvér buzdult fel arra, hogy egy hétig Isten előtt megállva keresse a közösséget.

Első este a táborban először a jelenlevők bemutatkozásait, Nyeste testvér buzdító szavait hallgattuk, ki elmondta; az Úrnak jó gondolatai vannak felőlünk, békességnek és nem háborúságnak gondolatai, de ennek feltételei vannak:

1. segítségül hívtok engem,
2. meghallgatlak titeket,
3. kerestek engem és megtaláltok.

Keddtől péntekig hasonlóan alakult a program; reggelenként áhítatok (*Krepsz István, Menich András, Rácz Lajos, Pavel Burai, Kovács István* buzdító szavai vezettek az imádságban). A tanítások egymásra épültek, s úgy gondolom, olyan területeket tárt fel Isten, melyek nélkül a közbenjárás szolgálata nem végezhető. Néhány gondolat ezekből:

– A hívők hagyják el a rájuk jellemző bűnöket!

– Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül (1Kor 5,1–13). Ha közbenjárók akarunk lenni, ki kell vetni magunk közül a bűnt.

– A bűnök elválasztanak Istentől. Ha nem vagy kapcsolatban az Úrral, nem vagy Vele (1Kor 6,17). Mi a keresztyénség az életedben? Életet viszel vagy halált? A ti szelíd lelkűségetek ismert legyen minden ember előtt (Fil 4,5)

– Nem azon van a hangsúly, hogy milyen szolgálat vár rám, hanem Krisztus titka; Őröla bizonyoságot tenni.

– A közbenjárónak nagyon fontos a szellemi fegyverzet. (Ef 6,11–18)

– Kirajzolódik az öröm arcunkon? A Szentlélek megmutatja neked, ha az Úrral vagy. A szeretetet, örömet pusztítják a rókafiak. (Én 2,10–16)

Délelőttönként tanítások következtek: *Nyeste Ferenc* (az OIH vezetője) különböző bibliai imádságokat tárt elénk, mint pl.: Anna, Nehémiás, Dániel, Jósafát, Jákób, Izrael (mint nép),

Mózes, Illés, Jézus imádságát.

Michael Costello – amerikai misszionárius – Salamon imádságáról beszélt nagyon alaposan, s jó volt ennek ismeretében imádkozni. A testvér elmondta; nem elég kérni, hanem meg is kell várni, hogy meghalljuk Isten hangját. Ő megtartja az ígéreteit, de nekünk is be kell tartani a nagy parancsolatot. Mielőtt a zenekar belekezd a nagy mű előadásába, a hangszereket fel kell hangolni. Jézus azért jött, hogy a foglyokat megszabadítsa, s nekünk is ez a feladatunk; imádkozni azokért, akiket az ellenség fogva tart.

Rácz Lajos testvér – a 168 órás imalánc és az újszászi református gyülekezet vezetője – a múlttól, a jelenről és a jövőről beszélt, elmondva: imádság által megváltoztathatjuk az eseményeket. Ebéd után – szabadidőben – további beszélgetésre, imádságra volt lehetőségünk, voltak, akik a szomszédságban lévő gyerektáborban evangélizáltak, egy másik délután pedig hét tele autóval imatúrán vettünk részt, melyen a jugoszláv határmenti falvakért, városokért s a települések szükségleteinek kielégítéséért imádkoztunk. Szabadidő után kiscsoportos beszélgetések, imádságok következtek a csoport tagjaiért. Örömmel hallgattam a bizonyosságokat, melyek a csoportos imádságokra jöttek feleletként. Vacsora után esti alkalom volt, melyen a fentebb említett testvérnek adták át Isten üzenetét, sok-sok dicsőítéssel körítve. Az Úr áldott és áldott, s beteljesítette az Őt félőknek vágyát, meghallgatta kiáltásukat! 26-án (szombaton) volt az *Országos Közbenjáró Imanap*, melyen mintegy 150 testvér vett részt az ország különböző helyeiről. Köszöntés és dicsőítés után félórás blokkokban Krepsz István, Rácz Lajos, Besenyei József, dr. Kovács György vezetett minket a következő témákban: a hívők megújulása, imaélete, együttműködése, hívők az evangélizációban. Szünet után spontán alakult csoportok imádkoztak egymás kéréseiért, és közösséget gyakoroltunk, majd közbenjártunk a jugoszláviai háborús helyzet megoldásáért (Koszovó, Vajdaság), az országunkért, s végül úrvacsorai közösséggel zártuk az imanapot. Este záró alkalom volt, melyen sok-sok bizonyosság hangzott el, többek között a tábor ideje alatt imádkoztunk egy testvérnőért, aki a kórházban válságos állapotban feküdt. Miután imádkoztunk, másnapra szinte teljesen jól volt. Dicsőség az Úrnak! Két testvérnő is tanúságot tett, hogy Szentlélek-keresztiséget kapott! Többen megerősödtek elhívásukban, szolgálatukban, s új célokkal tértek vissza otthonaikba.

Utolsó nap többeknek két kérdést tettem fel, s most ezt szeretném leírni:

1. Mit jelentett számodra az imatábor?

2. Mit üzensz az Élő Víz olvasóinak?

– Nagyon sok örömet kaptam. Ne féljünk a spontán szerveződéstől, kívánom, hogy legyenek újabb imacsoportok. Az imatábornak nem szabad megszűnnie anyagi okok miatt! (K. István – Petneháza)

– Részemre az imatábor nagyon sok örömet, sok új testvért és a Szentlélekkel való betöltekezést hozott, amit köszönök az Úrnak. (Ariné – Budapest – Agapé)

– Az Úr a héten számomra megerősödést, bátorságot adott, aminek nagyon örültem. A tanításokon sok támpontot kaptam az imaéletemre és bátorítást, hogy ne féljek a nehéz, reménytelennek tűnő kihívásoktól, mert Isten bizonyosságát adta, hogy szeret, óv és gondot fog rám viselni. Vágyom, hogy betöltekezzem Szent Szellemmel, aki erőt fog adni a munkámban. (Cs. Zoltán – Kalocsa)

– Most vagyok itt először, életem legcsodálatosabb hetét tölthettem itt. Hatalmas teherrel jöttem, nem tudtam mosolyogni, de az Úr felüdített. A terheimet leraktam. Erre minden kereszténynek szüksége van. (Ó. Andrásné – Réde)

– Nagyon jól éreztem magam, s megerősítést kaptam a közbenjárásra. Amit megértettem: fénynek, hitben járó felnőttnak kell lennem. Kívánom, hogy mindenki ismerje fel az ima fontosságát! (M. Katalin – Kalocsa)

– Amivel idejöttem, letehettem, megújultam. Akarom folytatni a szolgálatot: közbenjárni és imádkozni. Hálás vagyok, hogy vihetem az Úr áldását! Brnoban szeretném buzdítani a

testvéreket, hogy még több közbenjáró legyen! Köszönöm a meghívást, hogy részt vehettem az imatáborban, tudom: ezzel is erősödik a magyarokkal a kapcsolatom. (Pavel Burai – Brno)
– Egy fillér nélkül jöttem, de a testvérek befizették helyettem a tábordíjat, azt mondták: neked el kell jönnöd.

Feszültség volt bennem, de feloldódtam, megtapasztaltam az ima erejét, s jó ezt továbbadni. Hálás vagyok a felekezetek közti falak leomlásáért, melynek itt tanúja lehettem. (B. Miklós – Petneháza)

– Egy kivételével mindegyik táborban részt vettem, nagyon jó tanácsokat hallhattam, s átéltem az ima erejét, jelentőségét, átértékelhettem, hogy ez mennyire fontos. Az Élő Víz olvasóinak üzenem: ne hagyjátok ki ezt a tábort, harcoljatok az akadályok ellen, mert mindent megér, s nem tudjátok, mit mulasztotok el! (F. Katalin – Hajdúsámson)

– Nagyon sokat jelentett, rádöbbenem, hogy ne nézzek a körülményeimre. Igazi közbenjáróvá akarok válni, s nem szeretnék a problémákra nézni. Kemény munka, amit vállaltam, de tennem kell. Ne taszítsák el az imatábort, a közbenjárókat, ne elégedjenek meg azzal, hogy otthon is lehet imádkozni – ez az üzenetem. (W. Lászlóné – Siófok)

– Az ördög meg akart fosztani egy nagy áldástól, mert nem akartam eljönni. Nagyon örülök, hogy olyan testvérekkel találkoztam, akik biztattak, hogy jöjjelek imádkozni, s az Úr kezébe tegyem döntésemet. Megváltozott az imaéletem, s az Úr szívemre helyezte a közbenjáró imádkozást. Hálát adok az Úrnak, hogy itt lehettem a táborban, és megismerhettem az ima erejét és hatalmát! (M. János – Komló)

– Sokat épültem, és megerősödtem az elhívásomban (lelkigondozás). (N. Imre – Kalocsa)
Végezetül egy humoros kis történet, melyet szintén a táborban hallottam:

– Hogy áldja meg egyik teve a másikat?

– ???

– Kedves testvérem, az Úr töltsé be a púpodat!

A zene felszabadító ereje • Durkó Sándor László

Még a botfűlűek is szeretnek énekelni. Nem csoda, hogy ha valaki sztár akar lenni, akkor zenei területen próbálkozik először, hisz itt akár egy dallal is be lehet robbanni a köztudatba. A zene sokkal több, mint pusztán művészet. A zene gyógyít is. Az Országos Pszichiátriai Intézetben pszichotikus, neurotikus és alkoholbetegeket gyógyítanak zenével. A terápiás foglalkozások közel egyórásak. A betegek határhelyzetbe kerülnek betegségük kapcsán: szembesülniük kell önmagukkal, fel kell fedezni és elfogadni kell önmagukat és egymást. A művészeti terápiák egyszer csak kinyílnak előttük, és egy más világot, olyan képességeket tárnak fel bennük, amelyekkel korábban nem voltak tisztában, olyan értékeket, mint az önbecsülés, amelyekről korábban nem tudtak.

Természetesen nem minden betegségre jó egy adott zene. A depressziós beteget nem célszerű stimuláló, felfokozó muzsikával körülvenni. A kezelték maguk is próbálnak zenélni, így változnak, kicsit más emberek lesznek a foglalkozás végére.

A zeneterápia hatása olyan, mint a bűvópatak. A jótékony változás abban mérhető le, hogy mi történik a gyógyult életigényeiben, önmaga elfogadásában, magabiztosságában.

Hogyan zenélnék a betegek? A mániás fázisban lévő ember túláradó, hangos, közlékeny, nem tudja kontrollálni magát, ez a zenélésben is megtapasztalható. Azért kell figyelni erre, mert a zenélés által az ember rejtett dolgokat is feltár magából, amik kiindulási pontja lehet a gyógyulásnak.

Nemcsak gyógyító muzsika van, hanem káros, romboló is. Az emberi fülnek van egy optimális tartománya, amelyet hertzben és decibelben lehet kifejezni, amelyen túl egyértelműen fiziológiai károsodást okozhatnak a tartományon túli rezgések vagy a nagy hangerő. Mindenki tapasztalhatta, hogy az erős, magas és éles hangok már szinte fájnak. A

techno- és a diszkózene olyan káros energiákat szabadít fel, melynek tragikus következményei az úgynevezett diszkó-balesetek, amikor a diszkózás után a zenétől felajzott fiatalok, nem érezvén a sebességet, a közutakon hálnak meg autóbalesetek következtében.

A gyógyító zenében nem az előadás, a stílus a fontos, hanem a lélek rezdülései, az asszociációk, amelyek zenehallgatás közben születnek.

A zenének fantasztikus ereje van. A kutatók megállapították, hogy ha tehéneknek klasszikus zenét játszottak, azok tejhozama nagymértékben megnőtt. A zenétől nemcsak a gyermekét váró édesanya nyugszik meg, hanem a szíve alatt hordott magzat is.

Ha igazán tiszta éneklést hallgatok – sajnos ez elég ritka –, akkor a hátamon gyönyörűséges borzongás fut végig, jelezvén, hogy eltalálták a hullámhosszomat.

A zenének alapvetően felszabadító ereje van, de mint mindennel, ezzel vissza is lehet élni.

Azt sem szabad elfelejteni, hogy nem minden betegségre gyógyír a zene, nem ez az egyedüli üdvözítő megoldás. Foglalja el méltó helyét életünkben, otthonunkban, gyülekezeteinkben, de ne tulajdonítsunk neki nagyobb szerepet, mint amit megérdemel. Akinek vakbélgyulladás van, azt nem a zene fogja meggyógyítani, hanem a sebész szikéje.

Szikrák az Euro-Tűz konferenciáról • Durkóné Varga Pálma

%Németország – Böblingen 1999. május 21–24.

Első szikra

Egy tekintélyes napilap újságírója megkérdezte *Reinhard Bonnke* világhírű evangélistát, hogy miért állít szolgálatba nőket a CfaN misszióban. (CfaN misszió = Krisztus minden nemzet számára.) Tudta, hogy fontos kérdéstről van szó, s a kérdés a világon élő valamennyi, de főként az afrikai nők helyzetére várja a választ. Nem jött mindjárt felelet. Ha nem kapcsol az agyad, tanácsolom, hogy menj „egy emelettel feljebb”, s fohászkodj Isten bölcsességéért – mondta elbeszélésében Bonnke pásztor. Amikor emberi tudásod végéről Isten bölcsességének színterére, emeletére tudsz jutni, akkor jön a szikra, a válasz.

– Fuldoklik a világ. Életveszélyben van a környezeted, nyög a társadalom. Ha fuldokolsz, nem mindegy, hogy nő vagy férfi dobja be neked a mentőövet?! Egy fuldokló nem fogja azt mondani, hogy ez csak egy asszony, én inkább meghalok. *Itt az ideje, hogy az asszonyok szolgálatba álljanak, és mentseék a „fuldoklókat”*. Egyik embernek sincs mindene, de mindenkinek van valamije. Használd Isten szolgálatában, amit te kaptál!

Második szikra

A tűz égeti a bőröd, húsod, fájdalmad van és szenvedsz. Az eredmény egy marék hamu. Ez a saját mű, a saját tűz. Isten nem akarja, hogy egy marék hamu legyél magad és a szolgálatod is. Ha megjelenik Isten tüze, akkor a csipkebokor ég, *de soha nem ég el* (2Móz 3,1–2). Nem azért jön, hogy elégessen minket. Ez a tűz nem fog megemészteni. Figyelmesek lesznek rád az emberek. Nem a bokrot (a természeti énedet) fogják látni, hanem a természet feletti tüzet. Régen a kandalló azért volt, hogy fényt adjon és meleget árásszon. Mára megjelentek a mesterséges kandallók tűzszerű fényvel, mesterséges tüzzel. Nincs kisugárzásuk, csupán csillogásuk. Sok keresztény ilyen mesterséges tüző, „csillogó kandalló” életet él. Saját magunkat becsapjuk, de másokat nem tudunk becsapni vele. Ők nem gyulladnak meg a hamis tüztől.

Honnan jön az igazi tűz? Istentől magától jön, és természetfeletti módon ég szívedben az elveszett lelkek iránt, de közben soha nem válsz egy marék hamuvá. Égsz, de soha nem égsz el!

Egyszer egy pásztorhoz ment a presbitere:

– Testvér! En teljesen kiégtem.

– Kedves Testvérem! Te nem kiégtél, hanem kifagyta. Nem égsz, hanem sokkal inkább hűtőszekrény vagy. Ahol tűz van, ott élet van! Úgy kell égni, hogy élők maradjunk!

Harmadik szikra

500 zsidó látta Jézust a feltámadás után, de csupán 120 volt együtt a felházban. 380 „eldobta” magától a pünkösdi átélését, megtapasztalását, élményét.

Fizesd meg az árát! A 120 ember egy szívvel-lélekkel foglaltos volt az imádkozásban és könyörgésben. Az átélés, a megtapasztalás hit által a tiéd is lehet, maradj engedelmes!

Negyedik szikra

Miért nyomtatunk naponta lapokat? Mert az emberek naponta változtatják véleményüket.

Miért van csak egy Bibliánk? No 1.: *Most is igaz! Örök, igaz!*

„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédem *Örökké megmarad.*”

Jézus a mi *örök napóránk*, aki mindig déli 12 órát, irányt mutat és az *Atyára, Istenre* mutat.

Nincs benne a változásnak árnyéka sem. Nem kel fel, és nem nyugszik le. Nem mozdul jobbra, balra. *örök és változhatatlan*, mindig *fent* van a legmagasabb ponton, ahol nem létezik árnyék, csupán a valóság, a nagy *Vagyok!*

Ötödik szikra

Péter, a tanítvány először futott a sírhoz a feltámadott Jézust látni, először prédikált a pogányoknak, először tagadta meg.

Jézus szeretetteljes pillantása megváltoztatta a tagadó Pétert! Péter „oroszlán” lett Jézus számára. *Ő változást akar bennem és benned, hogy más emberek is változzanak meg!* Ez az Euro-Tűz Konferencia lényege és célja! Ahova Jézus megy, ott változás következik be. A naini özvegy fia feltámadt. Ha hozzád is megérkezik – téged is megváltoztat. Nem azért jöttünk a konferenciára, hogy élményt hajszoljunk, hogy izgatott állapotba kerüljünk. *Ő változást akar bennem és benned, hogy más emberek is változzanak meg! Isten Szellemére, természetfeletti tüze van szükségünk!*

Hatodik szikra

A vallásos emberek: külsőleg akarnak a tűz mellett melegedni, egyszerűen jól akarják érezni magukat. Élményt hajszolnak.

Igazi hívő ember: Belül ég a tűz, mintegy a csontjaidba rekesztve.

Belül legyen a tűz, ne körbejárd és melegedj mellette! Hogy hova tartozol, annak próbatétele a hitvallás. Ha csupán körbejárod a tüzet és nincs benned, tagadás, elhallgatás az eredménye. Ha a Szent Szellem tüze benned ég – megvallod Uradat. A Holt tenger azért halott, mert nincs lefolyása, továbbadása. Úgy nem adhatod tovább, hogy a szobádban ülsz és tévét nézel, vagy ülsz a gyülekezeti padban. Nyisd ki a szádat és én – az Úr – megtöltöm azt *tüzes szavakkal*, mert nem beszédben áll Isten országa, hanem erőben. Add át akaratodat, mondd, hogy...

„*Kész az én szívem, Istenem...*” Az Úr küldi az erős, tüzes szavakat és az emberek hidegsége, ridegsége tüzet fog körülötted. Hisz minden ember problémáira Jézus a válasz!

Hetedik szikra

Jézus a feltámadása után beszélgetett tanítványaival az emmausi úton, de nem ismerték fel.

Viszont ezt mondták egymásnak: nem égett-e a szívünk, mikor hozzánk beszélt, és magyarázta nekünk az Írásokat? (Lk 24,15–16,32) *Jézus igéje tüzünknek forrása*, hogy a bennünk lángra gyúlt tűz tovább égjen. Valamit nagyon fontos tudni! Ha Isten Igéje iránti szereteted lelohad, szíved hőmérséklete is megváltozik. *Isten igéje az eledel.*

Elmondom a *papagáj* példáját: Egy ember szeretete volna megtanítani beszélni a papagáját. Elment hát a madárkereskedésbe és tanácsot kért, hogyan tudná elérni, hogy beszéljen

kedvenc madara.

– Vegyen kérem a kalitkába egy kis csengőt, s ha annak nekirepül, talán beszélni kezd. Meg is vette a gazda a csengőt, de a papagáj nem beszélt. Visszament hát a boltba és elpanaszolta, hogy a módszer nem vált be.

– Vegyen kérem egy kis létrát, azon le-fel járhat a madara, sőt feltétlen tegyen be a kalitkába egy tükröt, és ha meglátja magát a papagáj a tükörben, biztosan lesz kedve beszélni. Sajnos, nem így történt. A papagáj egy napon elhunyt. Szomorúan ment vissza a gazdája a madárkereskedésbe.

– Figyeljen, kérem, ide. Nem segített sem a csengő, se a létra, sem a tükör. Nincs többé papagájom. Valamit el kell mondanom. Mielőtt meghalt szegény papagájom, egyszer megszólalt: *magot, eledelt nem adnak abban az üzletben?!*

Így van ez ma nagyon sok istentiszteleten. Van minden extra: szép koncert, – csengő; pantomim, balett – létra; műsor – csillogó tükör; csak éppen *eledel nincs. Nem hirdetik az evangéliumot, pedig az evangélium ereje tartja meg Isten népét!*

Nyolcadik szikra

A vallásos ember a kereszt körül járkal, ceremóniázik.

A hívő ember megtagadja önmagát, és a keresztben van, keresztet hordoz. „Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és úgy kövessen engem.”

Kilencedik szikra

Minden kenet mögött ott van a sivatag átélése, a szárazság. Mielőtt Isten felken, a sivatag is osztályrészed lesz. *A te véged kezdet Isten számára!* Kiszáradtnak érzed magad? Jó pozíció ma! Add oda szárazságodat az Úrnak! Tudod, a száraz ág *Isten tüzétől* igen jól ég. *Ha nincs véged, soha nem lehet kezdeted.* Az öreg oltárt le kell rombolni, új oltárt kell építened. A múltad tönkretelhet. Egy bibliaiskola sem tesz Isten emberévé! Isten embereit Isten hívja el! Hagyd, hogy a hamis tüzet Ő oltsa el, és hagyd, hogy az Úr tüze lángra lobbantson *téged!* Ha Isten kiválaszt téged, az a lényeg, hogy Ő mit gondol rólad. (Olvasd ide a neved, kérlek!) Neked nem azt kell tenni, amit az emberek szeretnének. *Tedd azt, amire Isten elhívott!*

Tizedik szikra

Sokan kérik Bonnke testvért:

– Add át, kérlek, a kenetet!

Ilyenkor szelíden így válaszol:

– Testvér! Gondolod, hogy én átadom a kenetemet neked, és elmegyek kenet nélkül?

Szeretlek, kedves testvérem, no, de ennyire azért nem. Ezt nem teszem. Kopírozás lenne, szörnyű dolog lenne. Mióta dolgozik Isten kópiákkal? Isten teremtő, nem kópiátor! A természetben sincs egyforma falevél, hópehely, 6 milliárd embernek sincs egyforma ujjlenyomata. Én originál vagyok, eredeti. Te is originál vagy – eredeti. Ha te Bonnke áldását kapnád meg, idegen, hamis dolog lenne. Ha én imádkozom érted, akkor te *Jézus nevében, Jézus kenetét kapod.*

Tizenegyedik szikra

Nekünk igazságos mennyei Atyánk van, hogyne adna Szent Szellemet azoknak, akik kérik Tőle. Bonnke testvér elmondta:

Ötgyermekes lelkész családban nőtem fel, szegények voltunk, ritkán jutott édesség. Amikor megláttam, hogy a húgom bonbont szopogat, akkor tudtam, hogy a jó és igazságos mamánál, bent a konyhában van minden gyermeke számára külön-külön bonbon, édesség. Tehát nem mentem oda a testvéremhez, erőszakkal nem vettem ki a szájából a félig elszopogatott

bonbont, hanem beszaladtam a mamához, és elkértem az enyémet, mert ismertem és tudtam, hogy nekem igazságos és jó mamám van, aki minden gyermeke számára eltett egy-egy bonbont.

Hidd el, senki sem veheti el a te „bonbonodat”, a te áldásodat, a te kenetedet! Ismerd meg szerető, jó igazságos Atyádat, és kérd el Tőle, vedd el Tőle a te kenetedet, áldásodat!

Pünkösdkör minden tanítvány feje felett volt egy-egy tüzes nyelv. *Isten tüzet tartogat a te számodra is!*

Nem csoki fagyi a pünkösöd: édes, de hideg! A pünkösöd, tűz, folyékony láva. Nem csupán folyik, árad: Nem ünnep, nem egy közösség. A pünkösöd egyenlő a Szent Szellemmel, Isten 3. személyével. A szél fúj, ott fúj, ahol akar, minden templomon és kerítésen keresztül fúj. Hallottatok már olyan szélről, ami nem fúj? Csendes orkánról hallottatok már? Miért nem tapasztalja sok szellemi ember? Hogy lehet ez? Vannak olyan keresztények, akik a hidegre, szélre érzékenyek. Ajtót, ablakot becsuknak. Nem kell ide szél, érzékenyek vagyunk, még huzatot kapunk. *Ahol a templom ablakait megnyitják, ott a Szent Szellem befúj.* Az elhasznált katedrális levegőjét, a szokásokat kifújja. A feltámadás friss szelét fújja be!

Plusz egy szikra

A világban összevisszaság, rendetlenség van. A csalás, a kétségbeesés és félelem, a rettegés szelleme uralkodik. Beteg, megsebesített társadalomban kell élnünk, ahol tinédzser gyermekeink értékrendje felborult, jövőképet nem látnak, csalódottak, fásultak. Megfertőzött miliőben a felnövekvő nemzedék is könnyebben megbetegszik. Az igazi gyógyítóra – Jézus Krisztusra – és az Ő erejére, védelmére, a Szent Szellem kenetére, erejére van szükségük. Mi keresztény szülők megtehetjük azt, hogy a diszkók világa helyett Isten népe közé, Isten jelenlétebe vihetjük gyermekeinket, együtt mehetünk velük – amíg még ők is szívesen akarnak részt venni az istentiszteleteken. Mint a beteg gutaütöttet, Jézus elé helyezhetjük, (akár áldozatot is vállalva, cipelni, tehet hordozni, a ház tetejét kibontva) és kérhetjük: *Uram, cselekedj!* Mi csak terelgethetjük útjukat az Úrral való találkozáshoz, de *Ő az, Aki megment, megáld.*

Ezt a kegyelmet adta meg Isten ezen a konferencián, ahol Theofil és Eliána Pálma tinédzser gyermekeimmel Isten erejét átélhettük, áldást vehettünk hit által.

2000 évvel ezelőtt Jeruzsálemben mindenki a maga nyelvén hallotta beszélni, és Istent dicsőíteni az első tanítványokat. Isten Szelleme élő nyelvet ajándékozott ezen a pünkösdön nekem. Az általam soha nem tanult szláv nyelven imádkoztam, amit egy régóta Németországban élő, jugoszláv származású házaspár tolmácsolt. Mellettem Eliána lányom a Szent Szellem által kapott új nyelven dicsőíthette az Élő Istent. Eliána héber név. Jelentése: Élő Isten az én Istenem.

Számomra, mint édesanya számára is Isten nagy áldása lehetett ez a konferencia. Ajándék Ötöle.

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

Bizonyság • Nagy Dániel, Zirc

Hívó szülők második gyermekeként születtem 1983-ban. 1998-ban tértem meg Várpalotán, de már előtte is jártam gyülekezetbe. Úgy igazán '98 óta formálja Isten az életem. Azóta több időt tudok Istenre szánni imádságban, dicséretben.

'98 februárjában egyik alkalommal megragadt az Úr Szent Szelleme, ez a mai napig élő bennem. Csodálatos megtapasztalás volt. Később '99 április 6-án alámerítkeztem Csetényben.

Megtérésem óta az Úr csodálatos dolgokat tett az életemben. Szeretném, ha továbbra is folytatódna ez az áldás számomra. Az Úr áldjon meg minden kedves Élő Víz olvasót gazdagon!

Szolid • Kuna Tibor

Mindig örömmel tölt el, ha a közösségünk tagjainak kezei közül olyasvalami kerül ki, ami mások számára áldást szerez, és bármilyen más megmérettetésben is megállja a helyét. Az örömet csak fokozza, ha valamelyik fiatal testvérünk produktumáról van szó, mivel ez még inkább megerősíti bennem azt a véleményt, hogy ifjúságunk telis-tele van értékekkel.

Ilyen gondolatok fogalmazódtak meg bennem a közelmúltban, amikor meghallgattam a 'Szolid – Emelj fel' című CD-jét.

Beszélgetőtársam Forgács Sándor, akinek első szólóalbumáról társalgunk.

Kuna Tibor: Ha nem vagyok nagyon eltévedve, az 'Emelj fel' szólóalbum. Mit értsünk azon, hogy Szolid?

– Eredetileg az albumon szereplő dalok gitár és zongora kísérettel kerültek volna előadásra az egyik barátom segítségével. Ekkor még szó sem volt kazettáról, csupán így szeretnénk volna előadni a dalaimat. Ennek a kis „együttesnek” találtam ki a Szolid nevet. Nekem tetszett, és mivel nem szerettem volna saját nevemmel megjelölni az albumot, így ez az elnevezés megmaradt „fedőnévként”. Ezenkívül a dalok sem kemény stílusúak, inkább szolidak.

K.T.: Anélkül, hogy szakmai kritikákba bocsátkoznánk, tény, hogy ez az új CD az egyik legszínvonalasabb zenét tartalmazó keresztény album, ami a közelmúltban jelent meg. Mennyi ideje dolgoztok az anyagon?

– Kicsit hosszú a történet, jó néhány megtorpanással tarkítva. Kb. egy éve kezdtük el a dalok szintetizátoros feldolgozását, ami alapot adott. Ezt többször is átdolgoztuk. Eközben összeállt a végleges csapat. Innentől kezdve fél év aktívabb időszak következett, persze ez is kisebb-nagyobb szünetekkel.

K.T.: Mi késztetett arra, hogy nekikezdj ennek a munkának?

– Néhány éve gyűlnek a dalaim egy füzetben, ezekből néha elgitároztam néhányat istentiszteleteken vagy különböző szolgálatok alkalmával. Mivel jó visszajelzéseket kaptam, és én is éreztem, hogy Isten megáldja a dalok üzeneteit, úgy gondoltam, hogy talán szélesebb rétegnek is eljuttathatnám mindezt. Ezenkívül ez kifejezetten evangélizációs anyag, ami remélem, betölt valamit abból az űrből, ami mostanában az ilyen jellegű keresztény zenében jelen van.

K.T.: Számaid különböző stílusúak: van itt funky, rock, olykor egy kis jazz. Miért ennyire változatos stílusú az anyag?

– Ez azzal magyarázható, hogy az általam elképzelt és gitáron egyszerű módon megkomponált dalok végleges állapotára rányomta a bélyegét zenész társaim zenei beállítottsága is. Szatmári Gábor billentyűsként a szintis, Ruszó András gitárosként a jazz zenében érzi magát otthonosabban. Én leginkább a rock világot szeretem, így aztán létrejött ez a kis zenei „zürzavar”.

K.T.: Tisztázzunk valamit! Te szerezted a számok zenéjét és a szövegeket is te írtad, amelyek nagyon változatosak, egyáltalán nem sablonosak. Hogyan születtek a szövegek?

– A dalok az életről, élethelyzetekről szólnak, amiket látok, hallok, amiket átélek. A különböző témák, különböző embereknek szólnak. Minden dalnak megvan a maga kis világa: az utcagyerekektől kezdve az egyhangú és üres életet élő dolgozó embereken át, a tékozló fiú történetéig.

K.T.: Furcsa helyzetben vagyunk, mert zenéről beszélgetünk, amit az olvasók közben nem hallhatnak. Tervezed-e bemutatni az albumot, hogy minél többen megismerjék? Arról nem is beszélve, hogy ez az anyag komoly evangélizációs eszköz is lehetne a fiatalok körében.

– Kezdetektől fogva az album elkészítése volt a cél, és mivel emögött nem áll jelen pillanatban egy stabil együttes, így egyelőre csupán kazettán és CD-n keresztül terjesztjük. Viszont az ifjúsági napokon, Kadarkúton tervezünk egy rögtönzött bemutatót, persze, csak a körülményeinkhez mérten, szolidan.

K.T.: Mikor és hogyan lehet hozzájutni a kazettához és CD-hez, és ki lesz a kiadója ezeknek?

– Hadd szóljak először a kiadóról, hiszen nagy segítség számunkra, hogy az Evangéliumi Pünkösdi Közösség adja ki ezt az albumot, és támogatásával felkarolta ügyünket. A kazetták augusztustól már jelen lehetnek az ország gyülekezeteiben, de természetesen megrendelhetők a következő címeken is:

Levélcím: Ózd, 3601 Pf.: 173, E-mail: szolid@freemail.hu

A PTF végén • Kasza Mária

Minden kezdet nehéz. Az ember életében a kezdetek mindig valaminek a befejezését jelentik. Számunkra is befejeződött életünknek egy szakasza. Véget ért az iskolába járás, de nem a tanulás. A négy év ünnepélyes lezárása és egy új kezdet megnyitása.

Ezt jelentette az Agapé gyülekezetben megrendezett tanévzáró és diplomaosztó istentisztelet. Vegyes érzelmekkel, kicsit izgulva, örömmel, ugyanakkor szomorúan, fájó szívvel érkeztünk az alkalomra. A gondolataink az érzéseinkkel együtt csapongtak.

Együtt voltunk négy éven át. Tanultuk Isten Igéjét, szolgáltunk, hordoztuk egymás terhét. Eszünkbe jutottak az első tanórák, amikor sokszor még azt sem értettük, hogy miről is van szó. Aztán a végigtanult éjszakák, a vizsgák izgalmai, sikerei és néha kudarcai. Az átélt áldások. A testvérek, akik most nem ünnepelhetnek velünk, mert különböző okok miatt abbahagyták az iskolát. A végigbeszélgetett vagy vitázott órák. A különböző élmények, örömök, amiket átéltünk az iskolában vagy a szolgálatok során.

Szomorúak voltunk, mert búcsúzni kell, el kell válnunk egymástól, a tanároktól. Izgultunk a jövő miatt, ami sokunk számára még nem látható. Vajon hova fog Isten vezetni? De ott volt az öröm és hála Isten és a tanárok iránt, amiért tanulhattunk és sikeresen levizsgáztunk.

Istennek dicsőséget adva, hálásan és némi büszkeséggel vehettük át az oklevelet.

Mosolyogva fogadtuk a rokonok, ismerősök, barátok, testvérek gratulációit és üdvözleteit.

Nem volt könnyű, néha megfáradtunk, „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek mint a sasok, futnak és nem fáradnak meg, járnak és nem lankadnak el.*” (Ézs 40,31)

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

A TÁBORKERT ALAPÍTVÁNY gyermekmissziós információja

Jelszavunk: Gyermekünkért!

Székhelyünk: H-1143 Budapest, Gizella u. 37. Tel/Fax.: 251-6987

Táborhelyünk: 7530 Kadarkút-Vóta (Somogy megye)

Bírósági bej. szám: 12. Pk. 61 219/1998/4

Adószám: 18166868-142-1

Bankszámlaszám: 10100709-31515700-00000006

Alapítványunk célkitűzéseiből:

– Sokrétű, színes programtáborok szervezése által az evangélium megismertetése minél több gyermekkel.

– Gyermekes és munkatársak tábordíjának kedvező szinten tartása, támogatása.

– A meglévő táborhely és a rajta lévő tábori épületek karbantartása, fejlesztése.

– Mindezen célok elérése érdekében pénzadományok, tárgyi adományok gyűjtése, élő munkaerő felajánlások fogadása.

– A Táborkert Baráti Kör megszervezése által szakértők, önkéntes segítők bevonása a feladatok elvégzésébe.

– Folyamatos információ adása céljainkról, terveinkről, feladatainkról, szükségleteinkről, a lehetséges támogatási akciókról.

Támogasd alapítványunk céljait, és keress más támogatókat is környezetedben!

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Fotó: Kincses Kornélia

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Hajókirándulás

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábíán Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1000 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623 © 1998 EPK. Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999402}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1999403}

VÍZSZINTES: 22. Újszövetség fordító (Lajos). **23.** Gád törzsének fejedelme a pusztai vándorlás alatt (*4Móz*). **24.** Időközben. **25.** Amerikai mezőgazdasági üzem. **26.** A japán váltópénz. **28.** Város Júda északi határán (*2Kron*). **30.** Női név. **32.** L. R. I. **33.** Számítógép típus. **34.** Pest megyei település. **36.** Zell am ...; osztrák üdülőhely. **37.** A fluor, a kén és a jód vegyjele. **39.** N. Á. A. **40.** Bréma páratlan betűi. **42.** Tova. **43.** Csapodár. **45.** Dávid Gilóából való tanácsosa (*2Sám*). **48.** Strand, uszoda. **49.** Rangjelző előtag. **51.** A zsidókat feljelentő egyik perzsa hivatalnok (*Ezsd*). **53.** Tőszámnev. **54.** Salamon hangszereket készített belőle (*1Kir*). **56.** Az ezüst vegyjele. **57.** Jabab és János atyja (*Mt*). **60.** Konyhai edény. **62.** Szezon előtti időszak. **64.** Máról holnapra él. **65.** Ézsau fia (*1Móz*). **68.** „A sötétség sem borít el ...” (*Zsolt*). **70.** Helység, melynek lakói összeesküvésben vettek részt Pekája ellen (*2Kir*). **71.** Hard disk driver (winchester), röv. **73.** Hirtelen nagy lángot vet. **75.** A kés vékonyra köszörült oldalával. **77.** Elemi részecske. **78.** A csont latin neve. **79.** Magasztal. **81.** Bakonyaljai község. **82.** Károlyi Gáspár, a ... lelkipásztor. **83.** Az apály kezdete! **85.** Ugyanaz, röv. **86.** Péntek, angolul. **88.** „Nyilaid belém ..., és kezed rám nehezült” (*Zsolt*). **90.** Egy személy. **92.** Madridi

napilap. **94.** Irak fővárosa. **96.** Helység Áser területén (*Józs*). **97.** Tömeges emberáldozatot követelő erő, dolog. **98.** Azonos betűk. **99.** Ide-oda hajladozás. **101.** Plumbum. **103.** Tömörítő program. **104.** Tó Kaliforniában. **105.** Egyiptomi város (*Ez*). **107.** Fejér megyei község. **108.** Település a Répce partján. **109.** Észak-Afrikában honos gyík. **111.** Francia város. **112.** A mezopotámiai mitológia főistene. **113.** Cinezés. **114.** Világjáró. **116.** A szép táj jelzője. **118.** Hírszerző. **119.** Szigetköz! **120.** Ige ragja. **121.** Katasztrális, röv. **122.** Ifj., Angliában. **123.** Duna parti osztrák városka. **125.** Német tagadás. **127.** Morzejel. **128.** „... , feddj, buzdíts teljes béketűréssel” (*2Tim*). **131.** Takaró. **132.** Állami Biztosító. **134.** Város, ahol Sámson meghalt (*Bír*). **136.** Jonathán leszármazottja (*IKrón*). **137.** A sievert (sugárdózis mértékegység) jele. **138.** Gyakori oroszlánnev. **140.** Fél száz! **141.** Európa Kupa. **142.** Csomópont. **144.** Nagyobb, kétfülű kosár. **146.** Somogy megyei község. **148.** Bogyó, szőlőszem latinul. **150.** Főpap Izraelben (*ISám*). **151.** Zéeb, midiánita fejedelem társa (*Bír*). **153.** Falburkoló anyag. **155.** Gyorsan távozik (fordítva). **156.** Belélegzik. **157.** Pál munkatársa (*Gal*). **159.** Moáb város (*4Móz*). **160.** Mely dolgot? **162.** Bizonyos. **163.** „Mint élő kövek épüljtek fel lelki ...” (*IPét*). **164.** Modern orvosi diagnosztikai berendezés, röv. **165.** Kódja, megoldása. **167.** Közismert. **169.** ... higiéné; lelki egészségtan. **171.** Orosz repülőgéptípus. **172.** Szándék. **173.** Júda leszármazottja, Heléa fia (*IKrón*). **175.** ...-Sarézer; Nabukodonozor főembere (*Jer*). **176.** Kiejtett betű. **178.** Tudományok főnévképzője. **179.** Samaria jelképes neve (*Ez*). **181.** „Menjünk ... hálaadással” (*Zsolt*). **183.** Kiváló Áruk Fóruma. **184.** Kettős betű. **185.** Sém fia (*IMóz*). **187.** „Mindent, amit ... hoznak, megegyetek” (*IKor*). **188.** Érdes, nem tiszta hang. **190.** Percegő rovar. **191.** Nyugalom, visszafelé. **193.** Szórás. **195.** Pest megyei község lakója. **197.** Midián fia (*IMóz*). **198.** Női név. **200.** A keleti germánokhoz tartozó nép tagja. **202.** „A szombat lön az ...” (*Mk*). **204.** Júda unokája (*IKrón*). **205.** Ézsau fia (*IMóz*). **207.** Tölgyes, ahol Ábrám lakott (*IMóz*). **209.** Széttérjed. **210.** Igekötő. **211.** Zivatar. **212.** Az izráeliták táborhelye a pusztai vándorlás során (*4Móz*). **215.** Fővárosa: Niamey. **216.** Megfelelő. **218.** Friss. **219.** Ezékiás király anyja (*2Kir*). **220.** Tengernyi. **221.** A buddhizmus, főleg Japánban elterjedt ága. **223.** Páratlan kölyke! **224.** Gyökértörzs. **225.** Korszak. **227.** Ülőbútor része. **229.** Moáb királya, akit Ehud ölt meg (*Bír*). **231.** Ébred. **232.** Angol főnemes. **234.** Jótékonyosság, emberszeretet. **236.** Féregrágtá, odvas. **238.** Nöstény disznó.

FÜGGŐLEGES: 2. Sztori. **3.** Borókapálinka. **4.** Német helyeslés. **5.** Igekötő. **6.** Az eljárás kezdete! **7.** Indonéziához tartozó sziget. **8.** Atyja annak a férfinak, akit Reczin és Pekah akart Júda királyává tenni (*Ézs*). **9.** „Ha pedig vak vezeti a vakot, mind a ketten a verembe ...” (*Mt*). **10.** T. Á. É. **11.** Thaiföldi és francia autójel. **12.** „... félj Sionnak leánya” (*Jn*). **13.** Fejetlen Géza! **14.** Tírussal kereskedő város (*Ez*). **15.** Rúbenita város (*Ézs*). **16.** Adat, angolul. **17.** Azon a helyen. **18.** Néma hit! **19.** M. F. **20.** A szív felőli oldal. **21.** Ebbe az irányba. **27.** Edomita király (*IMóz*). **29.** A jeruzsálemi ösgyülekezet vértanúja (*ApCs*). **31.** „A ... feje a feleségnek” (*Ef*). **34.** Páciens. **35.** Salamon Gileádi helytartója (*IKir*). **37.** Jó erőben van. **38.** Kispróféta. **40.** „Hamisságod eltávozott, és ... elfedeztetett” (*Ézs*). **41.** Város Júdában (*Józs*). **44.** Mózes apósa (*4Móz*). **46.** Ilyen hullám is van. **47.** A fluor és a nitrogén vegyjele. **48.** Válaszol. **50.** Angol város. **55.** Maradandó hatással megragad a tudatában. **56.** Történelmi tartomány Franciaországban. **58.** Néma banda! **59.** Ezékiás király főembere (*Ézs*). **61.** „Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkéről; siess ... irgalmasságoddal” (*Zsolt*). **63.** Tetten ...; rajtakapja. **66.** Trubadúr részlet! **67.** Enyhén lejtős domboldal. **68.** Prelegál. **69.** Ö. V. C. **72.** Azaz, igazi nevén. **74.** Roboám anyja (*IKir*). **75.** A nyugat is ez. **76.** Észak-amerikai indián törzs. **79.** Dávid hőséne, Abiálbonnak származási helye (*2Sám*). **80.** Hangtalanul dadog! **83.** ... mars!; lódulj innen! **84.** Filiszteus király, akinél Dávid menedéket talált (*ISám*). **87.** „Nem vagyunk ... a testnek, hogy test szerint éljünk” (*Róm*). **89.** Folyadékot átszűr. **91.** A fehérjében lévő aminósav. **93.** Eljohénai fia (*IKrón*). **95.** Adományozó. **97.** Cók...; holmi. **98.** Arról a helyről. **100.** Tehénhez hasonló afrikai antilopfajta. **102.** Végtelen mise! **104.** „... Uram, mert hallja a te szolgád” (*ISám*). **106.** É. E. K. **108.** Kína autójel. **109.** Hatóság,

intézmény. **110.** ... smiling; mindig mosolyogj! **113.** Az alaphangtól számított nyolcadik hang. **114.** „Az ... napja úgy jó el, mint a tolvaj éjjel” (*IThes*). **115.** Hadlai fia, efraimi előljáró (*2Kron*). **117.** Pál kísérője és börtöntársa (*ApCs*). **120.** Férfi fehérenemű. **122.** Város Zebulon területén (*Józs*). **124.** Az erős csontozathoz nélkülözhetetlen elem. **126.** Figyel. **129.** Igekötő. **130.** Mozgássérült. **133.** Fed. **135.** „A” ló nösténye. **139.** Perifériáknak rendszerhez kapcsolt üzemmódja. **141.** Ritka női név. **143.** Bálna. **145.** „Nem vagyok méltó, hogy ... neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát” (*IKor*). **147.** Papírra rögzítő. **148.** Osztrák és egyiptomi autójel. **149.** A rubel magánhangzói. **150.** Részben kézzelfogható! **152.** Főpap, Abisua fia (*IKron*). **154.** A hómer tizedrésze (*Ez*). **156.** Jeruzsálem falait javítgató Hánun atyja (*Neh*). **158.** Ábrahám fia, Keturától (*IKron*). **160.** Sidrák és Abednégó társa (*Dán*). **161.** Rakomány. **163.** Sára egyiptomi szolgálóleánya (*IMóz*). **166.** A végén balra! **167.** Dávid hőse, Páltiból (*2Sám*). **168.** „Melkisédek ... királya, a felséges Isten papja” (*Zsid*). **170.** Néma torok! **173.** Segítség. **174.** Káleb leszármazottja (*IKron*). **177.** Zsugori. **180.** Bibliai szám. **182.** ...-Hinnom; völgy, ahol Tófet magaslatok voltak (*Jer*). **184.** A délszláv nyelvek egyike. **186.** Zúzmara. **187.** Északi férfinév. **189.** Város Edomban (*Ez*). **190.** A darázsfészekben van! **192.** Helység, ahol Isten angyala megfedtte az izráelitákat (*Bír*). **193.** Ahóhitbeli hős vitéz (*IKron*). **194.** Dühöng. **196.** Öblös ivóedény. **197.** Ilyen közösség is van. **199.** Csillapodik. **200.** Hegy, melytől északra temették el Józsuét (*Józs*). **201.** Balkáni, indoeurópai nyelvű nép tagja. **203.** Sas, angolul. **206.** Keverék. **207.** ...-Jarkon, helység Dán területén (*Józs*). **208.** Véredény. **209.** „Hozzad ..., Uram, lelkemet” (*Zsolt*). **213.** Város Júdában (*Józs*). **214.** Lámpaláza van. **217.** Lop. **219.** Svájc legnagyobb folyója. **222.** ... bene; jól jegyezd meg! **224.** Idom. **226.** Francia területmérték. **227.** Kaptár. **228.** Mindkét névelő. **229.** „... kincsünk pedig cserépedényekben van” (*2Kor*). **230.** N. T. S. **231.** A kálium és a molibdén vegyjele. **233.** Doktor, röv. **234.** Kettős betű. **235.** Téli sport. **236.** Hangtalanul súg! **237.** El Salvador gépkocsik jelzése. **238.** Félszeg!

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1999404}

VÍZSZINTES: **1.** „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ...” (*Lk 11*). **9.** Helység Jeruzsálem közelében (*Zak 14*). **10.** A júdabeli Ammihud fia, aki a fogság után Jeruzsálemben lakott (*IKron 9*). **11.** „... az Urat, és távozzál el a gonosztól” (*Péld 3*). **12.** „Kereskedésed bősége miatt belső erőszakossággal ... meg” (*Ez 28*). **13.** „Vedd, ami a ..., és menj el” (*Mt 20*). **14.** „Én, Dániel, látám e látomást és keresem az értelmét: ímé előmbe állt egy férfiúhoz hasonló ...” (*Dán 8*). **15.** Nőé fia (*IMóz 5*). **19.** „Ninive pedig nagy városa vala Istennek, három ... járó föld” (*Jón 3*). **22.** „A ti hiteteknek az egész világon ... van” (*Róm 1*). **23.** „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az ...” (*Mt 24*). **24.** Város, melyet Benhadád elfoglalt (*2Kron 16*). **25.** Benjáminita város (*Józs 18*). **26.** „Másokat pedig rettentéssel ... meg, kiragadva őket a tűzből” (*Júd 1*).

FÜGGŐLEGES: **1.** Miczráim fia (*IMóz 10*). **2.** „Meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, ..., aki a halálból feltámasztatott” (*Róm 7*). **3.** „Én ... vagyok, a másik meg: én Apollósé, nem testiek vagytok-é?” (*IKor 3*). **4.** „... le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, amelyen állasz” (*Józs 5*). **5.** Város, ahonnan Assiria királya telepéseket vitt Samáriába (*2Kir 17*). **6.** „Az én testem bizony ...” (*Jn 6*). **7.** „Az Úrnál van a kegyelem, és bőséges ... a szabadítás” (*Zsolt 130*). **8.** „Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgálait és Isten ... sáfárait” (*IKor 4*). **16.** ...-Abarim; táborhely volt a pusztában (*4Móz 21*). **17.** Eleázár atyja (*2Móz 6*). **18.** „Aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ... meg a haláltól” (*Jak 5*). **19.** „Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész ... előtt” (*Zsolt 116*). **20.** Drágakő, melyet a hősen díszítésére használtak (*2Móz 28*). **21.** „... van az Úrnak az ő népével, és az Izráellel is perbe száll” (*Mik 6*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Bemutatkozik: Kubis Ferencné (Maglód)

E számban bemutatkozik Kubis Ferencné testvérnő, aki kezdettől fogva hűséges rejtvényfejtője újságunknak. A pontversenyben eddig 136 pontot gyűjtött össze. Négyszer részesült könyvjutalomban és ugyancsak négy alkalommal nyert Élő Víz előfizetést.

1947-ben merítkeztem be 44 testvérrrel együtt, Tápiószentmártonban a Tápióban. Akkor azt gondoltam, hogy az az öröm és békesség, mely bennem volt, soha nem távozik el. A Sátánnak sikerült igen hamar egy rövid időre ettől megfosztania, sőt a Krisztus útjáról is eltéríteni. Isten azonban nem engedte, hogy ez sokáig tartson. Édesanyám szüntelen közbenjárásának az lett az eredménye, hogy kezdtem rosszul érezni magam a világban, és egyre erősebben vonzott magához az Úr. Tékozló fiúként tértem vissza az Atyához, és nagy szeretettel fogadott vissza. Dicsőség az Ő nevének. Azóta is sok megpróbáltatáson mentem át, de Isten naponként ad erőt. Hiszem és tudom, hogy ez a jövőben is így lesz.

A pontverseny állása:

(A zárójelben lévő számok az ötfordulós pályázat pontszámait jelzik!)

90 pont: Perei Imre (27), Szabó Gizella (27); **87 pont:** Juhász Miklósné (27); **86 pont:** Ónódi Andrea (27), Óvári András (27), **84 pont:** Gáspár Jánosné (27); **83 pont:** Kiss Katalin (27), Pintér Józsefné (27), Szabó Szilvia (13); **82 pont:** Kriston Rózsa (27); **81 pont:** Farkas Gréti (27), Virág Róbert (16); **80 pont:** Horváth Istvánné (27); **79 pont:** Durkó Lajosné (20); **77 pont:** Szerdi Hajnalka (18); **73 pont:** Városi Ibolya (27); **67 pont:** Takácsné Makkai Zita (27); **65 pont:** Bordásné Váradai Krisztina (9); Gróf Nándorné (4), Györfi Eszter (27), Sógorka Ferencné (27), Vass Béláné (27); **63 pont:** Szalontai Mária Klára (25); **61 pont:** Csaplár Antalné (27); **58 pont:** Borbély Józsefné (27), Tóth Terézia (27); **56 pont:** Balla Erzsébet (27), Duszka Tiborné (20); **52 pont:** Bálint Miklósné (27), Mundrucz Istvánné (27); **51 pont:** Jócsákné Kurdi Sára (18); **49 pont:** D. Nagy Gáborné (22); **45 pont:** Barna Frigyes (27), Berla Ferenc (27), Hegedűs Péterné (27), Nagy Kornél Gedeon (27), ifj. Tarr István (27); **43 pont:** Murvai Lászlóné (25); **40 pont:** Bozsóky Ferencné (27), Szakács Györgyné (22); **36 pont:** Böszörményi Lászlóné (25); Simon Adrienn (18), Szabó Endre (9), **35 pont:** Beczö Győző (27), Édes Zsuzsanna (27), ifj. Horváth Istvánné (27), Török Ferencné (27); Weller József (4); **33 pont:** Komócsi Józsefné (7); **27 pont:** Balogh Katalin (27), Forgács András (27), Kállai József (27), Molnár Péterné (27), özv. Monos Mihályné (27), Nagy-Ajtai Márta (27), Plesa Jánosné (27), Sárík Róbert (27), Simák Erika (27), Szabó Zoltán (27), Wilhelm Konrád (27); **24 pont:** Kubis Ferencné (24); **22 pont:** D. Nagy Emma (22); **19 pont:** Megyeri Béniné (11); **18 pont:** Burai Imréné (18), Juhász Csilla (18), Kállai Ibolya (27), Kaszta Imola (18), Molnár Anita (27), Sanda Mónika (27); Schäfer Ruben (18), **13 pont:** Csányiné Farkas Mária (22), Kis Krisztián (9); **9 pont:** Farkas János (27), Gyuricsek Evelin (27), Makkai István (27), Seprenyi Mihályné Pirka Andrea (27), Windisch Károly (27).

Elküldendő:

az 1. keresztrejtvény számozott soraiban található igevers pontos helye (**4 pont**); a 2. keresztrejtvény, vízsz. 1., függ. 22. és 52. soraiban található igevers pontos helye (**4 pont**); valamint a minirejtvény 10 bekarikázott betűjéből összerakott szó, mely egy izraeli város neve (**1 pont**).

Megérkezési határidő: 1999. szeptember 20.

Cím: ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. E-mail cím: nkornel@epk.hu
A '99/3. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

1. keresztrejtvény: *Zsolt 37,37 (**3 pont**);

2. keresztrejtvény: Hős 10,12 (4 pont);

minirejtvény: edomiták (2 pont).

A **karórát**, melyet Vadon Tamás óras testvérünk ajánlott fel, *Juhász Miklósné* (Ecséd); a **tollkészletet**, *Perei Imre* (Pécel) nyerte. **Könyvet** nyert: *Ónódi Andrea* (Tatabánya), *Óvári András* (Pécel), *Szabó Gizella* (Tatabánya).

{k1999401}

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

Segédlet az ötfordulós pályázathoz. (A felső sor négyzeteibe az 1. keresztrejtvény bekarikázott betűi írandók, az alsó sorban a bibliai idézet összeállítása végezhető el.)

{k1999405}

GYERMEKKERT

{k1999406}

{k1999407}

{k1999408}

{k1999409}

{k19994C}

{k19994D}